

DAPHNE
DU MAURIER

A FRANCIA KALÓZ
SZERETŐJE

Daphne du Maurier
A FRANCIA KALÓZ SZERETŐJE

Daphne du Maurier: Frenchman's Creek

Fordította: Dáczér Éva

Paddynek és Christophernek

1. fejezet

Amikor a keleti szél felborzolja a Helford-folyót, a fénylő víz zavaros lesz, háborogni kezd, és apró hullámok verdesik mérgesen a homokos partot. Dagálykor a tenger hullámai átbuknak a gáton, a gázlómadarak szárnyukkal a víz felszínét súrolva szólongatják egymást, és berepülnek az iszapos síkságra. Csak a sirályok keringenek és rikoltoznak a habok felett; le-lebukva kutatnak eleség után, szürke tollukon csillog a sós permet.

A La Manche csatorna hosszú hullámai a Lizard-fokon túlról jönnek, és szorosan követik a tenger meredeken lejtő fenekét a folyó torkolatába, ahol a mély tenger hullámzó vize összekeveredik az esőktől megduzzadt, barna árapály sós, iszapos hordalékával, amely halott gallyakat, szalmaszálakat, elfelejtett, furcsa holmikát, korán lehullott leveleket, madárfiókákat, virágokat és bimbókat sodor a tetején.

A nyitott rév teljesen elhagyatott, mert keleti szélben keserves horgonyt vetni benne. A folyó – kivéve a helfordi átkelő fölött álló néhány szétszórt házikót, meg egy kis csoport bungalót Port Nayas körül – ma is ugyanolyan, amilyen abban az elfelejtett évszázadban volt, amely kevés emléket hagyott maga után.

Annak idején a hegyek és völgyek még elhagyatottan pompáztak, a széljárta sziklákat és parlagon hagyott földeket még nem szentségtelenítették meg házak, a magas erdőkből nem kandikáltak ki füstölgő kémények. Helford falucskában állt ugyan néhány házikó, de a folyó élete érintetlen maradt: a folyó a madaraké volt, a pólingoké, a cankóké, a lummáké és az északi lundáké. Nem vitorláztak

jachtok a dagályban, mint manapság, a Constantine-né és Gweekké kettéváló folyó vizeitükre még csöndes és zavartalan volt.

A folyót alig néhányan ismerték, egypár hajós, akik menedéket találtak benne, amikor a csatornán fölfelé vezető útukon a délnyugati szélviharok partra sodorták őket. Barátságatlannak, elhagyatottnak és félelmetesen némának találták ezt a helyet, és amikor a szél megint kedvezőre fordult, boldogan szedték fel a horgonyt és bontottak vitorlát. Helford, és a falucska néhány házikójában élő unalmas és hallgatag falusiak csöppet sem csábították a partra vetődő tengerészt, s aki régóta nélkülözte az asszonyt és a meghittséget, nemigen vágyakozott az erdőben kóborolni, vagy apálykor a gázlómadarak közt cuppogni az iszapban, így aztán a kanyargós folyót nem látogatta senki, senki nem járta az erdőket és a dombokat, és a nyár derekának álmos szépségét, amely oly különös varázst ad a Helford-folyónak, senki nem látta, nem ismerte.

Ma a csöndet sokféle durva hang töri meg. Kirándulóhajók jönnek-mennek, kavargó farvizet hagyva maguk után, a vitorlázók meg-meglátogatják egymást, a kirándulók pedig rákászhálóval a kezükben csatangolnak a sekély vízben, és fásult tekintetük megcsömörlik a sok megemésztetlen szépségtől. Néha feldöcögnek kis, füstölgő kocsijukkal a hepehupás, sáros csapáson Helfordig, és megteáznak a többi kirándulóval az öreg tanyaház, az egykori Navron House kőből épült konyhájában, amelyből még ma is valami fenséges nagyság sugárzik. Eredeti, téglalap alakú fala részben még áll, a mai gazdasági udvart veszi körül, míg az egykor a házhoz vezető bejáratot alkotó, ma zuzmóval és

borostyánnal benőtt két oszlop a modern istálló hullámbádog tetejét tartja.

A tanyasi konyha, ahol a kiránduló teázik, a Navron nagy ebédlőtermének egyik része volt, a téglafalban végződő kis lépcső egykor a galériára vezetett. A ház többi része nyilván vagy összeomlott, vagy lerombolták, mert a téglalap alakú tanyaépület, bár elég mutatós, nemigen hasonlít a régi metszeteken látható, E betűt formázó Navronra, mint ahogy az angolkertnek és a parknak sem maradt mára semmi nyoma.

A kiránduló elmajszolja a briósát, megissza a teáját, és gyönyörködik a tájban, de mit sem tud arról az asszonyról, aki valaha réges-régen, egy másik nyárban élt itt, és arcát az égre emelve ugyanúgy érezte a napsütést, és látta a folyó ragyogását a fák között, mint ő most. Hallja a tanyaudvar ismerős zajait, a vödörök csörömpölését, a tehén bőgését, a gazda meg a fia durva kurjongatását, de füle süket annak a másik időnek a visszhangjaira, amikor valaki a szája előtt tölcsért formálva a tenyeréből halkán kifűtlyentett a sötét fák közül, mire gyorsan válaszolt a néma ház fala mellől egy törékeny, kuporgó alak, odafönn pedig kinyílt egy ablakszárny, ahol Dona figyelt és hallgatózott, miközben keze ismeretlen melódia ritmusát dobolta az ablakpárkányon, loknis fűrtjei pedig az arcába hulltak.

A folyó hömpölyög tovább, a fák is susognak a nyári szélben, odalenn apálykor csigaforgató madarak álldogálnak eleség után kutatva az iszapban, és rikoltoznak a pólingok, de annak a másik, régmúlt időnek a férfiai és asszonyai már feledésbe merültek, sírkövéket borostyán és moha nőtte be, már a nevüket sem lehet többé kibetűzni.

Ma csorda tapossa és túrja a földet a Navron House

eltűnt tornáca helyén, ahol valamikor régen mosolygós arccal, kezében kivont karddal megállt egy férfi a pislogó gyertyafényben, amikor éjfél utött az óra.

Tavasszal a gazda gyermekei kankalint és hóvirágot szednek az öblöcske fölött a töltésen, sáros csizmájuk alatt ropognak a tavalyi nyár lehullott levelei és száraz gallyai, de maga a hosszú téli esőktől megduzzadt öböl szürke és elhagyatott.

A fák még mindig sűrű és sötét tömegben sorakoznak a víz partján, a moha is zöldell, dúsan és nyirkosan a kis kikötőmólón, ahol Dona valaha tüzet rakott, és nevetve nézett a lángokon át szerelmesére, de ma nem horgonyoz többé hajó a kis medencében, nem mered árboc ferdén az égre, nem csikorog a horgonylánc, nem úszik erős dohány illata a levegőben, és nem visszhangzik a víz fölött az idegen nyelven csevegő hangok csengése.

A magányos vitorlás, aki otthagyja a jachtját Helford nyílt kikötőjében, és egy nyári éjszakán, amikor megszólal a kecskefejő, indul kis csónakján a folyó felfedezésére, elbizonytalanodik, amikor rábukkan a csatorna torkolatára, mert még ma is valami titokzatos varázslat lebeg körülötte. Idegen lévén visszanéz a biztonságos révben hagyott jachtjára és a folyó széles vizére, aztán megáll, behúzza az evezőket, és hirtelen tudatára ébred az öböl és a kanyargós kis csatornák mélységes csendjének; aztán valahogy, megmagyarázhatatlan módon, megérzi, hogy betolakodó, birtokháborító a múltban. Amikor a patak bal partja mentén kissé beljebb merészkedik, túl hangosnak érzi az evezőknek a túlsó part fái közül, a víz felett furcsán visszaverődő hangját. Amikor továbblopakodik, a patak elkeskenyedik, a fák még sűrűbben nyomulnak a víz széléhez, és ekkor valami elbűvölő, különös, nem egészen

érthető, furcsa, izgalmas varázslatot érez.

Egyedül van, és mégis... Lehet, hogy suttogást hall a part menti sekély vízből? Lehet, hogy egy alak áll ott, akinek csatos cipőjén és kezében tartott rövid kardján megvillan a holdfény? És nem egy asszony áll mellette, aki sötét hajfürtjeit a füle mögé fésülte, és köpenyt dobott a vállára? Természetesen téved, becsapják az érzékei: azok ott csak a fák árnyékai, a suttogás csak a falevelek susogása és az alvó madarak neszezése; hirtelen mégis zavarba esik és kissé megrémül; érzi, hogy nem szabad továbbmennie, hogy az öblöcske feljebb, a másik partján túl már tilos terület számára, és háborítatlannak kell maradnia, így aztán megfordul, és megcélozza a csónak orrával a kikötőt, de, ahogy meghúzza az evezőit, még makacsabban csengenek a fülében a hangok és a suttogás, léptek kopognak, hívás, kiáltás, halk füttyentés, furcsa, élénk dal szólal meg az éjszakában. Megfeszíti a szemét, erőlködve bámul a sötétségbe, és az összemosódott árnyak most határozottan és világosan egy hajó körvonalait öltik előtte; kecses, szépséges jószág, festett fantomhajó, egy másik kor szülötte. Hevesen dobogni kezd a szíve, erősen meghúzza az evezőket, és a kis csónak sebesen kiló a sötét vízen, el a varázslattól, mert amit látott, az nem az ő világa, és amit hallott, az túl van a felfogóképességén.

Mihelyt visszaér saját hajójának biztonságába, és utoljára néz vissza az öblöcske bejáratára, látja, hogy a magas fák felett teljes nyári ragyogásában feljön a fehér, fénylő telihold, és megfürdik az öblöcske szépségében és fényében. Kecskefejő krákog a dombon a saspáfrány közt, egy hal csobbanva a víz színére szökken, majd a hajó lassan szembefordul a beérkező dagálllyal, és az öblöcske elrejtőzik előle.

Azután lemegy kabinjának kényelmes biztonságába, és böngészni kezd a könyvei közt, míg végre megtalálja, amit keres: azt a gyatrán rajzolt és pontatlan cornwalli térképet, amit egyszer egy ráérős pillanatában a Truro könyvesboltban talált. A pergamen megfakult, megsárgult, a jelzések homályosak rajta, helyesírása egy másik évszázadból való. A Helford-folyó elég jól van rárajzolva, csakúgy, mint a Constantine és a Gweek melletti falucskák. A vitorlázó figyelme azonban egy keskeny csatorna jelzése felé fordul, amely az anyafolyóból ágazik le, és rövid, kanyargós útján nyugat felé folyik a völgyben. Valaki vékony, megfakult betűkkel egyszer odafirkantotta a nevét – a Francia Kalóz Kikötője.

Egy darabig eltűnődik a néven, aztán vállat von, és összetekeri a térképet. Utána tüstént el is alszik. A kikötő csöndes. A víz felett nem fúj a szél, elcsendesedtek a kecskefejek is. A vitorlázó álmodik – s miközben a dagály hullámai szelíden verdesik a hajóját, és a holdfény beüzüstözi a csöndes folyót, halk mormolást hall, és a múlt jelenné változik.

Kikandikál a por és a pókhálók alól egy elfelejtett évszázad, ő pedig átlép abba a másik korba. Hallja a vágató paták hangját a Navron House-hoz vezető kocsifelhajtón, látja, amint kitárul a nagy kapu, és a szolga megdöbrent arccal fölneéz a köpenyébe burkolózó kocsisra. Látja Donát, régi köntösében, kendővel a fején, amint kilép a lépcső tetejére, miközben odalenn, a néma, eldugott öblöcskében egy férfi, kezét a hátán összekulcsolva, ajkán különös, titokzatos mosollyal le-föl járkál a hajója fedélzetén. A tanya konyhája megint a Navron House nagy ebédlője, valaki késsel a kezében kuporog a lépcsőn, miközben odafönn hirtelen felsír egy

felriadt gyerek, lent pedig a galéria faláról egy pajzs zuhan a lapuló alakra, majd a két kis göndör szőrű, beillatosított Károlykirály-spániai csaholva, vonítva a padlón heverő holttest felé rohan.

Szentivánéjkor máglyatűz ég az elhagyott kis kikötőparton, egy férfi meg egy asszony néz egymásra, és mosolyognak, elismerve titkukat, hajnalban pedig a dagállal elvitorlázik egy hajó, a nap vadul tűz a ragyogó kék égből, és rikoltoznak a sirályok.

A múlt minden suttogása és visszhangja ott nyüzsög az alvó fejében: köztük él, részükké válik; része lesz a tengernek, a hajónak, a Navron House falának, része annak a kocsinak, amely zörömbölve dülöngél a hepehupás cornwalli úton, része még a rég elfelejtett, mesterkéltné, festett Londonnak is, ahol inasfiúk fáklyákat cipelnek, és becsípott gavallérok nevetgélnek a sárral befröcskölt, macskaköves utcasarkokon. Látja Harryt, atlaszselyem kabarában, sarkában a spánielekkel, amint óvatlanul benyit Dona szobájába, éppen akkor, amikor a fülébe teszi a rubinokat. Látja William összezárt száját, kifürkészhetetlen kis arcát. És végül látja a La Mouette-et, lehorgonyozva a keskeny, kanyargós vízfolyásban, hallja a gém és a póling rikoltozását, látja a fákat a víz partján, és miközben hanyatt fekvé alszik, belélegzi és átéli annak az elveszett nyárnak a kedves, szeszélyes könnyelműségét, amely először tette az öblöcskét menedékké és a menekülés szimbólumává.

2. fejezet

A toronyóra éppen felet ütött, amikor a kocsi csörömpölve berobogott Launcestonba, és megállt a fogadónál. A kocsis felmordult, mire társa leugrott és a lovak fejéhez szaladt. A kocsis a szájába tette két ujját és hangosan fütyentett. A fogadóból tüstént kijött a térre egy álmos, szemét megdöbbenően dörzsölgető lovász.

– Nincs időnk itt lebzselni. Tüstént hozzá! vizet és abrakot a lovaknak – mondta a kocsis. Felállt a bakon, nagyot nyújtózkodott, és mogorván körülnézett, miközben a társa toporogva nyújtóztatta zsibbadt lábait, és megértően visszavigyorgott rá.

– Szerencsére még nem tört le a derekuk – mondta szelíden –, talán mégis megérik azt a sok aranyat, amit Sir Harry fizetett értük. – A kocsis csak a vállát vonogatta. Túlságosan fáradt volt, és túlságosan el volt gémberedve ahhoz, hogy vitatkozni kezdjen. Ha ezeken az istenverte utakon eltörnek a kerekek, vagy lesántulnak a lovak, őt hibáztatták volna, nem a társát. Bárcsak nyugodtan, kényelmesen utazhattak volna, nem pedig ilyen nyaktörő hajszában, nem kímélve se embert, se állatot. És mindez az úrnő átkozott rosszkedve miatt! Istennek hála, pillanatnyilag alszik, benn a kocsiban minden csendes. Sóvárgása azonban félrevezette, mert amikor a lovász mindkét kezében egy-egy vödört cipelve visszatért, és a lovak mohón inni kezdtek, kivágódott a kocsi ablaka, és amikor úrnője kihajolt, semmi nyoma nem volt rajta az álomnak. Tágra nyílt szeme tiszta volt, hideg, uralkodó hangja pedig, amelytől az elmúlt napok során megtanult rettegni, ugyanolyan parancsolóan csengett, mint mindig.

– Mi az ördög ez az ácsorgás? – mondta. – Három órával ezelőtt nem álltál meg megitatni a lovakat?

A kocsis motyogott valamit, türelemért könyörgött, aztán lemászott a bakról, és a kocsi nyitott ablakához lépett.

– A lovak nincsenek hozzászokva ehhez az iramhoz, úrnóm. Ne felejtse el, hogy az elmúlt két nap alatt majd kétszáz mérföldet tettünk meg... amellett, úrnóm, nemes vérű lovai nem ezekre az utakra valók.

– Badarság – jött a válasz –, minél nemesebb a származás, annál nagyobb a kitartás. A jövőben csak akkor állítsd meg a lovakat, ha én parancsolom. Fizesd ki ennek a fickónak a tartozásunkat és folytasd az utat.

– Igenis, asszonyom. – Elfordult, száját fáradtan, makacsul összeráncolta, aztán intett a társának, és dűnnyögve visszamászott a helyére.

A vizescsöbröket elvitték, a nehéz felfogású lovász értetlenül bámult, a lovak kapáltak, felhorkantak, forró testükből pára szállt fel, aztán elindultak az álmos kisváros macskaköves teréről vissza a durva, göröngyös útra.

Dona állát a kezébe temetve rosszkedvűen bámult ki az ablakon. A gyerekek szerencsére még aludtak, még Prue, a tátott szájú, kipirult arcú dajka sem mozdult meg már vagy jó két órája. Szegény Henrietta negyedszer betegedett meg, most sápadtan és színtelenül feküdt, aranyhajú fejét a dajka vállára hajtva. Tiszta Harry, piciben. James meg se moccan, alvása a csecsemő igazi, mély álma volt, talán fel se ébred addig, míg úticéljukhoz nem érnek. És ott micsoda siralmas körülmények várják majd őket! Nem is kétséges, nyirkos ágyak, bezárt spaletták, a lakatlan szobák fojtogató dohszaga, és a rosszkedvű, meglepett személyzet

ingerültsége. És mindez csak azért, mert vakon engedelmeskedett egy indulatnak, a haszontalan élete miatt hirtelen feltörő haragnak. Azok a végeérhetetlen vacsorák, ebédek, kártyapartik, azok az ostoba, csak szabadnapos bolti inasokhoz méltó heccelődések, az az ostoba flört Rockinghammel, és maga Harry, aki túlságosan is jól tölti be a tökéletes férj szerepét nemtörődöm türelmességével, éjfél előtti ásítózásával, béketűrő és álmos imádatával. A hiábavalóságnak ez az érzése hónapok óta gyülemlett benne, szünni nem akaróan újra és újra gyötörte, mint egy lappangó fogfájás, de a péntek éjszaka kellett hozzá, hogy teljesen átérezze minden önutálatát és elkeseredését, és most a péntek éjszaka miatt zötykölődött ebben az átkozott kocsiiban, képtelen útra indulva abba a házba, amelyet életében. összesen egyszer látott, és amelyről semmit sem tud, és cipeli magával mérgesen és ingerülten a két döbbszent gyereket és a vonakodó dajkát.

Természetesen most is belső sugallatnak engedelmeskedett, ahogy eddig mindig, kezdettől fogva, egész életén keresztül követte azt a semmiből felmerülő sűgást, sűgallatot, ami később csak gűnyt űzött belőle. Ősztűnős sűgallatra kötött házasságot Harryvel, a nevetése miatt – vonzotta a mőkás tunyasága –, és mert azt hitte, hogy kék szemének kifejezése sokkal többet jelent –, és most rájött, hogy végűl... de ezek olyan dolgok, amelyeket senki sem vall be, még saját magának sem, azonkűvűl mi haszna volna, megtűrtént, itt áll két nagy gyerekkel, és a jűvű hónapban kűlűnben is harmincűves lesz.

Nem, nem szegűny Harry a hibás, és nem az ostoba kalandok, nem a barátok és nem a sárral és porral bontott Londonra zuhant tűl korai nyár fojtogatű lűgkűre, nem a csacska csevegés a szűnházban, sem a lűha beszéd, a frivol

és trágár zagyvaságok, amiket Rockingham sugdosott a fülébe, ő maga a hibás.

Túl sokáig játszott a hozzá méltatlan szerepet. Beleegyezett, hogy az a Dona legyen, akit a világ megkövetelt tőle: felületes, bájos teremtés, aki sétál, cseveg és nevetgél, vállrándítással fogadja a bókokat és a csodálatot, mint szépségének kijáró természetes hódolatot, könnyelmű, szentelen, szándékosan nemtörődöm, miközben egész idő alatt egy másik Dona, egy különös, fantom-Dona bámult rá merően egy sötét tükörből, és szégyellte magát.

A másik énje tudta, hogy az életnek nem kell sem keserűnek, sem hitványnak, sem szűk ablakszárnyak közé zártnak lennie, hanem lehet határtalan, végtelen – és hogy ez szenvedést, szerelmet, veszélyt, kedvességet s ennél még sokkal, sokkal többet jelent. Mégis, ez a teljes erővel rátörő önutálat azon a péntek estén fogta el, és miközben a balsamos vidéki levegőben fürdette az arcát, még itt a kocsiban is fel tudta idézni a forró londoni utca szagát, a romlás és bomlás bűzét, ami valami megmagyarázhatatlan módon egybeolvadt a súlyos, fullasztó éggel, Harry ásítózásával, amint a kabátja alját porolta, és Rockingham sokatmondó mosolyával – mintha mind azt az elnyűtt, haldokló világot szimbolizálták volna, amelyből kiszabadította magát, és elmenekült, mielőtt rászakadna az ég és csapdába kerülne. Eszébe jutott a sarki vak koldus, ahogy szúrós szemmel figyelte a pénz csörgését, meg a bolti inas a Haymarketről, aki bandukolt tálcával a fején, és vigasztalan hangon árulta a portékáját, majd megbotlott valami szeméten és kiöntötte áruját a csatornába, a poros macskakövekre. És ő, egek – a zsúfolt színház, a felhevült, parfümözött testekből áradó illat, az ostoba nevetés és

zsibongás, a társaság a királyi páholyban – maga a király is –, az olcsó helyeken pedig a türelmetlen tömeg, amint dohogva és kiabálva követeli az előadás elkezdését, miközben narancshéjat dobál a színpadra. Aztán Harry nevetése, tulajdonképpen semmin, minden különös ok nélkül, mert megittasult a darab szellemességétől, vagy talán mert indulásuk előtt túl sokat ivott. Mindenesetre elkezdett ültében hortyogni, mire Rockingham megragadta az alkalmat, hogy magára vonja a figyelmét, hozzányomta a lábát, és a fülébe suttogott. Átkozott legyen a pimaszsága, a birtoklásának, a bizalmaskodásának ez a légköre, és mindez csak azért, mert egyszer megengedte neki, hogy megcsókolja, csak mert szép volt az éjszaka. Majd vacsorával folytatták a Swanban, amit már utált, nem szolgált multságára, az újdonság varázsa megszűnt – nem volt már izgalmas egyetlen feleségnek lenni a szeretők sokaságában.

A kocsi megdőlt az úton egy mély kerékvágásban, és James mocorgott álmában. Arcocskája sírásra fintorodott, Dona a kisfiú markából kicsúszott játékért nyúlt, mire a fiúcska a szájába nyomta, és újra elaludt. Pont olyan volt, mint Harry, amikor azt követelte tőle, hogy nyugtassa meg, és adja tanújelét a gyengédségének. Eltűnődött rajta, miért olyan vonzó és megható ez Jamesnél, míg Harrynél kissé képtelen és nevetséges, ingerültségének egyik titkos forrása.

Hirtelen eszébe jutott a péntek este, amikor öltözködött, és a fülébe rakta a nyakláncán lógó függőhöz illő rubin fülbevalókat, és James hirtelen megmarkolta és a szájába gyömöszölte a függőt. Ő csak mosolygott magában, a mellette álló Harry pedig miközben leporolta a mandzsettáján a csipkét – elkapta a mosolyát, és

felhívásnak vette. – A fenébe is, Dona – mondta –, miért nézel így rám? Ne menjünk el a színházba, Rockingham akassza fel magát, ott egye a fene a világot, mi az ördögért nem maradunk itthon? – Szegény Harry, milyen hiú, mennyire jellemző rá, hogy egy nem is neki szóló mosoly azonnal imádatra sarkallja. – Milyen nevetséges vagy – felelte, és elfordult tőle, nehogy esetlen kezével a meztelen vállához érhessen, és szája azonnal azzá a kelletlen, makacs vonallá vékonyodott, amelyet már olyan jól ismert, így indultak hát a színházba, ahogy már annyszor, megszámlálhatatlan alkalommal más színházakba, más vacsorákra, rossz hangulatban, felborzolt idegekkel, előre elrontva az est hangulatát, mielőtt még egyáltalán elkezdődött volna.

A kocsi megint zötykölődni kezdett, megremegett a vidéki földút mély kerékvágásában, most a dajka ébredt fel – szegény, nyomorult Prue, ostoba, becsületes arcára kiült a kimerültség súlya, hogy haragudhat az asszonyára ezért a megmagyarázhatatlan, hirtelen utazásért –, Dona azt találgatta, vajon nem hagyott-e ott Londonban valami magányos fiatalembert, aki minden valószínűség szerint hűtlennek fog bizonyulni, és mást fog feleségül venni, szegény Prue pedig el fog száradni, s mindez miatta, Dona miatt, az ő hóbortossága, szeszélyessége és harapós rosszkedve miatt. Mit tud majd szegény Prue a Navron House-ban csinálni? Majd sétáltatja az utakon és a kertekben le-föl a gyerekeket, és sóhajtozik a több száz mérföld távolban lévő londoni utcák után. Vannak egyáltalán Navronban kertek? Nem tudott rá visszaemlékezni. Az a rövid látogatás a házasságuk után, nagyon távolinak tűnt. Fák biztosan voltak, meg volt ott egy fénylő folyó, egy hosszú szobából pedig hatalmas

ablakok sora nyílt, de minden mást elfelejtett, mert olyan rosszul érezte magát azokban a napokban, hiszen Henrietta már úton volt, és az egész élet fekhelyek, rosszulletek és repülőssös üvegcsék szagolgasának vég nélküli sorozatából állt. A kocsis éppen egy gyümölcsöskert mellett dübörgött el, az almafák virágban álltak. Hirtelen éhes lett, és tudta, hogy most azonnal tüstént ennie kell – kidugta hát a fejét az ablakon, és felszólt a kocsisnak: – Itt megállunk egy kicsit és eszünk. Gyere, segíts kiteríteni a sövény alá a pokrócokat.

A kocsis elképedten bámult rá. – De asszonyom, lehet, hogy nedves a föld, és megfáznak.

– Badarság, Thomas, éhes vagyok, mind éhesek vagyunk, ennünk kell.

A kocsisnak zavarában vörös lett az arca, miközben lekászálódott a bakról, de a társa is félrefordult, és a tenyerébe köhintett.

– Asszonyom, van itt Bodminban egy vendégfogadó – próbálkozott a kocsis –, ott kényelmesen tudna enni, talán pihenni is. Biztosan megfelelőbb lenne. Ha valaki erre talál jönni és meglátja az út mentén... Nem hiszem, hogy Sir Harry örülne...

– Ördög és pokol, Thomas, hát képtelen vagy teljesíteni egy parancsot? – förmedt rá az úrnője, aztán kinyitotta magának a kocsis ajtaját, és köpenyét a legvakmerőbb módon a bokája fölé emelve kilépett a sáros útra. Szegény Sir Harry, gondolta a kocsis, ilyesmikkel kellett neki naponta megküzdenie. De öt perc sem telt belé, és már mindnyájan letelepedtek az út mentén a fűbe, a dajka még félig aludt, a gyerekek elképedten bámultak.

– Igyunk egy kis sört – mondta Dona –, ott van a kosárban az ülés alatt. Majd elepedek egy kis sörért. Igen,

James, te is kapsz egy kicsit. – Azzal leült, és maga alá hajtotta az alsószoknyáit, a csuklya is lehullott az arcáról. Vedelte a sört, mint valami kolduló cigány, az ujja hegyén adott egy kis kóstolót a babának, s közben rámosolygott a kocsisra, mintegy jelezve, hogy nem haragszik rá se a durva hajtásáért, se a makacsságáért. – Igyatok ti is, van itt bőven mindenkinek – mondta, és a férficselédek kénytelenek voltak vele inni, bár kerülték a dajka tekintetét, aki mindezt roppant illetlennek tartotta, és egy csöndes nappali szobára áhítozott valami fogadóban, no meg meleg vízre, hogy megmoshassa a gyerekek arcát és kezét.

– Hová megyünk? – kérdezte Henrietta immár huszadszor. Undorral nézett körül, és magához húzta a ruháját, hogy be ne piszkolja a sár. – Ugye már nem kocsizunk sokat, és nemsokára hazaérünk?

– Egy másik otthonunkba megyünk – mondta Dona –, az új, sokkal szebb és barátságosabb otthonunkba. Szabadon szaladgálhatsz majd az erdőben, és bepiszkolhatod a ruhád, és Prue nem fog megszidni érte, mert nem lesz jelentősége.

– Nem akarom bepiszkítani a ruhámat. Haza akarok menni – mondta Henrietta, és remegett az ajka. Szemrehányóan felnézett Donára, és talán mert fáradt volt, talán mert mindez, az utazás és az út menti üldögélés idegen volt neki, talán mert hiányoztak neki megszokott napi foglalatosságai, elbögte magát, mire az idáig boldog és békés James is tágra nyitotta a száját, és csupa együttérzésből üvölni kezdett.

– Lám, lám, kedveseim, kincseim, hogy utáljátok ezt az undorító árkot, meg a szúrós sövényt – mondta Prue, átkarolva mindkettőjüket; mondanivalóját azonban az

asszonyának szánta, aki az egész felfordulást okozta. Donát tüstént talpra állította a lelkiismeret-furdalás, s közben félrúgta a lakoma maradékait. – Hát akkor gyerünk, folytassuk az utat, persze, de, könyörgöm, könnyek nélkül. – Azután még egy percig álldogált, míg a dajka, az ennivaló és a gyerekek elhelyezkedtek a kocsiban. Igen, a levegőben almafavirág és rekettye illata, a távoli mocsarokból moha és tőzeg csípős szaga, és valahonnan, nem túl messziről, a dombokon túlról a paradús tenger illata szállongott.

Amikor közölte döntését, rá se hederített a gyerekek könnyeire, Prue komorságára, az összezárt szájú kocsisra, Harryra és zavart, bánatos kék szemére. – De hát a fenébe is, Dona, mit csináltam én, mit mondtam én? Hát nem tudod, hogy imádlak?

– Mindezt felejtsd el, mert ez a szabadság: itt állsz egy pillanatra, arccoddal a napnak és a székiek, ez azt jelenti, hogy élsz, mosolyogsz és egyedül lehetsz.

Azon a bizonyos péntek éjszakán, a Hampton Court-i ostoba, ütődött kaland után megpróbálta elmagyarázni Harrynek, amit el szeretett volna mondani: hogy a grófnővel űzött képtelen ugratás csak egy félresikerült, elfajzott tréfa volt, saját igazi hangulatának a megcsúfolása, menekülés önmagától; valójában csak el akart menekülni, elmenekülni önmagától, közös életüktől, mert elérkezett a kiszabott idő és a lét kríziséhez, és ezen a válságon egyedül kell keresztülmennie.

– Menjél Navronba, ha ezt akarod – mondta Harry durcásan. – Azonnal megüzenem, hogy tegyenek meg minden előkészületet számodra, nyissák meg a házat, a szolgák álljanak készenlétben. De nem értelek. Miért ilyen hirtelen? Miért nem közölted velem előbb ezt a

kívánságodat, és miért nem akarod, hogy veled menjek?

– Mert egyedül akarok lenni, mert ehhez van kedvem, és ha nem leszek egyedül, meg foglak őrjíteni, és én is beleőrülök – felelte Dona.

– Nem értem – hajtogatta Harry merev szájjal, morcosan, ő meg elkeseredésében egy képpel próbálta érzékeltetni a lelkiállapotát.

– Emlékszel apám hampshire-i madárházára? Hogy milyen jól tápláltak voltak a madarak, és a kalitkájukban még röpködtek is? Egy szép napon szabadon engedtem egy kenderikét, és elszállt a kezemből, egyenesen a nap felé?

– Na és, ez mit jelent? – kulcsolta össze a kezét a háta mögött Harry.

– Én is ugyanezt érzem. Mint a kenderike, mielőtt elröpült – mondta, aztán elfordult, és bár őszintén gondolta, amit mondott, elmosolyodott, mert Harry olyan értetlennek, olyan reménytelenül tanácstalannak látszott, csak bámult rá mereven fehér hálóingében, vonogatta a vállát, aztán bemászott az ágyba, arccal a falnak fordult, és azt mondta: – Ó, ördög és pokol, Dona, miért kell neked ilyen átkozottul szeszélyesnek lenned?

3. fejezet

Egy darabig matatott a retessel, természetesen beragadt, hiszen nem használták, valószínűleg hónapok óta hozzá sem nyúltak, aztán szélesre tárta az ablakokat és beengedte a szobába a friss levegőt és a napfényt. – Pfuj! Olyan szag van ebben a szobában, mint egy sírban! – kiáltott fel, és amikor a napfény egyik sugara az üvegtáblára esett, visszatükrözte a szolga ráeső tekintetét, és megesküdtött volna rá, hogy mosolyog, de amikor megfordult, az összezárt szájú, furán fehér arcú, vékony, törékeny kis emberke ugyanolyan csendes és komoly volt, mint megérkezésük első pillanata óta mindig.

– Nem emlékszem rád. Mikor előzőleg idejöttünk, még nem voltál itt.

– Nem, úrnőm.

– Egy öregember volt itt... elfelejtettem a nevét... alig tudott járni, minden porcikája reumás volt. Ő hol van most?

– A sírban, úrnőm.

– Értem. – Az ajkába harapott, és újra az ablakhoz fordult. Nem neveti őt ki ez a fickó?

– Tehát te léptél a helyébe – szólt hátra, miközben kinézett a fákra.

– Igen, úrnőm.

– Mi a neved?

– William, úrnőm.

Megfeledezett róla, hogy a cornwalliak milyen különösen beszélnek, furcsa, majdnem idegen akcentussal, ő legalábbis cornwallinak vélte.

– Attól tartok, sok gondot okozott a hirtelen érkezésünk,

és a ház kinyitása. Persze túl rég óta be van zárva. Mindenem ül a por, csodálom, hogy nem vetted észre.

– Észrevettem, úrnőm, de minthogy úrnőmék soha nem jöttek Navronba, nem látszott érdemesnek kitakarítani a szobákat. Nehéz olyan munkát tisztességgel végezni, amit senki nem lát, és senki nem értékeli.

– Így igaz – mondta Dona, sértetten, de mulatva is a dolgon –, lusta gazdaasszony mellett a szolgák is ellustulnak.

– Természetesen, úrnőm – válaszolta a szolga komoran.

Dona le-föl járkált a hosszú szobában, meg-megtapogatva a székek unalmas, kifakult huzatát. Megtapogatta a kandallópárkány faragását is, aztán felnézett a falon függő portrékra – köztük Harry apjára, amit Van Dyck festett, micsoda unalmas arc! – és ez bizonyára maga Harry, az a tokba foglalt miniatúra, amely egy évvel a házasságuk előtt készült; milyen fiatalnak és nagyképűnek látszik. Féltette, tudta, hogy a szolga rajta tartja figyelő tekintetét – micsoda fura istenteremtése –, de aztán összeszedte magát: szolga soha nem látta jobb formában.

– Lennél szíves gondoskodni róla, hogy a házban minden szoba ki legyen seperve, és mindenről töröljék le a port? Továbbá, hogy pucoljanak meg minden ezüstöt, a szobákba virágot tegyenek, és minden kerüljön a helyére, röviden, mintha a ház úrnője nem lett volna lusta, hanem évek óta itt tartózkodna?

– Úrnőm, ez személyes örömömre fog szolgálni – válaszolta a szolga, aztán meghajolt és elhagyta a szobát, Dona pedig bosszankodva jött rá, hogy megint kinevette, nem nyíltan, nem bizalmasan, hanem mintegy titokban, a tekintete mögül.

Kilépett a franciaablakon a ház előtti pázsitra. Legalább a kertészek elvégezték a dolgukat, mert a fű frissen volt nyírva, a sövények formásra voltak nyesve, talán mindezt tegnap csinálták egy nagy rohanásban, vagy egy nappal előbb, mikor megjött az üzenet az úrnőjük érkezéséről. Szegény ördögök, megértette a restségüket, micsoda csapás lehet nekik, felbontotta életük nyugodt menetét, szétverte kényelmes napi életvitelüket.

Valahonnan, a ház másik részéből, egy nyitott ablakból Prue korholó hangját hallotta, meleg vizet követelt a gyerekeknek, majd James kezdett harsányan bögni – szegény drága, miért kell megmosdatni, megfürdetni, levetkőztetni, miért nem dugták takarók közé egy sötét sarokban, úgy ahogy volt, és miért nem hagyták aludni –, azután keresztyűsétált a fák közötti nyiladékon, amelyre az előző látogatásról emlékezett, és igen, igaza volt, odalenn ott csillog a folyó. A nap még felette ragyogott, arany és zöld pettyekkel vontá be, enyhe szellő borzolta a víz felszínét, kell ott valahol egy csónaknak lennie – jusson majd eszébe, hogy megkérdezze Williamtól, merre van a csónak –, és akkor majd felszáll rá, és hagyja, hogy kivigye a tengerre. Micsoda képtelenség, micsoda kaland! Jamesnek is vele kell jönnie, megmártják majd a kezüket meg az arcukat a vízben, és eláztatja őket a permet, miközben halak ugrálnak ki a vízből, és tengeri madarak rikoitoznak körülöttük. Ó, egek, végre sikerült meglépnie, elmenekülni, kiszabadulni, szinte el se lehet képzelni, hogy legalább háromszáz mérföldnyire van a St. James utcától, a vacsorához való öltözködéstől, a Swantól, a Haymarket bűzétől, Rockingham undorító, aljas, sokatmondó mosolyától, Harry ásítózásától és szemrehányó kék szemétől. Több száz mérföldnyire attól a

Donától, akit megvetett, aki gonoszkodásból vagy unalomból vagy a kettő keverékéből ostoba színjátékkal beugratta a grófnőt Hampton Courtban, felhúzta Rockingham nadrágját, köpenybe burkolódzott, álarcot öltött, aztán Harryt (aki italtól elnehezült fejével azt sem tudta, mi történik) hátrahagyva a Swanben, ellovagolt Rockinghammal és másokkal, majd útonállónak adták ki magukat, körülvették a grófnő kocsiját, és kényszerítették, hogy szálljon ki az országuóra.

– Ki vagy, és mit akarsz? – kiáltotta a szegény kis öregasszony a félelemtől remegve. Rockingham fulladozott az elfojtott nevetéstől, kénytelen volt a lova nyakához szorítani az arcát, miközben Dona alakította a rablóvezért, és hideg, tiszta hangon felkiáltott:

– Száz aranyat vagy a becsületedet.

A grófnő, hatvan év körüli, szegény, nyomorult öregasszony, akinek már húsz éve a sírban volt a férje, halálra félemlítve, ügyetlenül matatott erszényében, tapogatózva kereste az aranyakat, nehogy ez a városi himpellér beledobja az árokba – és amikor átadta a pénzt és felnézett Dona álarcos arcára, szánnivalóan remegett a szája széle.

– Az isten szerelmére, kíméljen meg, nagyon öreg vagyok és nagyon fáradt.

Erre Donát hirtelen elbontotta a lealacsonyodás szégyene, visszaadta az erszényt, megfordította a lova fejét, és az önutálat lázában égve a szégyen könnyeitől szinte vakon visszalovagolt a városba, miközben Rockingham kiabálva vágatott utána. Most mi az ördög van, mi történt? – míg Harry, akinek azt mondták, az egész kaland csak egy kis lovaglás lesz a holdfényben Hampton Courtba, bizonytalan léptekkel hazatántorgott lefeküdni, és

a kapu előtt szembetalálkozott a legjobb barátjának a nadrágjába bújt feleségével.

– Elfelejtettem... valami maszkabál volt?... a király is jelen volt? – kérdezte, és szemét dörzsölve ostobán bámult rá. – Nem, egyen meg a fene – mondta Dona. – A maszkabál befejeződött, annak vége, most és mindörökre. Elmegyek.

Aztán fel az emeletre, a hálószobában a végeérhetetlen vita, majd álmatlan éjszaka, reggel további vita, aztán Rockingham jött látogatóba, akit Dona nem volt hajlandó fogadni; aztán valaki ellovagolt Navronba megvinni a hírt, jöttek az úti előkészületek, maga az utazás, és most végre itt van a csendben., a magányban, a még mindig hihetetlen szabadságban.

Dona későn vacsorázott, saját kedve szerint. Teljesen egyedül ült a hosszú asztal végén és új bűnös élvezettel evett, miközben William a széke mögött állva némán kiszolgálta.

Különös ellentétet alkottak: az inas, komor, sötét ruhájában, a kifürkészhetetlen kis arcával, apró szemével, összezárt szájával, és Dona fehér estélyi ruhájában, nyakán a rubin nyakékkal, haját a füle mögött divatos gyűrűkbe sodorva.

Az asztalon hosszú gyertyák álltak, a nyitott ablakokon át jövő légáramlattól meg-megremegett a lángjuk, és árnyékok játszottak tőlük Dona arcvonásain. Igen, gondolta a szolga, úrnőm nagyon szép, de nyugös és egy kicsit szomorú. Van valami elégedetlenség a szája körül, és egy finom ránc a szemöldökei között. Még egyszer megtöltötte a poharát, és összehasonlította a maga előtt látott valóságos eredetét az emeleti hálószobában függő képmásával. A múlt héten történt volna, hogy itt állt

valakivel, és az a valaki tréfálkozva azt mondta, föltekintve az arcképre: – Fogjuk-e valaha látni, William, vagy örökre az ismeretlen szimbóluma marad? – Majd közelebbről is megnézve, mosolyogva hozzátette: – A szeme nagy és eleven, William, de valami árnyék is van benne. Van valami maszat a szemhéja mögött, mintha valaki piszkos ujjal ért volna hozzá.

– Szőlő van? – kérdezte az úrnő, hirtelen megtörve a csendet. – Szeretem a szőlőt, a feketét és levesest, hamvasan, mosatlanul. – Igen, úrnóm – felelte a szolga, levágott egy fürtöt, és úrnője tányérjára tette, miközben feszes szája megrándult, amikor eszébe jutott, milyen hírt kell megvinnie holnap vagy holnapután, ha megjönnek a tavaszi dagályok, és visszatér a hajó.

– William – szólította meg Dona.

– Úrnóm?

– A dajka azt mondja, hogy a szobalányok újoncok a házban, akkor küldtél értük, mikor megtudtad, hogy jövök. Azt mondja, az egyik Constantine-ból, egy másik Gweekből jött, és maga a szakács is új, egy Penzance-ba való fickó.

– Asszonyom, ez így igaz.

– Mi értelme volt ennek, William? Mindig úgy tudtam, és azt hiszem, Sir Harry is úgy tudta, hogy Navronban teljes személyzet van.

– Úrnóm, lehet, hogy rosszul gondoltam, ezt kegyednek kell eldöntenie, de nekem úgy tűnt, hogy egy lusta szolga elegendő a házban. Egy év óta teljesen egyedül élek itt.

Dona szemelgetni kezdte a szőlőfürtöt, és csak a válla fölött pillantott rá.

– William, én ezért téged elbocsáthatnálak.

– Igen, úrnóm.

– Holnap reggel valószínűleg meg is teszem.

– Igen, úrnőm.

Tovább majszolgatta a szőlőt, közben elgondolkodott a fickón. Kissé meglepte és felbosszantotta, hogy egy szolga ilyen zavarbaejtő lehet. Mégis tudta, hogy esze ágában sincs elküldeni.

– Tétélezzük fel, William, hogy nem küldelek el, akkor mi lesz?

– Hűséggel fogom szolgálni, úrnőm.

– Hogyan lehetek biztos efelől?

– Én mindig hűségesen szolgáltam azokat, akiket szeretek, úrnőm.

Erre nem tudott mit válaszolni, mert a szolga kis összezárt szája ugyanolyan közömbös maradt, mint volt, és a szeme sem mondott semmit, de Dona érezte a szívében, hogy most nem neveti ki, az igazat mondja. – Tekintsem ezt bóknak, William? – kérdezte végül, és felállt, miközben az inas elhúzta a széket.

– Annak szántam, úrnőm – felelte William, ő pedig szó nélkül kisöpört a szobából, tudván, hogy ebben a fura kis félig udvarias, félig bizalmasodó modorú emberben szövetségest, barátot talált, Harryra gondolt és titokban nevetett magában: milyen értetlenül bámulna. Micsoda átkozott szemtelenség! Ezt a fickót meg kellene korbácsolni!

Természetesen teljesen helytelen volt az egész, William szégyenletesen viselkedett, nem volt joga egyedül lakni a házban, és nem csoda, hogy minden poros és temetőszagú. Ő azonban mindezt megértette, hiszen nem azért jött ő maga is ide, hogy ugyanezt tegye? Lehet, hogy Williamnak van egy zsémbes felesége, és valahol másutt Cornwallban háza és családja, ami csupa gonddal jár; lehet, hogy ő is

menekülni vágyott? Pihent a szalonban, bámult a William gyújtotta kandallótűzbe, ölében egy könyv volt, amelyet nem olvasott, és közben azon tűnődött, hogy vajon mielőtt idejött, nem üldögélt-e a szolga itt a terítők és takarók között, és vajon most nem neheztel-e rá, amiért ő használja a szobát. Ó, a csöndnek ez a szépséges luxusa, így élni, egyedül, párnával a feje mögött, miközben a nyitott ablakból beáradó levegő szétzilálja a haját, és pihenhet abban a biztos tudatban, hogy senki sem fog otrombán rátörni fülsértően hangos nevetésével, recsegő hangjával.

A tűz kezdett kialudni, a szobában hűvösebb lett. Hamarosan felment az emeletre, a hálószobájába, de előbb benézett a gyerekszobába, megnézte, hogy minden rendben van-e. Henrietta a szőke loknik keretezte arcával, kissé csücsöri szájával olyan volt, mint egy viaszbaba, míg James a homlokát ráncolva aludt a kiságyában, kövéren és erőszakosan, mint egy kis buldog. Bebugyolálta a kis öklét a takaróba, aztán megcsókolta, mire a gyermek kinyitotta a fél szemét és rámosolygott. Dona elosont a kiságytól, kissé szégyenkezve a kisfiú iránt érzett titkos gyöngédsége miatt – olyan primitív, olyan megvetendő engedni az efféle dőreségnek, egyszerűen azért, mert fiúgyerek. Ha felnőtt, kétségkívül kövér, faragatlan és bájtalan férfi lesz belőle, aki boldogtalanná tesz majd egy asszonyt.

Valaki – alighanem William – orgonaágakat vágott, és a kandalló párkányára tette őket a szobájában, a portréja alá. A szobát betöltötte édes, részegítő illatuk. Hála istennek, gondolta vetkőzés közben, nem fognak a spánielek körmei kopogni, nem fognak kapargálni, nem lesz kutyaszag, és a nagy mély ágy egyedül az enyém lesz. A portréja érdeklődéssel nézett le rá. Enyém lenne ez a

mogorva száj, gondolta, ez a sértődötten összeráncolt homlok? Ilyen lettem volna hat-hét évvel ezelőtt? Ilyen vagyok még ma is?

Belebújt hűvös, fehér selyem hálóingébe, kinyújtóztatta a karját a feje felett, aztán kihajolt az ablakszárnyak között. A fák ágai az ég felé nyújtózkodtak. Letette a gyertyát a mellette álló asztalkára.

Már-már szendergett, félig aludt, miközben a holdfény játékos mintáit figyelte a padlón, és azon tűnődött, mi lehet az a másik illat, ami az orgona illatába keveredik, az az erősebb, nyersebb szag, az a valami, aminek a nevére sehogy se tudott rájönni. Még most is ingerelte az orrát, ahogy megfordította a fejét a párnán. Mintha az asztal alatti fiókból jött volna, Kinyújtotta a kezét, kihúzta a fiókot, és belenézett. Egy könyv meg egy dohányosdoboz volt benne. Kivette a dohányosdobozt, barna, erős illatú, frissen vágott dohány volt benne. William csak nem olyan arcátlan, hogy az ágyában aludjon, pipázgatva belefeküdjön és nézegesse a portréját? Ez már egy kicsit sok, ez már valóban megbocsáthatatlan. A dohány valami olyan nagyon személyes sugallt, ami egyáltalán nem volt jellemző Williamre, így hát biztosan téved – de hátha mégis? –, hiszen William már egy éve él itt egyedül?

Kinyitotta a könyvet – William olvas is netán? Most még jobban elképedt, mint az előbb, mert a könyv verseskötet volt, francia verseket tartalmazott, Ronsard műveit, és az előzéklapjára valaki ráfirkálta nevének kezdőbetűit – „J. B. A. Finistère” – és alájuk rajzolt egy parányi sirályt.

4. fejezet

Amikor másnap reggel felébredt, az volt az első gondolata, hogy Williamért küldet, szembesíti a dohányosdobozzal meg a verseskötettel, és megérdeklődi, nem aludt-e rosszul az új matracán, és nem hiányzott-e neki az ő ágyának kényelme. Eljátszadózott az ötlettel, mulatott magában a képen, amint a kis, kifürkészhetetlen arc végre elpirul, és összezárt szája leesik rémületében, de amikor a trampli cselédlány, amolyan bárdolatlan falusi leányzó, esetlenül botladozva és pironkodva behozta a reggelijét, elhatározta, hogy nem sieti el, vár néhány napig, mert mintha valami azt súgta volna neki, hogy felfedezésének idő előtti leleplezése nem lenne helyénvaló.

Így aztán otthagya a dohányosdobozt meg a verseskötetet az ágya melletti asztal fiókjában, és mire felkelt, felöltözött és lement, az ebédlőt és a szalont utasítása szerint kisépérték és kitakarították, a szobákban friss virágok álltak, az ablakokat szélesre tárták, maga William pedig éppen a fali gyertyatartókat pucolta.

Azonnal érdeklődött, jól aludt-e az úrnő, mire ő „igenel” válaszolt, és tüstént azt gondolta, hogy ez lenne a megfelelő pillanat, és nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze: – Te is? Remélem, nem fárasztott ki az érkezésünk? – Amire a szolga is megengedett magának egy mosolyt.

– Úrnóm, kegyed nagyon figyelmes – mondta. – Nem, jól aludtam, mint mindig. Éjszaka egyszer hallottam, amikor James úrfi felsírt, de a dajka megnyugtatta. Furcsa volt gyereksírást hallani a házban, ilyen hosszú idő után.

– Nem zavart?

– Nem, úrnóm. A hang visszavitt a saját gyerekkoromba. Tizenhárom gyerek közül én voltam a legidősebb a családban. Folyton érkeztek a kisebbek.

– Itt van az otthonod valahol a közelben, William?

– Nem, úrnóm. – De most új minőség csendült fel a hangjában, egy záróakkord. Mintha csak azt mondta volna: „A szolga élete a sajátja. Ne túrj bele.” Dona ösztönösen érezte, hogy itt abba kell hagynia, nem szabad tovább kérdezősködni. Rápillantott William kezére. Tiszta volt és viaszfehér, dohányfoltnak semmi nyoma rajta, egyáltalán az egész ember körül valami személytelen szappanszag terjengett, ami igencsak különbözött az emeleti dohányosdoboz férfias, erős dohányillatától.

Talán rosszat tételezett fel róla, lehet, hogy az a tartó már három éve ott áll, Harry legutóbbi kastélybeli látogatása óta, amikor ő nem kísérte el. Csakhogy Harry nem szívott erős dohányt. A könyvespolchoz ballagott, ahol hatalmas bőrkötésű kötetek sorakoztak, könyvek, amelyeket soha nem olvasott senki. Ürügyként levett egy kötetet, és belelapozott, miközben a szolga folytatta a gyertyatartók tisztítását.

– Szoktál olvasni, William? – kérdezte váratlanul.

– Úrnóm kitalálta, hogy nem, mert a könyveket azokon a polcokon vastag por bontja. Nem, soha nem nyúltam hozzájuk. De holnap megcsinálom. Leszedem mindet és leporolom.

– Hát akkor nincs semmi passziód?

– Az éjjeli lepkék érdekelnek, úrnóm. Szép gyűjteményem van belőlük a szobámban. A Navron környéki erdők elsőrangúak az éjjeli lepkék számára.

Erre Dona otthagya. Kisétált a kertbe, hallgatta a

gyerekek hangját. Ez a kis emberke igazán furcsa figura, nem tud átlátni rajta, ám ha éjszakai virrasztásai során ő olvasgatja Ronsard-t, akkor merő kíváncsiságból legalább egyszer-kétszer a könyvek között is elböngészhette.

A gyerekek elragadtatva üdvözölték, Henrietta táncolt, mint egy tündér, James viszont még csak nagyon bizonytalanul dülöngélt utána, mint valami részeg matróz. Hármasban besétáltak az erdőbe harangvirágot szedni. A rövid, tömör, kék virágok éppen felbukkantak a friss, zöld fűben; a jövő héten vagy az utána következőn már egész virágszőnyegre heveredhetnek majd le.

Így telt el az első nap, azután a második, a harmadik, és Dona ujjongva élvezte frissen meglelt szabadságát. Most tervek, döntések nélkül élhetett, úgy vehette a napokat, ahogy jöttek, mindegy volt, hogy délben kel-e fel, ha úgy tartja a kedve, vagy reggel hat órakor, akkor ehetett, amikor megéhezett, akkor alhatott, amikor akart, nappal vagy éjjel.

A napok ragyogóak és hosszúak voltak, a gyerekek úgy leburnultak, mint holmi kis cigánypurdék. Még Henrietta is szakított városi szokásaival, hajlandó volt mezítláb szaladgálni a fűvön, békaügetést játszani, és hemperegni a földön, mint egy kis kutyakölyök, akárcsak James.

Egyik délután éppen nagyban játszadoztak, keresztülbukfenceztek Donán, aki hanyatt feküdt, hajfürtjei szétbomlottak, a ruhája szanaszét, százsorszéppel és lonccal dobálták egymást; aztán a naptól elkábult, kimelegedett és feloldódott Dona lópaták baljós hangját hallotta az útról, rögtön utána kerézkörgés hallatszott a ház előtti udvaron, majd megkongatták a nagy csengőt. Majd – ó, borzalom – William közeledett feléje a pázsiton, és egy nagydarab, pocakos, pirospozsgás arcú, bodorított

parókájú, gülüszemű idegen követte, aki aranygombos botjával a csizmáját csapkodta.

– Lord Godolphin óhajlja látni, úrnőm – mondotta William komoran, ám cseppet sem zavartatva magát az ő rendetlen, zilált külseje miatt. Azonnal felállt, rendbeszedte a ruháját, és megigazította a fűrtjeit: milyen dühítő ez a zavarbaejtő és szemtelen betolakodás! A jóember csalódottan bámult rá, nem is csoda; nos, el kell viselnie a látványt, legfeljebb hamarabb elmegy.

– El vagyok ragadtatva, hogy láthatom – pukedlizett Dona, mire a lord ünnepélyesen meghajolt, de nem válaszolt. Dona bevezette a házba, közben megnézte magát a falitükörben; lonc csüngött a füle mögött, konokul otthagya, nem törődött vele. Aztán leültek a merev székekre, és csak némán bámultak egymásra, miközben Lord Godolphin a pálcája aranygombját markolászta.

– Hallottam, hogy a kastélyban tartózkodik – szólalt meg végre a lord –, és kötelességemnek tartottam, azaz hogy nagy öröömre szolgál, hogy mihelyt lehet, tiszteletemet tegyem. Sok-sok éve már, hogy ön és férje utoljára tisztelték meg Navront látogatásukkal. Sőt azt mondhatnám, idegenekké váltak. Harryt nagyon jól ismertem abban az időben, amikor gyerekkorában itt élt.

– Tényleg? – felelte Dona szórakozottan. Hirtelen teljesen lenyűgözte a lord orrán kinőtt bibircsók; csak most vette észre. Szegény ember, milyen szerencsétlen. Aztán gyorsan másfelé pillantott, nehogy a lord észrevegye bámuló tekintetét. – Igen – mondta.

– Mondhatom, Harryt a legdrágább barátaim között tartom számon, bár házassága óta nagyon keveset láttuk, a városban múlatja az időt – folytatta Lord Godolphin.

Ez a szemrehányás nekem szól, gondolta Dona, persze

teljesen természetes. – Sajnálom, de meg kell mondanom, hogy Harry nincs velem – közölte. – Egyedül vagyok a gyerekeimmel.

– Milyen kár – sajnálkozott a nemes lord. Erre nem válaszolt, mit is mondhatott volna? – A feleségem elkísért volna, jelenleg azonban nem valami jó az egészsége. Röviden... – Bizonytalanul elhallgatott, nem tudta, hogyan folytassa, mire Dona elmosolyodott.

– Teljesen megértem, nekem magamnak is két kisgyerekem van. – A lord erre zavart képet vágott, és meghajolt.

– Örökösre van reményünk – mondta.

– Természetesen – vágta rá Dona, újra megigézve az orra hegyén levő bibircsóktól. Milyen keserves lehet a feleségének, vajon hogy tudja elviselni? Godolphin azonban újra locsogni kezdett, valami olyasmit mondott, hogy a felesége bármikor örömmel látná, nagyon kevés szomszédjuk van, és így tovább. Milyen unalmas, és nehézkes, gondolta Dona; hát nincs valamiféle középút e között az ünnepélyes és beképzelt nagyképűség és Rockingham gonosz ledérsége között? Vajon Harry is ilyen lenne, ha Navronban élne? Egy nagy darab marharépa, kifejezéstelen szemekkel, akinek a szája keskeny nyílás egy faggyúpudingban.

– Azt reméltem – folytatta Godolphin –, hogy Harry majd segítségünkre lesz a környéken. Biztosan hallott már a bajainkról.

– Semmit nem hallottam – közölte Dona.

– Nem? Talán túl távol él itt, nem érik el a hírek, bár mérföldekre szállong a szóbeszéd és a pletyka a környéken. Kalózcselekmények nyugtalanítanak és zaklatnak bennünket, szinte megáll tőlük az eszünk.

Jelentékeny értékű javak veszttek el Penrynben és a tengerpart mentén. Egyik szomszédom kastélyát vagy egy hete teljesen kirabolták.

– Milyen borzasztó.

– Ez több mint borzasztó, ez felháborító gyalázat – jelentette ki Godolphin. Kivörösödött az arca, a szeme még jobban kidülledt. – És senki nem tudja, hogy hogyan kellene elintézni. Jómagam panaszt küldtem Londonba, de nem kaptam választ. Bristolból küldtek egy maroknyi katonát, de teljesen hasznavehetetlenek. Nem, én már rájöttem, hogy nekem meg a többi vidéki birtokosnak magunknak kell összefognunk, csapatot szerveznünk, és megbirkóznunk a fenyegetéssel. Roppant sajnálatos, hogy Harry nincs Navronban, roppant sajnálatos.

– Tudnék valamiben segíteni? – kérdezte Dona és a tenyerébe vágta a körmét, hogy el ne mosolyodjon; a derék lordot olyan súlyos kihívás érte, és olyan mélységesen fel volt háborodva, mintha őt tette volna felelőssé a kalózkodásokért.

– Kedves hölgyem, ön semmit sem tehet, kivéve, hogy megkéri a férjét, jöjjön le és csatlakozzék a barátaihoz, hogy meg tudjunk küzdeni ezzel az átkozott franciával.

– Franciával?

– Igen, ez az istenverése a dologban – mondta, és majdnem kiabált dühében –, ez a fickó egy aljas csúszómászó, egy külföldi, aki a jelek szerint úgy ismeri a tengerpartjainkat, mint a tenyerét, és mindig átoson a másik partra, Bretagne-ba, mielőtt kézre keríthetnénk. A hajója akár a higany, egyik itteni hajónk sem tudja elkapni. Éjszaka lopózik be a kikötőinkbe, némán partra száll, mint valami tolvaj patkány, feltöri az üzleteinket és a raktárainkat, összeszedi az árukat, és mikor a mieink még

a reggeli álmot dörzsölik ki a szemükből, a reggeli dagállal eltűnik.

– Tulajdonképpen túl ügyes önökhöz képest – mondta Dona.

– Nos, igen, asszonyom, ha ön így kívánja megfogalmazni – válaszolta a lord dölyfösen, tüstént újra megsértődve.

– Attól tartok, Harry soha nem tudná elkapni, ahhoz túlságosan lusta.

– Egy percig sem gondoltam, hogy el tudná – válaszolta Godolphin –, de ebben az ügyben nekünk fejekre van szükségünk; minél több a fej, annál jobb. El kell fognunk ezt a fickót, ha minden időnket és minden pénzünket erre is kell fordítanunk. Ön talán nem méri föl, milyen súlyos ügyről van szó. Itt állandóan kirabolnak bennünket, asszonyaink rémülten alszanak, féltik az életüket, és nem csak az életüket.

– Ó, szóval ez egy ilyen kalóz? – mormolta Dona.

– Eddig még senkinek az életét nem vették el, és még egyetlen asszonyunkat sem ragadták el – mondta Godolphin mereven –, de minthogy ez a fickó egy francia, mindnyájan tudjuk, hogy csak idő kérdése, mikor követ el valami aljasságot.

– Ó, hogyan – mondta Dona, de Godolphin komorsága és fennköltisége túl volt a tűréshatáron, felugrott és az ablakhoz ment, mert félt, hogy kitör belőle a kacagás. De a derék lord, istennek hála, az elbocsátás gesztusának tekintette azt, hogy felállt; ünnepélyesen meghajolt, majd megcsókolta Dona feléje nyújtott kezét.

– Ha legközelebb üzenetet küld a férjének, bízom benne, hogy emlékezteti rám, és beszámol a gondjainkról – mondta.

– Hogyne, természetesen – felelte Dona, szilárdan elhatározva, hogy történjék bármi, Harry ne vágtsdon lóhalálban Navronba folyton elillanó kalózzokkal foglalkozni, és ne zavarja meg a magányát és édes szabadságát. Amikor megígérte, hogy meg fogja látogatni a feleségét, a lord még elmondott néhány udvarias közhelyet, beszólította Williamot, majd távozott.

Dona remélte, hogy a derék lord lesz az utolsó látogatója, mert ilyesmire egyáltalán nem vágyott; ez az ünnepélyes üldögélés a székeken egy répafejjel folytatott csevely közben egy fokkal még rosszabb volt, mint a vacsorák a Swanben. Figyelmeztetnie kell Williamet, hogy a jövőben nem lesz otthon a látogatók számára. Kifogásokat kell kitalálnia: az úrnő kisétált, alszik, beteg vagy akár megőrült – a szobájában van, rabláncok közt, bezárva –, mondjon akármit, csak ne kelljen szembenéznie a környék Godolphinjainak magasztosságával és nagyképűségével.

Milyen ostobák lehetnek ezek mind, ezek a helyi nemesek, hogy így meg lehet őket rabolni, el lehet ragadni a javaikat és áruikat, ők pedig még a katonák segítségével is képtelenek ezt megakadályozni. Milyen lassúak, milyen lehetetlenek. Ha öröket állítanak, ha állandóan riadókészültségben lennének, holtbiztos tudnának valamiféle csapdát állítani egy idegennek, aki belopódzik a kikötőikbe. Egy hajó nem valami fantom, nem jelenés, rá van utalva a szélre és az árapályra, az emberek sem lehetnek hangtalanok, a lábuk visszhangot ver a rakpartokon, a hangjukat a távolba hordja a levegő.

Aznap korán megvacsorázott, már délután hatkor, és beszélt a széke mögött álló Williammel, megkérve, hogy a jövőben zárja be az ajtót a látogatók előtt.

– Tudod, William, én azért jöttem Navronba, hogy kerüljem az embereket, hogy egyedül legyek. Most olyan hangulatban vagyok, hogy amíg itt élek, a remetét szeretném játszani.

– Igenis, úrnóm. Hibát követtem el ma délután. Nem fog többé előfordulni. Élvezheti majd a magányát, és igazolhatja a menekülését.

– Menekülésemet?

– Igen, úrnóm. Többé-kevésbé megértem, miért van itt. Kegyed megszökött a londoni önmaga elől, és Navron a menedéke.

Dona egy pillanatra elnémult, meg volt lepve, és kissé meg volt rémülve. – William, neked kísérteties megérzéseid vannak, honnan veszed őket?

– Előző gazdám hosszasan és gyakran beszélgetett velem, úrnóm; sok gondolatomat és filozófiám nagy részét tőle kölcsönöztem. Gyakorolni kezdtem az emberek megfigyelését, úgy, ahogy ő csinálja. És többé-kevésbé úgy gondolom, hogy ő menekülésként fogalmazná meg úrnóm idejöttét.

– Miért hagytad ott a gazdád, William?

– Most olyan az élete, úrnóm, hogy nem sok hasznát venné az én szolgálataimnak. Úgy határoztunk, hogy jobb lesz nekem máshol.

– És így jöttél Navronba?

– Igen, úrnóm.

– És itt egyedül éltél, és éjjeli lepkékre vadásztál?

– Úrnóm pontosan fogalmaz.

– Így hát Navron alighanem neked is menedék?

– Lehetséges, úrnóm.

– És az előző gazdád mit csinál?

– Utazgat, úrnóm.

- Egyik helyről a másikra utazik?
  - Pontosan, úrnőm.
  - Akkor ő is szökevény, William. Azok az emberek, akik utaznak, mindig szökevények.
  - A gazdám gyakran tette ugyanezt az észrevételt, úrnőm. Tulajdonképpen azt mondhatnám, hogy az élete állandó menekülés.
  - Milyen kellemes neki – mondta Dona, a gyümölcsöt hámozgatva –, mi többiek csak időnként szökhetünk meg, és bármennyire is azt színleljük, hogy szabadok vagyunk, tudjuk, hogy ez csak egy kis időre szól... kezünk-lábunk meg van kötve.
  - Pontosan, úrnőm.
  - És a gazdád... neki egyáltalán nincsenek kötelékei?
  - Egyáltalán nincsenek, úrnőm.
  - Szeretnék megismerkedni a gazdáddal, William.
  - Azt hiszem, sok közös vonás van önökben.
  - Talán egy szép napon erre jár majd utazásai közben?
  - Talán, úrnőm.
  - Visszavonom a látogatókra vonatkozó parancsomat. Ha a volt gazdád valaha meg akar látogatni, nem fogok betegséget, örültséget színlelni, fogadni fogom.
  - Igenis, úrnőm.
- Amikor felállt, és a szolgálta elhúzta a széket, körülnézett, és látta, hogy William mosolyog, de a mosolya tüstént eltűnt, mihelyt a tekintetük találkozott, és a száját is a szokásos módon szorosra zárta. Kisétált a kertbe. A levegő lágy és bágyasztóan meleg volt, nyugat felé a nap hatalmas mintákat rajzolt az égre. Hallotta a gyerekek hangját, ahogy Prue lefektette őket. Ideje volt egyedül elindulni, eljött a séta ideje. Kihozott egy kendőt, a vállára dobta, aztán kiment a kertből, keresztülvágott a parkon, a

kerítés lépcsőjén át kimászott a mezőre. Onnan egy keskeny csapás egy szekérúthoz vezette, a kerékvágás nyomán pedig kijutott egy kiterjedt, megműveletlen, vad fűvel benőtt nagy mezőre, amely a szirtekhez és a tengerhez vitt.

Valami arra ösztönözte, hogy menjen le a tengerig, ne csak a folyóig, hanem magáig a nyílt tengerig. Végül egy lejtős domboldalra ért, ahol közeledtére eszeveszetten lármázni kezdtek a sirályok, hiszen költési idejük volt. Elvetette magát a fűcsomókkal és szűrős kövekkel borított domboldalon és kinézett a tengerre. Ott volt a folyó, balra, széles volt és ragyogó, ahogy találkozott a tengerrel, maga a tenger nyugodt volt és nagyon csendes, a lemenő nap bíbor- és rézszínű pöttyökkel szórta be. Odalenn, messze a mélyben apró hullámok csobogtak a sziklákon.

A háta mögött lenyugvó nap ösvényt vágott a tengerbe, egészen a távoli láthatárig. Prue álmatagon és elégedetten, megbékélt szívvel heverészett, bámészkodott, aztán egyszer csak észrevett a láthatáron egy foltot, majd a folt alakot és formát öltött, már látta egy hajó fehér vitorláit. Egy ideig nem közeledett tovább, mert a vízen szellő se rebkent, mintha csak függött volna ég és tenger között, mint valami festett játékszer. Látta a magas tatfedélzetet, a fedélzeti nyílást, a furán hajlott árbocokat, majd a matrózokat az árbocokon, akiknek szerencsés lehetett a halászatuk, mert a sirályok keringve és rikoltozva csoportosultak a hajó körül, le-lebukva a vízbe.

A magaslatról, ahol Dona pihent, hamarosan megindult egy remegő szellő, látta, ahogy a szél fodrozni kezdi odalenn a hullámokat és megindul a vízen várakozó hajó irányába. A vitorlák hirtelen szelet fogtak, megteltek, kedvesen, féhéren és szabadon duzzadtak a szélben, a

sirályok egyszerre felszálltak a vitorlák felett rikoltozva, a nap visszfénye pedig aranyos ragyogásba vonta a hajót, amely csöndesen, óvatosan, sötét fodrot hagyva maga után, a szárazföld felé kezdett lopakodni.

Donát különös érzés fogta el, mintha a szívét megérintette volna egy kéz, és a fejében egy hang azt súgta volna: „Erre emlékezni fogok.” A csoda, a félelem és valami különös, hirtelen ujjongás előérzete töltötte el. Gyorsan visszafordult, minden ok nélkül mosolygott magában, és egy kis dallamot dudorászott. A mocsaras részeket kerülgetve, gyerekként az árkokon átugrálva gyors léptekkel visszament a dombokon át Navron House-ba. Közben elsötétedett az ég, feljött a hold, és a magas fák közt susogni kezdett az éjszakai szél.

5. fejezet

Ahogy hazament, tüstént ágyba bújt, mert a séta kifárasztotta, és szinte azonnal el is aludt, annak ellenére, hogy a széthúzott függönyök között besütött a hold. Nem sokkal múlhatott éjfél, amikor felriadt, és hallotta, hogy az ablaka alatt léptek csikorognak a kavicson. Hiszen a háznép ebben az órában már alszik! Azonnal teljesen éber lett. Kiszállt az ágyból, az ablakhoz ment, és kinézett a kertbe. Odalenn semmit nem lehetett látni, a ház árnyékban volt, és ha valaki előzőleg az ablak alatt állt, már tovább kellett haladnia. Várt és figyelt. Egyszer csak a pázsiton túl, a fák között egy alak osont a holdfény négyszögű foltjába. Főlnézett a házra, tölcserít formált szája előtt a tenyeréből, és halkan füttyentett egyet. Az árnyékba borult házból tüstént kilopakodott egy másik alak, aki addig nyilván odabenn, a szalon ablakában lapult meg, aztán keresztülrohant a pázsiton a fák között álló férfihoz, mintegy figyelmeztetőleg felemelte a kezét, és Dona látta, hogy a szaladó alak nem más, mint William. A függöny oltalmában kihajolt, bongyor huncutkái az arcába hulltak, és gyorsabban kezdett verni a szíve, mert abban, amit látott, izgalom és veszély rejtezett – ujjai ismeretlen kis dallamot doboltak az ablakpárkányon. A két férfi egymás mellett állt a holdfény pasztájában, látta, hogy William gesztikulál, a ház felé mutogat a kezével, mire félve, hogy felismerik, visszahúzódott az árnyékba. Azok ketten folytatták a beszélgetést, az idegen is felnézett a házra, aztán vállat vont, és kitérte a kezét, mint akinek nem áll módjában változtatni a dolgokon, majd mind a ketten visszahúzódtak a fák közé, és eltűntek. Dona várt és

hallgatózott, de nem jöttek vissza. Dideregni kezdett, mert a hűvös szellő keresztülfújta vékony hálóingén, és visszabújt az ágyába, de nem tudott elaludni, mert William rejtélyes távozásának titkát meg kellett fejtenie.

Ha egyedül látta volna sétálgatni a fák között a holdfényben, nem sokat törődött volna vele, arra gondolt volna, hogy biztosan van valahol a folyó mellett, Helfordban egy asszony, aki tetszik neki, vagy hogy csöndes kirándulása még ennél is ártatlanabb: éjjeli lepkékre vadászik. De ez a lopakodó járása, mintha jelre várt volna, aztán az a sötét alak a tölcserre formált tenyerével és a halk füttyével, aztán ahogy átrohant a pázsiton, kezét figyelmeztetően fölemelve, ezek már súlyosabb problémák voltak, és okot adtak az aggodalomra.

Azon tűnődött, vajon nem volt-e nagy ostobaság megbízni Williamben. Rajta kívül mindenki az első este elbocsátotta volna, mikor tudomást szerzett a sáfárkodásáról, és hogy utasítások nélkül élt itt egyedül a házban. Amellett a modora, amely annyira nem hasonlít a megszokott szolgálkéhez, a viselkedése, ami őt kíváncsivá tette és szórakoztatta, a legtöbb úrnőt, mondjuk Lady Godolphint, kétségkívül sértette volna. Harry tüstént kidobta volna – csak hogy Harryvel, ezt ösztönösen érezte, kétségkívül másképpen viselkedett volna. Aztán ott volt a dohányosdoboz, a verseskötet – rejtelmes dolgok, amelyeket képtelen volt megérteni, de reggel mégis tennie kell valamit, így aludt el végül zűrzavaros gondolatok közt – anélkül, hogy bármit eldöntött volna –, amikor a szürke hajnali világosság betört a szobába.

Az új nap meleg volt és ragyogó, csakúgy, mint az előző, és az aranyló nap már magasan állt a felhőtlen égen,

amikor Dona lejött a hálósobájából. Mindenekelőtt elindult a facsoport felé, ahol az éjszaka az idegen és William beszélgettek, majd eltűntek. Igen, úgy volt, ahogy várta: lépteik könnyen kivehető kis ösvényt hagytak a harangvirágok között, és az erdőn keresztül egyenesen a főcsapáshoz, majd mélyen be a legvastagabb fák közé vezettek. Egy darabig követte a nyomokat, amelyek kanyarogva, egyenetlenül, nehezen követhetően mindig lefelé vezettek, aztán hirtelen rájött, hogy ez az út idővel a folyóhoz vagy a folyó valamelyik ágához vezet, mert a távolban megpillantotta a csillogó vizet. Nem is sejtette, hogy a víz ilyen közel van, hiszen magának a folyónak távolabb kell lennie, valahol a háta mögött, balra, tehát a víznek az a mellékága, amihez most közeledett, az eddig ismeretlen, új felfedezés. Egy percre habozott, nem tudta, folytassa-e az útját, aztán eszébe jutott, hogy milyen késő van, hogy a gyerekek keresni fogják, sőt talán maga William is, utasításokért. Visszafordult hát, és újra felkaptatott az erdőn keresztül a Navron House pázsitjára. Az ügyet el kell napolnia jobb időkre, talán majd később, délután utánanéz.

Így aztán játszott a gyerekekkel, majd megírta Harrynek az esedékes levelet – a lovász egy-két nap múlva lovagol vissza Londonba, hogy híreket vigyen neki. Letült a szalonban a tágra nyitott ablak mellé, rágta a toll végét, hiszen mit írhatott volna, kivéve, hogy boldog, túlaradóan boldog a szabadságában, ez pedig bántó lenne; szegény Harry soha nem értené meg.

„Meglátogatott egy fiatalkori barátod, egy bizonyos Godolphin – írta –, akit én esetlennel és nagyképűnek találtam. El sem tudom képzelni, hogy

kisfiú korotokban együtt szaladgáltatok a réten. De talán nem is szaladgáltatok, hanem csak ültetek az aranyozott székeken, és zsinórból font macskabölcső játékkal úztétek az időt. Az orra végén bibircsók nő, a felesége pedig gyereket vár, amihez kifejeztem jókívánságaimat. Nagy hűhót csapott és fontoskodott holmi kalózok, azaz inkább egyetlen kalóz, egy francia miatt, aki éjszaka jön, kirabolja a házát, meg a szomszédai házát, és a Nyugat összes katonája sem képes elkapni, amiből számomra úgy tűnik, hogy nem lehetnek valami ügyesek, így az az elképzelésem, hogy saját magam lendülök támadásba, szablyával a fogam között, és amikor törbe ejtem a gonosztevőt, aki Godolphin szerint nagyon vad alak, férfiak gyilkosa, asszonyok megerőszakolója, megkötözöm egy erős kötéllel, és elküldöm Neked ajándékba.”

Ásított, és megkocogtatta a fogát a tollal. Ilyen levelet könnyű írni, mindenből tréfát üzni, csakhogy vigyáznia kell, ne legyen túl gyöngéd, mert akkor Harry tüstént lóra kap, és azonnal ide lovagol hozzá, ugyanakkor túl hidegnek sem szabad lennie, mert akkor felbosszantja, és azzal hozza ide.

Így hát „Szórakozz kedvedre, de gondold az alakodra, mikor az ötödik poharat üríted”, írta, „és ha van kedved, udvarolj valami bájos hölgynek, akire álmos tekinteted rá talál esni, és ne játszd meg a házsártost, amikor viszontlátjuk egymást.

A gyerekek jól vannak, üdvözetüket küldik, és én is küldök Neked – bármit, amit szeretnél, hogy küldjek.

Szerető feleséged

Dona.”

Összehajtotta és lepecsételte a levelet. Újra szabad lett, és azon kezdett gondolkodni, hogyan szabaduljon meg délutánra Williamtól, mert szerette volna jó távol tudni, mielőtt elindul az expedícióra. Egy órakor, a hideg sült felett már tudta, hogy fogja csinálni.

– William – mondta.

– Úrnóm?

Amikor felpillantott rá, az éjszakai csavargásnak nem volt rajta semmi nyoma, olyan volt, mint mindig, figyelmesen hallgatta az utasításait.

– William, szeretném, ha délután átlovagolnál Lord Godolphin birtokára és virágot vinnél a feleségének, aki gyengélkedik.

Lehet, hogy fellobbant a szemében valamiféle bosszúság, egy pillanatnyi vonakodás, tétovázás?

– Úrnóm, azt óhajtja, hogy ma vigyem át a virágot?

– Ha lennél szíves, William.

– Azt hiszem, úrnóm, a lovásznak nincs semmi dolga.

– Szeretném, ha a lovász elvinné a kocsin piknikezni Henrietta kisasszonyt, James úrfit meg a dajkát.

– Igenis, úrnóm.

– Légy szíves, szólj a kertésznek, hogy csináljon egy szép csokrot.

– Igenis, úrnóm.

Nem is szólt többet, William is néma maradt, és Dona mosolygott magában, mert sejtette, hogy nem akarózik neki elmenni. Talán újabb találkozója van a barátjával az erdőben. No jó, ezt a lehetőséget fenntartja számára.

– Mondd meg valamelyik szobalánynak, hogy vesse meg az ágyamat, és húzza be a függönyöket, ma délután

pihenni fogok – közölte, amikor kiment a szobából. William nem válaszolt, csak meghajolt.

Ez a fortély csak William esetleges félelmeinek elaltatását szolgálta, bár Dona biztos volt benne, hogy az inas semmire sem gyanakszik, így aztán eljátszotta a szerepet, fölment a hálósobájába, és ágyba bújt. Később hallotta, amint a kocsi behajtott az udvarba, a gyerekek izgatottan csiviteltek a váratlan kirándulás miatt, majd a kocsi kigördült az útra. Aztán nemsokára lópaták csattogtak a macskaköveken, és amikor kiment a szobájából a folyosóra, amelynek az udvarra nézett az ablaka, látta, hogy William lóra száll, előtte a nyeregben egy nagy csokor virággal, és ellovagol.

Milyen pompásan bevált a stratégiám, gondolta, és nevetgélt magában, mint egy ostoba gyerek holmi kalandon. Kifakult köntöst öltött magára, amit nem sajnált volna, ha elszakad, selyem zsebkendőt kötött a fejére, aztán úgy osont ki a saját házából, mint valami tolvaj.

A reggel talált nyomokat követte, de most minden tétovázás nélkül vetette be magát az erdőbe. A fák megritkultak, ahogy a folyóparthoz ért – és most váratlanul, először feltárult előtte az öböl; csöndesen, hangtalanul rejtőzött az emberi szemek elől a fák rejtekében. Bámulta a csodát, soha nem tudott róla, hogy létezik: anyafolyójának elágazása az erdők rejtekében osont az ő birtokára. Az öböl elkanyarodott egy facsoport körül, és Dona boldogan, elragadtatva sétálni indult a partján, megfélekedve küldetéséről, hiszen ez a felfedezés teljesen váratlan öröm volt: az öböl igazi varázslat, új menedékhely, jobb mint maga Navron.

Ahogy továbbment, odaért a sarokhoz, ahol a csatorna visszafelé fordult. Megállt, és ösztönösen a fák védelmébe

húzódott, mert közvetlenül előtte, ahol a csatorna hirtelen öböllé szélesedett, egy hajó horgonyzott, olyan közel hozzá, hogy le tudott volna dobni a fedélzetére egy süteményt. Tüstént felismerte: ez volt az a hajó, amit előző este látott, a festett hajó a láthatáron, piros és aranszínű a lenyugvó napfényben. Két ember lógott kötélben az oldalán, akik leverték róla a festéket. A hajó alatt mély víznek kellett lennie, így a horgonyzóhely tökéletes volt, mert mindkét oldalán meredek iszapos partoldal emelkedett, a dagály tájékozva, bugyborékolva futott le köztük, míg maga a csatorna kanyarogva elfordult és továbbrohant az innen nem is látható anyafolyó felé. Alig néhány méternyire onnan, ahol állt, egy kis kikötő helyezkedett el. Csigasor, kötelek, kikötőbakok voltak rajta, nyilván ott végezték a javításokat. A sodrásban csónak úszott, de nem ült benne senki.

A hajó oldalán kopácsoló két matróz kivételével csönd volt, mindent elbontott a nyári délután álmos csöndje. Senki nem tudja, gondolta Dona, a világon senki nem tudja, ha nem sétál le ide a Navron House-ból, mint ő, hogy ebben az öbölben egy hajó horgonyoz a fák oltalmában, a nyílt folyóról nem láthatóan.

Most egy másik férfi vágott keresztül a fedélzeten, áthajolt a korláton, és lenézett a társaira. Majomszerű, mosolygós kis fickó volt, lantot tartott a kezében. Föllendítette magát a korlátra, törökülésben leült rá, és pengetni kezdte a húrokat. A két matróz nevetve nézett fel rá, amikor elkezdett egy gondtalan, élénk nótát pöngetni, majd először halkán, aztán hangosabban el is énekelt. Dona hegyezte a fülét, figyelte a szavakat, aztán hirtelen megértette őket, és hangosan dobogott a szíve, amikor rájött, hogy franciául énekel.

Akkor már tudta, aztán meg is értette – nyirkos lett a keze, és kiszáradt a szája, először tört rá életében a félelem furcsa, idegen, görcsös rohama.

Ez a francia kalóz rejtkehelye – ez az ő hajója.

Gyorsan kellett gondolkoznia, tervet kellett készítenie, valahogy hasznosítania kellett a felfedezését. Egyszerre minden teljesen nyilvánvaló lett: ez a csendes öböl tökéletes rejtkehely, soha senki nem találhat rá, hiszen olyan távoli, olyan csendes, olyan nyugodt – tennie kell valamit, mondania kell valamit, el kell mesélnie valakinek.

De vajon szüksége van-e erre? El is mehetne, mintha soha nem látta volna a hajót, elfelejthetné az egészet, vagy úgy tehetne, mintha elfelejtette volna – tehetne bármit, csak neki ne kelljen belekeverednie, hiszen csak megzavarná élete békéjét, mert háborgatni kezdenék, katonák masíroznának át az erdőn, egy csomó ember érkezne, Harry megjönne Londonból – végeérhetetlen bonyodalmak következnének, és Navron nem lenne többé menedékhely számára. Nem, nem szól egy szót sem, eloson innen, vissza az erdőbe, a házba, és megtartja magának ezt a bűnös felismerést, nem mondja el senkinek, hadd folytatódjanak a rablások – mit számít –, Godolphinnak és répafejű barátainak el kell viselniük, és a vidéknek szenvednie kell, őt ugyan nem érdekli.

És akkor, amikor éppen sarkon fordult, hogy a fák közé surranjon, előlépett mögüle az erdőből egy alak, rádobta a kabarját a fejére, amivel megvakította, két kezét az oldalához szorította, úgyszólván mozdulni sem tudott, nemhogy küzdeni, aztán fuldokolva, tehetetlenül a férfi lábához bukott, és tudta, hogy elveszett.

6. fejezet

Első érzése a düh volt, a vak, oktalan düh. Hogy mer valaki így bánni vele, gondolta. Felnyalábolták, mint egy tyúkot, és lecipelték a kikötőbe. Durván a csónak fenekére dobták, aztán az a férfi, aki foglyul ejtette, fogta az evezőket és a hajó felé indult vele. Aztán felrikoltott, mint a tengeri sirály, majd érthetetlen tájszólásban mondott valamit a hajón levő társainak. Hallotta, hogy nevetnek rajta, a lantos fickó mintha csúfolódna rajta, rázendített egy kis vidám dzsiggre.

Kiszabadította magát a kabát fojtogató szorításából, és felnézett arra a fickóra, aki elfogta. Az tüstént megszólította, vigyorogva, franciául, és vidáman hunyorított a szemével, mintha elfogatása pusztá játék volna, mulatságos vidám tréfa egy nyári délutánon, és amikor gögösen felhúzta a szemöldökét, elhatározva, hogy méltóságteljesen fog viselkedni, a fickó is komoly pofát vágott, azt színlelve, hogy fél, és úgy tett, mintha remegne.

Azon tűnődött, mi lenne, ha felemelné a hangját, és segítségért kiáltana – meghallaná-e valaki, vagy értelmetlen lenne?

Valahogy tudta, hogy ezt nem teheti. Az olyan nők, mint ő, nem sikoltoznak, hanem várnak és megtervezik a menekülésüket. Tud úszni, később talán elszökhet a hajóról, majd leereszkedik az oldalán, talán amikor besötétedik. Milyen bolond volt, gondolta, hogy egy pillanatig is habozott, mikor pedig tudta, hogy a hajó a francia kalózé. Teljesen megérdemelte, hogy elfogják, mégis dühítette, hogy ebbe a képtelen és nevetséges helyzetbe került, holott olyan könnyű lett volna csendesen

visszavonulni a fák között, aztán hazamenni Navronba. Éppen a hajó tatjához értek, a tatfedélzet és az indadíszes ablakok alá. Ott állt a hajó neve, cikornyás arany betűkkel: La Mouette. Törte a fejét, mit jelenthet, nem tudott rá visszaemlékezni, franciatudása hirtelen elbizonytalanodott. A matróz rámutatott a hajó oldalán átvetett kötélletrára, az emberek a hajón mind odagyültek, és barátságosan vigyorogva – a fene a szemükbe! – figyelték, ahogy felmászik rajta. Elhatározta, hogy nem ad nekik okot a gúnyolódásra, ügyesen felkúszott a létrán, megrázta a fejét, visszautasítva a felajánlott segítséget, és átlendült a fedélzetre.

Csevegni kezdtek vele abban a dialektusban, amit nem tudott követni – bretagne-inak kellett lennie, mintha Godolphin valami olyasmit mondott volna, hogy a hajó a tenger túlsó partjáról lopózik át –, és egyre csak mosolyogtak és nevettek rá barátságosan és bárgyún, amit dühítőnek talált, mert csöppet sem illett az általa játszott emelkedett, ünnepélyes szerephez. Összekulcsolta a karját, másfelé nézett, és nem szólt semmit. Aztán ismét megjelent az első alak – feltételezte, hogy elment értesíteni a vezérüket, ennek a fantasztikus hajónak a kapitányát –, és intett neki, hogy kövesse.

Minden más volt, mint amire számított. Ezek az emberek olyanok voltak, mint a gyerekek, el voltak ragadtatva a megjelenésétől, mosolyogtak és füttyögtek, ő meg azt hitte, hogy a kalózok vad gonosztevők, akiknek karika van a fülükben és kést tartanak a szájukban.

A hajó tiszta volt – holott ő úgy képzelte, hogy az ilyen hajók koszosak, mocskosak és bűdösek –, sehol nem volt rajta rendetlenség, a festése friss volt és vidám, a fedélzetét pedig úgy felsikálták, mint valami hadihajóét, és

a hajó orrából, ahol mint gyanította, a legénység szállása lehetett, zöldségleves étvágygerjesztő illata szállongott. A matróz keresztülvezette egy csapóajtón, aztán lefelé néhány lépcsőn, majd bekopogott egy másik ajtón, ahonnan kiszólt egy nyugodt hang, hogy lépjen be. Dona megállt a küszöbön, kissé pislogva, mert a hajó tatjában levő ablakon beáradt a napfény, és hullámos mintákat rajzolt a világos faburkolatra. Megint ostobának érezte magát, és zavarba jött, mert a kabin nem olyan sötét lyuk volt, amilyennek képzelte, teli üres üvegekkel és késekkel, hanem egy szoba – akár egy házban –, székekkel, politúrozott asztallal, és a falain madarakat ábrázoló kis festmények lógtak. Valahogy nyugalmas volt, nyugalmas és mégis szigorú, olyasvalakinek a szobája, aki beéri önmaga társaságával. A matróz, aki a kabinba hozta, elment és csendesen becsukta az ajtót, a politúrozott asztalnál ülő férfi pedig csak írt tovább, nem vett tudomást arról, hogy bejött. Lopva figyelte, miközben hirtelen tudatára ébredt, hogy milyen félszegnek érzi magát, és gyűlölte ezt a félszegséget, hiszen soha nem volt félénk, soha nem törődött semmivel és senkivel. Kíváncsi volt, mennyi ideig hagyja a férfi ott álldogálni, ami bugris modortalanság volt, mégis tudta, hogy nem szólalhat meg elsőként. Hirtelen eszébe jutott Godolphin, Godolphin, a gülüszemével, a bibircsókos orrával, aki úgy féltette az asszonyokat, vajon mit szólna, ha most látná egyedül ebben a kabinban a félelmetes francia kalózzal.

A francia csak folytatta az írást, Dona pedig tovább álldogált az ajtóban. Most jött rá, mi különbözteti meg ezt az embert más férfiaktól. A saját haját viselte a divatos, nevetséges, bodorított paróka helyett, és tüstént látta, milyen jól áll neki, el se tudta volna képzelni más

frizurával.

Milyen távoli volt, milyen zárkózott, mint valami vizsgára készülő kollégiumi diák; annyi fáradságot sem vett, amikor a színe elé került, hogy felemelje a fejét. Ugyan mit firkált ott, mi volt olyan fontos? Egy lépéssel közelebb merészkedett az asztalhoz, hogy lássa, és rájött, hogy nem is ír, hanem rajzol, nagy gonddal, finoman egy iszapos mezőn álldogáló gémről készít vázlatot, arról a gémről, melyet tíz perccel azelőtt ő is látott.

Zavarba jött, nem talált szavakat, még a gondolatai is elakadtak. A kalózok, legalábbis az ő elképzelésében élő kalózok nem ilyenek, azonkívül miért nem azt a szerepet játssza, amit kiosztott neki, az idegen nyelven káromkodó, piszkos, zsíros kezű, gonosz, vigyori, szemtelen fickót, a politúrozott asztalnál ülő komoly alak helyett, aki semmibe veszi őt?

Aztán végre megszólalt, és csak egy egészen gyenge akcentus érződött a hangjában, de még nem nézett rá, csak rajzolgatta tovább a gémet.

– Úgy tűnik, kémkedett a hajóm után – mondta.

Tüstént méregbe gurult – méghogy ő kémkedett! Jó ég, micsoda vád! – Ellenkezőleg – közölte hidegen és világosan, azon a fiús hangon, amit a szolgákkal használt. – Éppen ellenkezőleg, úgy tűnik, hogy az emberei birtokháborítást követtek el a földemen.

Erre a férfi azonnal felpillantott és felállt – magas volt, sokkal magasabb, mint amilyennek képzelte –, sötét szemében hirtelen kigyúlt a felismerés lángja, majd lassan, mintegy titokban, elmosolyodott.

– Hadd kérjek alázatosan bocsánatot – mondta. – Nem jöttem rá, hogy a kastély úrnője látogatott meg személyesen.

Kihúzott egy széket, és Dona szó nélkül leült. A francia csak nézte, némi titkolt élvezettel a szemében.

– Az ön parancsára fogtak el és hoztak ide? – kérdezte Dona, mert valamit mondania kellett, a francia pedig semmit nem csinált, csak nézte, és sajátos módon le-föl méregette a tekintetével.

– Az embereimnek megparancsoltam, hogy kötözzenek meg bárkit, aki az öbölbe merészkedik – közölte. – Általában nincsenek problémáink. Ön sokkal bátrabb volt, mint az itteniek, és sajnos meg kellett szenvednie a merészségéért. Ugye nem sérült meg, kék-zöld se lett?

– Nem – felelte kurtán.

– Akkor miért panaszkodik?

– Nem vagyok hozzászokva az ilyen bánásmódhoz. – Újra méregbe gurult, mert a férfi olyan helyzetbe hozta, hogy ostobának látszott.

– Nem, természetesen nem – jött a csendes válasz –, de ez nem fog ártani önnek.

Mindenható isten, micsoda pimaszság, micsoda átkozott szemtelenség! Haragja csak szórakoztatta a franciát, mert tovább hintáztatta a székét és mosolyogva rágcsálta a tolla végét.

– Mit szándékozik tenni velem? – kérdezte.

– Ó! Most megfogott – tette le a tollat. – Meg kell néznem a szabályzatban. – Kinyitotta az asztal fiókját, elővett belőle egy kötetet, majd lassan, nagy komolyan lapozgatni kezdte.

– Foglyok... elfogási módja... kikérdezés... őrizetbe vétel... bánásmód satöbbi, satöbbi – olvasta hangosan. – Hát, igen, minden benne van, de sajnos ezek az előírások csak a férfi foglyok elfogására és a velük való bánásmódra vonatkoznak. Nyilvánvalóan nem tettem

intézkedéseket a női foglyokkal való bánásmódra vonatkozólag. Igazán megbocsáthatatlan hanyagság részéről.

Dona ismét Godolphinra és a félelmeire gondolt, aztán visszaemlékezve a szavaira, minden bosszúsága ellenére mosolygott magában: „Mivel a fickó francia, a dolog csak idő kérdése.”

A francia szavai zavarták meg a gondolatait. – Ez már jobb, a harag nem áll jól önnök, tudja. Most már kezd jobban hasonlítani önmagához.

– Mit tud ön rólam? – kérdezte Dona.

A francia megint elmosolyodott, és előrebillentette a székét. – Lady St. Columb. Az udvar elkényeztetett kedvence. Dona úrhölgy, aki a londoni kocsmákban iszik a férje barátaival. Ön igazi híresség, tudja?

Érezte, hogy a férfi nyugodt megvetésétől, szavainak ironikus élétől fülig vörösödik.

– Az már elmúlt, vége, be van fejezve.

– Úgy érti, hogy egy időre?

– Nem, örökre.

A kalóz lágyan füttyörészni kezdett magában, maga elé húzta a rajzát, és tovább játszadozott vele, háttérrel vázolt fel a gém mögé.

– Ha egy kicsit elidőz Navronban, rá fog unni. Újra hívni fogják London illatai és hangjai. Úgy fog emlékezni erre a hangulatra, mint múltó szeszélyre.

– Nem – válaszolta Dona.

A francia nem szólt semmit, csak rajzolt tovább.

Dona kíváncsian figyelte, mert nagyon jól rajzolt, kezdte elfelejteni, hogy fogoly, és kettőjüknek ellenségeknek kellene lenniük.

– Ez a gém állt az iszapban a csatorna végénél –

kottyantotta ki –, láttam az előbb, mielőtt a hajóra jöttem.

– Igen, apálykor mindig itt van. Ez az egyik vadászterülete. De egy kicsit odébb, Gweek mellett fészkel, följebb, a fő csatorna mentén. Mit látott még?

– Egy csigaforgatót, meg még egy madarat, egy pólingot. Azt hiszem, az volt.

– Ó, igen, azok is ott szoktak lenni.

A kalóz tovább füttyörészett, minden dallam nélkül, és tovább rajzolt. Dona meg csak figyelte, közben azon gondolkozott, hogy milyen természetesen, minden erőfeszítés nélkül, elengedetten üldögél ebben a kabinban, ezen a hajón, a francia mellett, miközben a napfény beomlik az ablakon, és az árapály a hajó tarja körül bugyborékol. Furcsa volt, mint valami álom, valami, amiről mindig tudta, hogy be fog következni, mintha ez az egész egy színdarab jelenete lenne, amelyben el kell játszania egy szerepet, és most felment a függöny és valaki azt súgta: „Most, itt lépsz be te”.

– A kecskefejők most indulnak el – jegyezte meg a francia. – Esténként a domboldalon lapulnak, lejjebb az öböl mellett. De olyan óvatosak, hogy szinte lehetetlen a közelükbe menni.

– Igen.

– Ez az öböl a menedékem, tudja – pillantott fel rá a férfi, majd újra elfordította a tekintetét. – Idejövök, hogy ne csináljak semmit. Aztán, mielőtt erőt venne rajtam a lustaság, erős elszánással kiszakítom magam innen, és újra vitorlát bontok.

– És kalózkodik honfitársaim ellen – vágta rá Dona.

– És kalózkodom honfitársai ellen – visszhangozta a férfi.

Befejezte és félretette a rajzát, aztán felállt, és

kinyújtóztatta a karját.

– Egy szép napon majd elkapják.

– Egyszer... talán. – A taton levő ablakhoz ballagott, hátat fordított Donának és kinézett.

– Jöjjön, nézze meg – mondta, mire Dona felállt, odament mellé, és együtt bámulták a vizet, amelyen népes sirálysereg libegett, hulladékok után kutatva.

– Mindig tucatjával jönnek – mondta a francia –, mintha tüstént tudnák, hogy visszatértünk, leszállnak ide a dombokról. Az embereim etetik őket, nem tudom megakadályozni. És magam sem vagyok különb. Mindig morzsákat adok nekik, innen az ablakból. – Nevetett, fogott egy darab kenyérhéjat, és kidobta nekik. A sirályok rikoztva és veszekedve vetették rá magukat.

– Talán valami rokonérzés van bennük a hajó iránt – tette hozzá. – Ez az én hibám, mert La Mouette névre kereszteltem.

– La Mouette... tengeri sirály... hát persze! Elfelejtettem, mit is jelent. – Aztán kihajolva az ablakon tovább nézték a sirályokat.

Ez képtelenség, gondolta Dona, miért csinálom ezt, nem ezt akartam, nem ez volt a szándékom. Azt hittem, mostanára biztosan össze leszek kötözve, és felpéckelt szájjal, összetörve ledobnak a hajó sötét fenekére, most meg itt vagyok, kenyeret dobálok a sirályoknak, és elfelejtettem, hogy haragudnom kellene.

– Miért lett kalóz? – kérdezte végül, megtörve a csendet.

– Ön miért lovagol túlságosan tüzes lovakon? – kapta vissza a kérdést.

– A veszély miatt, a vágta miatt, és mert lebukhatok róluk.

– Ezért lettem én kalóz.
– Igen, de...
– Nincs „de”. Tulajdonképpen nagyon egyszerű az egész. Nincsenek mögötte sötét problémák. Nincs bennem semmi neheztelés a társadalom iránt, semmi keserű gyűlölet embertársaim iránt. Egyszerűen érdekelnek a kalózkodás problémái, megfelelnek sajátos gondolkodásmódomnak. Itt nem csak egyszerűen kegyetlenkedésről vagy vérontásról van szó, tudja. A szervezés sok nap sok-sok óráját veszi igénybe, egy-egy partraszállás minden részletét végig kell gondolni és elő kell készíteni. Gyűlölöm a rendetlenséget, a hanyagul szervezett támadásokat. Az egész nagyon hasonlít valami geometriai problémához, táplálékot jelent az agynak. És hát aztán megtalálom benne a szórakozást is, az izgalom fűszerét, hogy túljárhatok a másik eszén. Mindez nagyon kielégítő, és teljesen le tud kötni.

– Igen – mondta Dona. – Igen, megértem.

– Zavarba ejtettem, ugye? – nevetett le rá a francia. – Azt várta, hogy részegen fetrengve talál a földön, vértócsában, körülöttem késekkel, üvegekkel és sikoltozó nőekkel.

Dona visszamosolygott rá, de nem válaszolt.

Valaki bekopogott az ajtón, és amikor a francia kiszólt, hogy „Bújj be”, bejött egyik embere, és egy tálcán behozott egy nagy tál levest. A leves pompás illatot árasztott, forró gőz szállt fel a levegőbe. A matróz nekiállt megtéríteni az asztalt, a tulsó végére fehér kendőt terített, a faliszekrényhez lépett, és elővett belőle egy palack bort. Dona csak bámulta: a leves illata csábító volt, ő pedig éhes. A matróz kiment, és amikor felnézett, látta, hogy a hajó kapitányának nevetés bujkál a szemében, és őt figyel.

– Megkóstolja? – kérdezte.

Bólintott, de közben megint ostobán érezte magát, amiért a férfi olvasott a gondolataiban. A francia hozott még egy tányért és kanalat, aztán elővett a szekrényből még egy poharat, és odahúzott két széket az asztalhoz. Láta, hogy francia módra, finoman sötétbarnára sült friss kenyér is van, mellette nagyon sárga, kis vajdarabok.

Némán ettek, majd a francia kitöltötte a bort. Hideg volt és tiszta, nem túl édes. Közben Dona egyre arra gondolt, mennyire álomszerű az egész, mintha egy valamikori álmára emlékezne vissza: egy békés, ismerős, jól felismerhető álmára.

Én ezt már csináltam, gondolta, nem ez az első alkalom. Ám ez képtelenség volt, hiszen természetesen ez volt az első alkalom, a francia férfi pedig idegen volt számára. Azon tűnődött, hány óra lehet. A gyerekek már biztosan hazatértek a kirándulásról, és Prue lefekteti őket. Odaszaladnak majd, és bekopognak az ajtaján, és ő nem fog válaszolni. Nem számít, gondolta, nem törődöm vele. Kortyolgatta a bort, nézegette a madarak képeit a falon, és amikor tudta, hogy a férfi elfordította a fejét, lopva egy-egy pillantást vetett rá.

A francia ezután kinyújtotta a karját, levette a polcról a dohányosdobozát, majd elkezdett a markába rázogatni belőle. Finomra vágott, nagyon sötét, barna dohány volt. Hirtelen, mint a villámcsapás, úgy nyilallt belé a felismerés: maga előtt látta a hálószobájában a dohányosdobozt és a francia verseskötetet, a címlapjára rajzolt tengeri sirállyal. Láta Williamet, amint a fák sűrűjébe rohan... William... és a gazdája, a gazdája, aki ide-oda utazgat – akinek az élete állandó menekülés. Felugrott a székről és a férfira bámult.

– Jóságos isten! – kiáltott fel.
– Mi a baj? – nézett fel a francia.
– Ön az, aki a hálósobámban hagyta a dohányosdobozát és a Ronsard-kötetét. Ön az, aki az ágyamban aludt.

A férfi mosolygott, mulatott azon, ahogy megválasztotta a szavait, és mosolygott a meglepetésén, a zavarán, az elkeseredésén.

– Valóban ott hagytam volna? – kérdezte. – Ott felejtettem. Csúnya mulasztás és gondatlanság volt Williamtól, hogy nem vette észre.

– William az ön kedvéért maradt Navronban, az ön kedvéért küldte el a személyzetet. Sok-sok hónapig, amíg mi Londonban voltunk, ön Navronban volt.

– Nem, nem állandóan, csak időnként, amikor beleillett a terveimbe. És télen, tudja, nagyon nyirkos a világ itt az öbölben. Változást, fényűző változást jelentett az ön hálósobájának kényelme. És valahogy mindig úgy éreztem, hogy nem fogja rossz néven venni. – Továbbra is rajta tartotta a tekintetét, és villogó szeme mintha egyfolytában mulatott volna rajta.

– Megbeszéltem a portréjával, tudja – folytatta. – Számos alkalommal fordultam hozzá. „Hölgyem, mondtam (mert mindig nagyon alázatos voltam), úrnőm, ugye megengedi egy nagyon fáradt francia férfinak, hogy igénybe vegye az ágyát?” És úgy láttam, hogy ön minden alkalommal kecsesen meghajolt és engedélyt adott. Néha még mosolygott is.

– Ez nagyon helytelen volt öntől, roppant helytelen.

– Tudom.

– Azonkívül veszélyes is.

– Ez volt a multság benne.

- Ha ezt én csak egy percig is tudtam volna...
- Mit tett volna?
- Azonnal Navronba jöttem volna.
- És akkor?
- Lezártam volna a házat. Elbocsátottam volna Williamot. Őrséget állítottam volna a birtokra.
- Mindezt megtette volna?
- Igen.
- Nem hiszek önnek.
- Miért nem?
- Mert mikor az ágyában feküdtem és néztem a portróját a falon, nem így viselkedett.
- Hát hogyan viselkedtem?
- Egészen másként.
- Mit csináltam?
- Sok mindent.
- Mi mindent?
- Először is csatlakozott a hajóm legénységéhez. Beírta a nevét a híveim közé. Ön volt az első és utolsó asszony, aki ezt tette.

Felállt az asztal mellől, kinyitott egy fiókot, és elővett belőle egy könyvet. Amikor kinyitotta, Dona a La Mouette nevet látta a felütött lapon, amit nevek hosszú sora követett: Edmund Vacquier... Jules Thomas... Pierre Blanc... Luc Cumont... és így tovább. Aztán a francia a tollért nyúlt, belemártotta a tintatartóba és feléje nyújtotta.

- Nos – nézett rá –, mit szól hozzá?

Elvette tőle a tollat, egy pillanatig a kezében egyensúlyozta, mintha mérlegelné a kérdést, és nem tudta, mi vette rá, a Londonban, a kártyája fölött ásítózó Harry gondolata, vagy Godolphin düledt szeme, vagy a finom leves és a bor, amelyek kissé elálmosították, felhevítették,

és kissé vigyázatlanná tették, akár a napsütés egy pillangót, vagy csak az, hogy a férfi ott állt mellette, hirtelen elnevette magát, és aláírta a nevét a lap közepére, a többi név alá: „Dona St. Columb”.

– Most pedig vissza kell mennie. A gyerekei nem fogják tudni elképzelni, hogy mi történt magával.

– Igen.

A francia kivezette a kabinból, aztán felkísérte a fedélzetre. Áthajolt a korláton, és a hajó közepére szólította az embereit.

– Először is be kell mutatnom – közölte, majd kiadott valami parancsot, abban a breton tájszólásban, amelyből Dona egy szót sem értett. Erre a társaság egy pillanat alatt összegyülekezett, kíváncsi pillantásokat vetve rá.

– Meg fogom mondani nekik, hogy mostantól fogva háborítatlanul jöhet az öölbe, és szabadon járhat-kelhet kedve szerint. Az ööl az öné. A hajó is az öné. Közénk tartozik. – Rövid beszédet mondott az embereinek, akik egyenként odajöttek hozzá, meghajoltak, és kezet csókoltak neki, ő pedig visszamosolygott rájuk, és megköszönte nekik. Volt valami örülség, valami könnyelműség az egészben, olyan volt, mint egy álom fényes nappal. Odalenn a vízen egy matróz várta a csónakban. Átmászott a korláton, és átlendült a másik oldalára, a létrára. A francia nem segített neki, csak figyelte, a korláthoz támaszkodva.

– Na és a Navron House? – kérdezte. – Elbocsátja Williamet, lezáratja és lelakatoltatja?

– Nem.

– Akkor az udvariasság megköveteli, hogy viszonzzam a látogatását.

– Természetesen.

– Mi lenne a megfelelő idő? Gondolom, délután három és négy között, és majd meg fog kínálni egy csésze teával?

Dona nevetve ránézett és megrázta a fejét.

– Nem – felelte –, az Lord Godolphin és a nemesség órája. A kalózkod nem délután látogatják meg a hölgyeket, ők éjszaka jönnek, lopva, bekopognak az ablakon, a kastély úrnője pedig a biztonságát féltve gyertyafénynél látja őket vendégül vacsorára.

– Ahogy akarja. Tehát akkor holnap, tíz órakor?

– Igen.

– Jó éjt.

– Jó éjt.

A francia a koraltnak dőlve figyelte, ahogy a kis csónak a partra tette az asszonyt. A nap már lebukott a fák mögött, az öböl árnyékba borult. Már az apály utolsó hullámai is levonultak a lapos partról, a víz elcsendesedett. A folyó kanyarulatán túl, láthatatlanul, megszólalt egy póling. A hajó merész színeivel, ferde árbocáival távolinak, irreálisnak, a képzelet szülöttének látszott. Dona sarkon fordult, a fák között a ház felé sietett, és büntudatosan mosolygott magában, mint egy gyerek, akinek titka van.

7. fejezet

Amikor a házhoz ért, látta, hogy William a szalon ablakában áll, és úgy tesz, mintha rendet rakna a szobában, de tüstént tudta, hogy őt leste.

Nem számol be neki azonnal a történetekről, majd előbb ugratja egy kicsit. Amikor bement a szobába és levette a fejéről a kendőjét, csak annyit mondott: – Sétáltam egyet, William, már nem fáj a fejem.

– Meg is látszik, úrnőm – mondta az inas, de le sem vette róla a szemét.

– A folyó mentén sétáltam, ahol csend van és hűvös.

– Így igaz, úrnőm.

– Eddig nem is tudtam az öbölről. Elragadó, mint valami tündérmese. Pompás rejtekhely, William, az olyan szökevények számára, mint én.

– Valószínűleg, úrnőm.

– És Lord Godolphin, találkozta velem?

– Őlordsága nem volt otthon, úrnőm. Megkértem az inasát, hogy adja át a virágot és a jókívánságokat az úrnőjének.

– Köszönöm, William. – Várt egy pillanatig, úgy tett, mintha az orgona virágokat rendezgetné a vázában, aztán kibökte: – William, mielőtt elfelejteném. Holnap este egy kis vacsorát szándékozom adni. Az időpontja kissé késői, tíz óra.

– Igenis, úrnőm. Hányan lesznek?

– Csak ketten, William. Én és még valaki... egy úriember.

– Igenis, úrnőm.

– Az úr gyalog jön, így a lovásznak nem kell

fennmaradnia.

– Igenis, úrnóm.

– Tudsz főzni, William?

– Nem vagyok teljesen járatlan a konyhaművészetben, úrnóm.

– Akkor küldd a személyzetet aludni, és főzd meg a vacsorát az úrnak és nekem, William.

– Igenis, úrnóm.

– És senkinek nem kell szót ejtened erről a látogatásról a házban, William.

– Igenis, úrnóm.

– Ami azt illeti, William, felháborítóan szándékozom viselkedni.

– Annak fog tűnni, úrnóm.

– És te, William, nagyon meg vagy botránkozva?

– Nem, úrnóm.

– Miért nem, William?

– Mert engem semmi nem botránkoztat meg, amit ön vagy a gazdám valaha tesznek.

Donából erre kitört a nevetés és összezsapta a kezét.

– Ó, William, te ünnepélyes William, akkor te ezt egész idő alatt sejtetted! Honnan tudtad, miből jöttél rá?

– Ahogy úrnóm most belépett, volt valami a járásában, ami elárulta. És a szeme... ha szabad ezt mondanom, anélkül, hogy megsérteném... nagyon eleven lett. És mivel a folyó felől jött, nos, összeadtam a két dolgot, és mondtam magamban: „Megtörtént. Találkoztak végre.”

– Miért „végre”, William?

– Mert én természetemnél fogva fatalista vagyok, úrnóm, és mindig tudtam, hogy ennek a találkozásnak előbb vagy utóbb meg kell történnie.

– Annak ellenére, hogy én a kastély férjezett, tiszteletre

méltó úrnője vagyok, két gyerekkel, míg a gazdád egy törvénszegő francia, egy kalóz?

– Igen, úrnóm, mindezek ellenére.

– Ez nagyon helytelen dolog, William. Az országom érdekei ellen cselekszem. Ezért börtönbe csukhatnának.

– Igen, úrnóm.

De most már nem rejtette el többé a mosolyát, apró, összezárt szája felengedett, és Dona tudta, hogy mostantól fogva nem lesz többé kiismerhetetlen és hallgató, hanem a barátja lesz, és a végsőkig megbízhat benne.

– Te helyesled a gazdád foglalkozását, William? – kérdezte.

– A helyeslés és a helytelenítés két olyan szó, amelyek hiányoznak a szótáramból, úrnóm. A kalózkodás kedvére való a gazdámnak, és kész. A hajója a birodalma, tetszése szerint jön-megy, és senki nem parancsol neki. Maga szabja meg a saját törvényeit.

– Nem lehetne szabad, nem tehetne azt, amit szeret, anélkül hogy kalóz lenne?

– Úrnóm, a gazdám szerint ez nem lehetséges. Szerinte azok, akik normális életet élnek ebben a mi világunkban, olyan életmódra, olyan szokásokra kényszerülnek, amelyek végül kiölnék belőlük minden kezdeményezést, minden spontaneitást. Az ember fogaskerek lesz egy szerkezetben, részévé válik a rendszernek. De mivel a kalóz lázadó, és ki van közösítve, elmenekülhet a világból. Nem kötelezi semmi, nem kötelezik az emberek kitalálta elvek.

– Tulajdonképpen van rá ideje, hogy önmaga lehessen.

– Igen, úrnóm.

– És az nem zavarja, hogy a kalózkodás helytelen?

– Csak azokat rabolja ki, akik megengedhetik maguknak,

hogy kirabolják őket. A zsákmány nagy részét elajándékozza. Bretagne szegényei gyakran részesülnek belőle. Nem, az erkölcsi vonatkozások nem érdeklik.

– Gondolom, nem házasember?

– Nem, úrnóm. A házasság és kalózkodás nem férnek össze.

– És ha a felesége szeretné a tengert?

– Úrnóm, az asszonyok hajlamosak engedelmessé válni a természet törvényeinek, és gyerekeket szülnék.

– Ó, ez nagyon igaz, William.

– És ha az asszonyok gyermekeket szülnék, szeretnek megülni a saját tűzhelyük mellett, és nem akarnak többé kóborolni, így aztán a férfi tüstént választás elé kerül. Vagy otthon marad, és unatkozik, vagy elmegy és nyomorultul érzi magát. Mindegyik esetben elveszett. Nem, ahhoz, hogy valóban szabad lehessen, a férfinak egyedül kell hajóznia.

– Ez a gazdád filozófiája?

– Igen, úrnóm.

– Bárcsak férfi lehetnék, William!

– Miért, úrnóm?

– Mert én is megtalálnám a magam hajóját, elindulhatnék, és magam alkothatnám magamnak a törvényt.

Eközben odafentről éles kiáltás hangzott fel, amit sírás, majd Prue zsémbelődő hangja követett. Dona mosolygott, és megcsóválta a fejét. – Igaza van a gazdának, mindnyájan fogaskerekek vagyunk egy gépezetben, én különösen. Csak a kalózok szabadok.

Felment a gyerekeihez, hogy megnyugtassa őket, és letörölje a könnyeiket. Aznap este, miután lefeküdt, elővette a Ronsard-kötetet az ágya mellett álló asztalkáról,

aztán eszébe jutott, milyen különös, hogy az a francia itt feküdt az ágyában, a feje a párnáján, a kezében ugyanez a kötet, a szájában a pipája. Maga előtt látta, ahogy félretette a könyvet, mert elege lett az olvasásból, ahogy most neki, elfújta a gyertyát, aztán az oldalára fordult és elaludt. Vajon alszik-e most a hajóján, a csendes, hűvös kabinjában, miközben a víz nyaldossa a hajó oldalát a titokzatos és hallgatag öbölben? Vagy csak fekszik hanyatt, nyitott szemmel a sötétben, álmatlanul, kezét a feje alá téve, és tűnődik a jövőn, mint ő.

Másnap reggel, amikor kihajolt a hálósobája ablakán, érezte, hogy az arcába süt a napfény, és látta, hogy a keleti szél éles fénnyel tiszta, ragyogó eget hozott, az első gondolata az öbölben lapuló hajó volt. Azután eszébe jutott, milyen kényelmes és védett az a horgonyzóhely, eldugva a fák árnyékában a völgyben.

Eszébe jutott az eljövendő este és a vacsora, mire mosolyogni kezdett, mint egy büntudatos és izgatott összeesküvő. Az egész nap csak nyitánynak, az elkövetkező dolgok előérzetének tűnt, ezért aztán kiment a kertbe, friss virágot szedni, bár még a házban levők sem hervadtak el.

A virágok szedésének békéje lecsitította nyugtalan lelkét. Ahogy megérintette a virágok szirmait, megfogta a hosszú, zöld szárait, kosárba rakta őket, aztán egyenként elrendezte a William által vízzel megtöltött vázába, elszállt belőle a kezdeti nyugtalanság. William is részt vett az összeesküvésben. Figyelte, ahogy az ebédlőben az ezüstöt pucolta, és amikor megértően felpillantott rá, tudta, miért dolgozik ilyen buzgón.

– Adjunk meg Navronnak mindent, amit megérdemel – jelentette ki. – William, hozd elő az összes ezüstöt, és

gyűjtsál meg minden gyertyát. A vacsorához azzal a rózsaszegélyes szervizzel fogunk teríteni, ami félre van téve ünnepélyes alkalmakra.

Izgalmas volt és szórakoztató: ő maga szedte elő a porcelánt, maga mosogatta el a sose használt, beporosodott tányérokat, az asztal közepére kis virágdísz készített frissen vágott fiatal rózsabimbókból. Majd lement Williammel a pincébe, gyertyafénynél nézegették a pókhálós palackokat, aztán William felhozott egy üveg olyan bort, amelynek nem is tudtak a létezéséről, pedig a gazdája igen nagyra becsülte. Egymásra mosolyogtak, titokban súgtak-búgtak, és Dona úgy érezte magát, mint valami kedves, csínytevő gyerek, aki valami rosszat, valami tilosat tesz a szülei háta mögött, és közben fulladozik az elfojtott nevetéstől.

– Mit fogunk enni? – kérdezte, de William csak a fejét rázta, nem volt hajlandó megmondani.

– Nyugalom, úrnőm – mondta –, nem fogok önöknek csalódást okozni.

Dona újra kiment a kertbe, énekelt, és túlradóan vidám volt a szíve.

*

Elmúlt a forró, keleti szélből párás délidő, teltek a délután hosszú órái, aztán megleázott a gyerekekkel a szederfa alatt, megint eljött a szokásos korai este és a lefekvés ideje, aztán elállt a szél, a nap lement az izzó égen, és feljöttek az első csillagok.

A ház elcsendesedett, a személyzet örült az úrnő engedékenységének, és visszavonultak a szállásukra abban a hitben, hogy elfáradt és vacsora nélkül fekszik le. Valahol, egyedül, a szobájában William már kétségkívül

készítette a vacsorát. Dona nem kérdezősködött. Ennek nem volt jelentősége.

Fölment a szobájába, a szekrény elé állt, és azon töprengett, melyik ruháját vegye föl. Egyik gyakran viselt krémszínű ruháját választotta, amelyről tudta, hogy jól áll neki, aztán a fülébe illesztette a Harry anyjától rámaradt rubin fülbevalókat, és a nyakába akasztotta a rubin nyakéket.

Észre sem fogja venni, gondolta, nem az a fajta ember, nem törődik a nőekkel, se a ruhájukkal vagy az ékszereikkel. Mégis azon kapta magát, hogy nagy gonddal öltözködik, hajfűrtjeit az ujja köré tekeri, majd a füle mögé rendezi. Aztán hirtelen hallotta, hogy az állóóra tízet üt, elfogta a pánik, és letette a fésűt. A lépcső egyenesen az ebédlőbe vezetett, látta Williamet, amint meggyújtja az összes gyertyát, ahogy ő mondta neki, a hosszú asztalon ragyogott a fényes ezüst, maga William pedig ott állt, rendezgette a tálakat a tálalón, és odament megnézni, mit készített. Aztán elmosolyodott. – Ó, William, most már tudom, miért mentél át ma délután Helfordba, és jöttél kosárral vissza. A tálalón ugyanis rák állt, francia módra elkészítve, és ízesített, valamint héjában főtt apró újburgonya, fokhagymával meghintett friss salátával és kis piros retkekkel. Sőt, Williamnek még sütemény készítésére is volt ideje. A tejszínnel töltött vékony kis ostyák mellett egy üvegtálban az idei első erdei szamóca állt.

– William, te zseni vagy – mondta, mire a szolga meghajolt, és megengedett magának egy mosolyt. – Örülök, asszonyom, hogy örül.

– Hogy nézek ki? Meg lesz elégedve a gazdád? – kérdezte megperdülve a sarkán.

– Ő nem fog megjegyzést tenni, úrnóm – felelte a szolga

–, de nem hiszem, hogy teljesen közömbös lesz az ön megjelenése iránt.

– Köszönöm, William – mondta Dona komolyan, azután átment a szalonba, a vendéget várni. William a biztonság kedvéért összehúzta a függönyöket, ő azonban széttárta őket, hogy beengedje a nyári éjszakát, és közben már meg is pillantotta a francia magas, sötét alakját, amint csöndben ballagott feléje a pázsiton.

Tüstént észrevette, hogy a férfi átvette a hangulatát, és tudta, hogy a kastély úrnőjének szerepét fogja játszani. Hozzá hasonlóan ő is estélyi öltözetet vett fel: a holdfény ráesett a fehér harisnyájára, és megcsillant ezüstgombos cipőjén. Hosszú borvörös kabátját hasonló színű, bár kissé sötétebb övvel fogta össze, és csuklóját csipkezsabó díszítette, ám a divatos bodorított parókát változatlanul elutasította és újmódi gavalléerként a saját haját viselte. Amikor Dona odanyújtotta neki a kezét, ráhajolt, ahogy vendéghez illett, gyöngéden megérintette az ajkával, majd megállt a szalon hosszú franciaablakánál a küszöbön, és mosolyogva lenézett rá.

– Várjuk a vacsorával – mondta Dona, és hirtelen, minden ok nélkül félszegség fogta el. A francia nem válaszolt, csak követte az ebédlőbe, ahol William még ott álldogált, Dona széke mögött várakozott.

A vendég egy pillanatra megállt és körülnézett. Számba vette az égő gyertyákat, a ragyogó ezüstöt, a rózsával szegélyezett fényes tányérokat, majd már megszokott csendes, csúfondáros mosolyával a háziasszony felé fordult: – Mit gondol, okos dolog öntől mindezt a sok csábító holmit egy kalóz elé rakni?

– Ez William hibája – felelte Dona –, mindent William rendezett el.

– Nem hiszek önnek. William azelőtt soha nem csapott ekkora hühót a kedvemért, igaz, William? Sütöttél nekem egy szelet húst, felszolgáltad egy csorba tányéron, lekaptad az egyik székről a védőhuzatot, és azt mondtad, legyek ezzel megelégedve.

– Igen, uram. – Williamnek ragyogott a szeme a kis kerek arcában, és Dona is leült. Már nem volt félszeg, mert William jelenléte megtörte a közöttük levő feszültséget.

A szolga átélte a szerepét: tökéletesen eljátszotta a faragatlan tuskót, szándékosan belement úrnője elménckedéseinek a csapdájába, de egy-egy mosollyal, vállrándítással elfogadta urának gúnyolódását is. A rák pompás volt, a saláta kitűnő, a sütemény habkönnyű, a szamóca mint a nektár, a bor pedig maga a tökély.

– Ami azt illeti, én jobb szakács vagyok, mint William – jelentette ki a gazdája –, egyszer meg fogja kóstolni a nyárson sült tavaszi csirkémet.

– Ezt nem tudom elhinni. Csirkét még soha nem sütöttek olyan remetéhez illő kabinban, mint az öné. A főzés meg a filozófia nem illenek össze.

– Épp ellenkezőleg, nagyon jól összeférnek, de a csirkét nem a kabinomban sütöm. Tüzet rakunk a szabadban az Öbölben, a parton, és ott fogok magának csirkét sütni. De kézzel kell majd ennie, és gyertyafény sem lesz, csak a tűz fog világítani.

– Talán a kecskefejő sem marad csöndben, amiről mesélt nekem – mondta Dona.

– Talán!

A férfi rámosolygott az asztalon át, és hirtelen maga előtt látta a tüzet, amit majd a víz partján raknak, sziszegett és ropogott a levegőben, és az orrába csapott a

sült csirke pompás illata. A francia ugyanúgy teljesen elmerül majd a sütés-főzésben, mint tegnap, amikor a gémet rajzolta, és kalózkodási terveit elteszi másnapra. Csak most vette észre, hogy William magukra hagyta őket, felkelt hát az asztaltól, elfújta a gyertyákat, és bevezette a vendéget a szalonba.

– Gyújtson rá, ha kedve tartja – biztatta a férfit, és a francia a kandalló párkányán felfedezte a dohányosdobozát.

– A tökéletes háziasszony – állapította meg.

Dona leült, de a férfi állva maradt a kandallópárkány mellett. Megtömté a pipáját, és közben körülnézett a szobában.

– Télen egészen más itt – jegyezte meg. – Amikor idejöttem, a bútorokat huzat bontotta és sehol nem voltak virágok. Valami szigorúság uralkodott a szobában. Maga mindezt megváltoztatta.

– Minden lakatlan ház olyan, mint egy sírbolt.

– Igen. De ezzel nem azt akartam mondani, hogy Navron sírbolt maradt volna, ha valaki más töri meg a csendjét.

Dona erre nem válaszolt, mert nem volt benne biztos, mit akart a férfi ezzel mondani.

Egy időre csönd telepedett közékük, aztán a férfi megkérdezte: – Végül is mi hozta Navronba?

Dona a feje mögé támasztott párna bojtjával játszadozott.

– Tegnap azt mondta nekem, hogy Lady St. Columb afféle híresség, és sok pletykát hallott a kicsapongásairól. Talán belefáradtam Lady St. Columb szerepébe, valaki más akartam lenni.

– Más szavakkal... el akart menekülni?

– William is azt mondta nekem, hogy ön ezt így fejezné

ki.

– Williamnek van némi tapasztalata. Végignézte, amikor én ugyanezt csináltam. Volt egyszer egy ember, akit Jean-Benoit Aubérynak hívtak, akinek Bretagne-ban birtokai, pénze, barátai, tekintélye volt, és William volt a szolgája. Aztán William gazdája ráunt Jean-Benoit Aubéryra, megépítette La Mouette-et, és beállt kalóznak.

– Tényleg lehetséges, hogy az ember valaki mássá váljék?

– Én úgy találtam, hogy igen.

– És boldog?

– Elégedett vagyok.

– Mi a különbség?

– A boldogság és megelégedettség között? No, most megfogott. Nem könnyű szavakba önteni. Az elégedettség a testnek és léleknek az az állapota, amikor a kettő harmóniában áll, és nincs köztük törés. A lélek megtalálja a békéjét, és a test is. A kettő kielégíti egymást. A boldogság megfoghatatlan valami... talán egyszer jön el az életben... és az ekstázis felé közelít.

– Tehát nem olyan folyamatos valami, mint az elégedettség?

– Nem, az nem folyamatos állapot. De végső soron a boldogságnak is fokozatai vannak. Emlékszem például arra, amikor kalóz lettem, és először törtem rá egy kereskedőhajóra. Sikeres volt a támadás, és a kikötőbe vontattam a zsákmányt. Pompás, felvillanyozó, boldog pillanat volt. Elértem, amit kitűztem magam elé, amiben bizonytalan voltam.

– Igen – mondta Dona. – Igen... ezt meg tudom érteni.

– És voltak más pillanatok is. Az az öröm, miután lerajzoltam valamit, amikor megnézem a rajzot, és azt az

alakot és formát öltötte, amit elgondoltam. Ez a boldogságnak egy másik fokozata.

– Akkor hát egy férfinak könnyebb – vélte Dona –, mert a férfi alkot, a boldogsága abból fakad, amit a kezével, agyával, tehetségével elér.

– Lehetséges. De az asszonyok sem tétlenkednek. Az asszonyoknak gyerekeik vannak. Ez nagyobb dolog, mint lerajzolni valamit, vagy megtervezni egy rajtaütést.

– Úgy gondolja?

– Természetesen.

– Ezt így soha nem gondoltam végig.

– Vannak gyerekei?

– Igen, kettő.

– És amikor először a kezébe vette őket, nem volt a tudatában annak, hogy elért valamit? Nem mondta azt magában: „ez olyasmi, amit én csináltam, én magam”? És ez nem közelítette meg a boldogságot?

– Talán – mondta Dona.

A férfi elfordult tőle, és végigbabrálta a kandalló párkányán álló holmikat. – Nem szabad elfelejtenie, hogy én kalóz vagyok – mondta. – Ön könnyelműen szanaszét hagyta az ékszereit. Ez a kis ékszeresládika például több száz fontot ér.

– Ó, de hát én megbízom önben.

– Ez nem okos dolog.

– Kényére-kedvére kiszolgáltatom magam.

– Rólam köztudott, hogy könyörtelen vagyok.

Visszatette az ékszerdobozt, aztán Harry miniatűr arcképét vette kézbe. Egy pillanatig nézegette, közben halkán füttyűrészelt.

– A férje?

– Igen.

Nem tett rá semmiféle megjegyzést, csak visszatette a miniatúrát a helyére, és ahogy ezt csinálta, egy szót sem szólva Harryről, a kép hasonlóságáról, vagy magáról a képről, furcsán megzavarta Donát. Ösztönösen megérezte, hogy a francia nem sokra tartja Harryt, tökfeknek véli, és hirtelen azt szerette volna, ha a kép nem lenne ott, vagy Harry valahogy más lenne.

– Sok-sok évvel azelőtt készült – bökte ki, mintegy védekezésül –, mielőtt összeházasodtunk.

– Aha, igen. – Elhallgatott, majd hozzátette... – A maga portréja, odafönn a szobájában, ugyanabban az időben készült?

– Igen – válaszolta –, legalábbis nem sokkal az eljegyzésünk után.

– Mióta is van férjnél?

– Hat éve. Henrietta ötéves.

– És mi készítette arra, hogy férjhez menjen?

Egy pillanatig csak meredten bámult a férjira; hirtelen nem tudta, mit is válaszoljon, annyira váratlanul érte a kérdés. Aztán, mivel a francia olyan nyugodtan, olyan magától értetődően tette fel a kérdést, mintha csak azt kérdezné, miért választott ki egy bizonyos fogást vacsorára, nem töprengett a válaszon, és megmondta neki az igazat, anélkül, hogy rájött volna, hogy ezt még soha senkinek nem vallotta be.

– Harry szórakoztató volt, és tetszett nekem a szeme.

Miközben ezt kimondta, úgy érezte, a hangja nagyon távolról hangzik, mintha nem is ő beszélne, hanem valaki más.

A férfi erre nem szólt semmit. Elfordult a kandallópárkánytól, leült egy székre, és előhúzott a kabátja zsebéből így papírlapot. Dona továbbra is csak

bámult maga elé, eltűnődött Harryn, a múlton, londoni esküvőjükön, és az ott összesereglett embereken. Szegény Harry, milyen fiatal volt még, alighanem megrémítették az előtte álló kötelezettségek, melyekről nem volt sok elképzelése, túl sokat ivott a nászéjszakája előtt, hogy bátrabbnak lássék, mint amilyen volt, de láthatólag csak annyit sikerült elérnie, hogy részeges, ostoba fráter benyomását keltse. Aztán beutazták Angliát, hogy megismerkedjen Harry barátaival, örökösen idegen emberek házában, feszült és mesterséges légkörben kellett tartózkodnia, miközben Henrietta azonnal útnak indult, ami ingerlékennyé és nyűgössé tette, és kifordította önmagából, mert bármiféle rosszullet teljesen szokatlan volt számára. Nem volt szabad lovagolnia, sétálnia, egyáltalán semmi olyasmit csinálnia, amit szeretett volna, és mindettől egyre ingerültebb lett. Ha minderről beszélhetett volna Harryvel, ha a megértését kérhette volna, segített volna rajta, de Harry számára a megértés sem csendet, sem gyöngédséget, sem nyugalmat nem jelentett, hanem csak szívélyes hangoskodást, erőltetett és zajos vidámságot, amivel fel akarta vidítani, és a tetejébe heves ölelgetéseket, amelyek egyáltalán nem segítettek rajta.

Hirtelen felnézett, és látta, hogy a vendég őt rajzolja.

– Nincs ellene kifogása? – kérdezte a férfi.

– Nincs – felelte –, természetesen nincs – és közben azon gondolkozott, ugyan miféle rajzot fog csinálni róla. Figyelte ügyes és gyors kezét, de a papírt nem látta, mert azt a térdének támasztotta.

– Hogyan lett William a szolgája? – kérdezte.

– Breton volt az anyja... gondolom, ezt nem tudta.

– Nem.

– Az apja zsoldos katona volt, aki valahogy

Franciaországba került, és megházasodott. Biztos észrevette William akcentusát.

– Azt hittem, cornwalli.

– A cornwalliak és a bretonok nagyon hasonlítanak egymáshoz. Mind a ketten kelták. Amikor először láttam, mezítláb, szakadt nadrágban szaladt Quimper utcáin. Valamiféle verekedésbe keveredett, amiből sikerült kimenekítenem. Attól fogva a leghúségesebb emberem lett. Az apjától természetesen angolul is megtanult. Mielőtt megismerkedtem vele, azt hiszem, évekig Párizsban élt. Soha nem kutattam William élete történetében. A múltja a saját tulajdona.

– És William miért nem állt be kalóznak?

– Sajnos, roppant prózai, távolról sem romantikus okból. Williamnek könnyen felfordul a gyomra, és nem viseli el a Bretagne és Cornwall partjait elválasztó Csatornát.

– Így aztán utat talált Navronba, ami a legtökéletesebb búvóhelyet nyújtja a gazdájának?

– Pontosan.

– Így aztán a cornwalli férfiakat kirabolják, a cornwalli asszonyok pedig az életüket féltik, sőt azt, ami az életüknél is becsesebb nekik, ahogy ezt Lord Godolphin mondta nekem?

– A cornwalli asszonyok hízelegnek maguknak.

– Ezt akartam megmondani én is Lord Godolphinnak.

– És miért nem mondta meg neki?

– Mert nem volt szívem ekkora megrázkódtatásnak kitenni.

– A francia férfiak csábítók hírében állnak, ami minden alapot nélkülöz. Mi sokkal félszegebbek vagyunk, mint ahogy azt maguk rólunk hiszik. Nézze csak... befejeztem a

portréját.

Átnyújtotta neki a vázlatot, majd hátradőlt a széken, kezét a kabátzsebébe dugva. Dona némán bámulta a rajzot. Láta, hogy a gyűrött papírlapról ránéző arc egy másik Dona arca – azé a Donáé, akit még saját magának sem volt hajlandó bevallani. Arcvonásai, szemének, hajának kinézete nem változott meg, de a szemében az a kifejezés ült, amelyet gyakran látott a tükörből visszatükröződni, ha egyedül volt. Ez olyasvalakinek a portréja volt, aki elvesztette az illúzióit, aki egy szűk ablakkeretből tekintett ki a világra, és reménytelenül másnak találja, mint ahogy remélte: keserűnek és kissé értéktelennek.

– Nem valami hízelgő – mondta rá végül.

– Nem is az volt velem a szándékom.

– Öregebbnek mutat, mint amilyen vagyok.

– Lehetséges.

– És... ez a furcsa ránc a szemöldökeim között.

– Igen.

– Nem tetszik nekem túlságosan.

– Tartottam tőle, hogy nem fog. Kár. Talán áttértem volna a kalózkodásról a portrérajzolásra.

Amikor Dona visszaadta a rajzot, látta, hogy a férfi mosolyog.

– Az asszonyok nem szeretik megtudni magukról az igazságot – mondta.

– Van, aki szereti? – kérdezett rá a férfi.

Dona nem akarta folytatni a vitát. – Most már látom, miért lett magából sikeres kalóz. Nagyon alaposan végzi a munkáját. Ez megmutatkozik a rajzaiban is. A szívébe hatol a témája.

– Talán nem volt tisztességes dolog tőlem – vallotta be a férfi –, hogy tudta nélkül ragadtam meg azt a különös

hangulatot, ami visszatükröződött az arcán. Ha egyszer máskor rajzolom le, amikor a gyerekeivel játszik, vagy egyszerűen átadja magát a szökés örömének, annak az örömmek, hogy elmenekült, a rajz teljesen más lenne. Akkor talán azzal vádolna, hogy hízelgek magának.

– Valóban ilyen változékony lennék?

– Én nem azt mondtam, hogy változékony. Egyszerűen arról van szó, hogy visszatükröződnek az arcán a gondolatai, márpedig pontosan ez az, amire a művész vágyik.

– Milyen érzéketlenség ez a művésztől.

– Hogyhogy?

– Lemásolja az érzéseket a modell kárára. Megragad egy hangulatot, és a papírra viszi, a szégyen pedig a hangulat birtokosáé marad.

– Lehetséges. Másfelől viszont ha az, aki átéli a hangulatot, meglátja saját magát visszatükrözve, úgy is dönthet, hogy ezt a hangulatot mindenestül ki kell irtania magából, mert méltatlan időpocsékolás. – Ezzel kettészakította, majd fecnikre tépte a rajzot.

– No, felejtjük el az egészet. Különb is megbocsáthatatlan dolog volt ilyesmit csinálni. Tegnap azt mondta nekem, hogy birtokháborító vagyok. Ezt a bűnt többféle szempontból is elkövettem. A kalózálet rossz szokásokba viszi az embert.

Felállt, és Dona látta, hogy menni készül.

– Bocsásson meg nekem – mondta –, biztosan kötekedőnek és nagyon elkényeztetettnek látszom. Az igazság az..., hogy amikor megnéztem a rajzát, elszégyelltem magam, mert életemben először látott úgy valaki, ahogy én magam gyakran látom magamat. Ez olyan volt, mintha valami szégyenfolt lenne a testemen, és

meztelenül rajzolt volna le.

– Igen. De ha feltételezzük, hogy a művész is ugyanilyen szegényfoltot hordoz magán, csak sokkal torzítóbbat, akkor a modellnek miért kell szegyenkeznie?

– Úgy érti, hogy akkor kapcsolat alakul ki köztük?

– Pontosan. – Újra elmosolyodott, aztán sarkon fordult, és odament az ablakhoz... – Ha ezen a parton elkezd fújni a keleti szél, akkor napokig eltart – mondta. – A hajóm nem tud majd elindulni a rossz idő miatt, lustálkodhatok, sokat fogok rajzolni. Netán majd megengedi, hogy újra lerajzoljam?

– Más arckifejezéssel?

– Csak magától függ. Ne felejtse el, beírta a nevét a könyvembe, és ha kedve támadna még jobban elmenekülni, ez az öböl hozzá van szokva a szökevényekhez.

– Nem fogom elfelejteni.

– Lehet itt figyelni a madarakat, lehet horgászni, fel lehet deríteni a partokat. Ezek mind módszerek a menekülésre.

– És sikeresnek találta őket?

– Én sikeresnek találtam. Köszönöm a vacsorát. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Ezúttal a férfi meg sem érintette a kezét, hanem csak kisétált a franciaablakon, vissza se nézett. Dona mindaddig figyelte, amíg csak kezét mélyen a kabátja zsebébe süllyesztve el nem tűnt a fák között.

8. fejezet

A házban fullasztó volt a levegő, mert Lord Godolphin a felesége állapotára való tekintettel megparancsolta, hogy zárják be az ablakokat, és húzzák össze a függönyöket, sötétítsenek el a napsugár elől. A nyári ragyogás fárasztaná az asszonyt, és a langyos levegőtől még bágyadtabbak lennének amúgy is sápadt orcái. De ha csak heverészik a díványon, párnákkal a háta mögött, miközben udvariasan elcseveg a barátaival, abban a félig besötétített szobában zümmögő nehézkes csevely, meg a süteményt rágcsáló emberek fülledt szaga nem fáraszt senkit. Legalábbis ez volt Lord Godolphinnak és nejének az elképzelése a pihenésről.

Soha többé, gondolta Dona. Soha többé nem veszem rá magam, sem Harry kedvéért, sem a lelkiismeretemre hallgatva, hogy meglátogassam a szomszédaimat. Előrehajolt, érdeklődést színelve a szoknyáján heverő kis öleb iránt, odaadta neki azt a nagydarab, lucskos süteményt, amit Lord Godolphin ráerőszakolt. A szeme sarkából látta, hogy hadicsele nem maradt észrevétlen, mert, ó, borzalom, a házigazda már megint ott volt, kezében a friss választékkal, neki pedig mosolyognia kellett azzal a hamis, ragyogó mosolyával, meg kellett hajolnia és meg kellett köszönnie, majd undorral újabb csöpögős falatot kellett a szájába tömnie.

– Hiszen ha rá tudná beszélni Harryt, hogy mondjon le a város örömeiről – vélte Godolphin –, akkor gyakran tarthatnánk ilyen kis kötetlen összejöveteleket. Feleségemnek jelenlegi állapotában a nagyobb társaság hátrányos lenne az egészségére, de ha eljön néhány barát,

mint akik ma velünk vannak, az csak jót tehet a közérzetének. Nagyon sajnálom, hogy Harry nincs itt. – Vendégszeretetével roppant elégedetten nézett körül, míg Dona ültében eltikkadva újra megszámolta a szobában azt a tizenöt vagy tizenhat embert, akik az évek hosszú során át egymás társaságát megunva most őt figyelték fásult érdeklődéssel. A hölgyek megjegyzéseket tettek a ruhájára, az új hosszú kesztyűjére, amellyel az ölében játszadozott, és a kalapjára, amelynek hosszú, lehajló tolldíszet eltakarta a jobb arcát. A férfiak csak bámulták némán, mintha az első sorban ülnének egy színházi előadáson, egyikük-másikuk még nehézkes, joviális humorral az udvari életről és a király szokásairól faggatta, mintha pusztán az a tény, hogy Londonból jött, azt jelentené, hogy tökéletesen ismeri a király életét és szokásait.

– Szerintem ön figyelemre méltó bátorságról tett tanúságot – sóhajtott fel öladysége –, hogy teljesen egyedül él Navronban, távol a férjétől. Én mindig nyugtalan leszek, ha az enyém napközben néhány órára eltávozik.

– Az adott körülmények közt ez teljesen természetes – mormolta Dona, és magába fojtotta azt az örületes vágyat, hogy harsányan fölnevessen és valami rémeset mondjon. Az a gondolat, hogy a pamlagán ernyedten pihenő Lady Godolphin vágyakozhat a szálnalmas, feltűnően bibircsókos orrú ura után, kihozta belőle a gonoszságot.

– Bízom benne, hogy ön megfelelő védelem alatt áll Navronban – fordult hozzá Godolphin ünnepélyesen. – Elég sok a szabadosság és törvénytelenység manapság mindenfelé. Vannak megbízható szolgálói?

– Az magától értetődik.

– Akkor rendben van. Egyébként átküldtem volna két-

három emberemet, tekintettel a régi barátságunkra Harryvel.

– Biztosíthatom róla, hogy teljesen szükségtelen.

– Ön talán így gondolja. Egyikünk-másikunk másként vélekedik.

Átnézett legközelebbi szomszédjára, Thomas Eustickre, egy keskeny szájú, összehúzott szemű férfira, akinek nagy birtokai voltak Pensyn mellett, és aki a szoba másik oldaláról figyelte Donát. Most közelebb jött, és vele jött Robert Penrose is, Tregony földbirtokosa. – Azt hiszem, Godolphin említette már önnek, milyen veszélyek fenyegetnek minket a tenger felől.

– Egy nehezen elfogható francia férfi révén – mosolygott Dona.

– Aki talán már nem sokáig marad elfoghatatlan – felelte Eustick.

– Valóban? További katonákat hívtak Bristolból?

Eustick elpirult és ingerülten nézett Godolphinra. – Ezúttal nem bérelt zsoldosokról van szó. Én az első perctől fogva elleneztem ezt az ötletet, de leszavaztak, mint rendesen. Nem, mi magunk fogunk elbánni az idegenekkel, és a módszereinket hatásosnak tartom.

– Feltéve, ha elegenden csatlakoznak hozzá – mondta Godolphin szárazon.

– És az vezet minket, aki a leginkább alkalmas rá – szólt közbe Penrose, Tregony gazdája. Egy kis szünet támadt, a három férfi gyanakvóan nézegette egymást. Nem vált valamiért kissé feszültté a légkör?

– A ház, amelyik megosztja magát, nem áll meg – mormolta Dona.

– Bocsánat, hogy is mondta? – kérdezte Thomas Eustick.

– Semmi. Hirtelen eszembe jutott egy sor a Szentírásból. Önök azonban a kalózról beszéltek. Egy ember annyi sok ellen. Természetesen el fogják fogni. De mi a tervük az elfogásra?

– Az még csak embrionális állapotban van, asszonyom, és természetesen egyébként sem tárhatjuk fel. De figyelmeztetem önt, és gondolom Godolphin is ezért érdeklődött az előbb a szolgálai iránt, szóval figyelmeztetem, hogy az a gyanúnk, hogy a vidéken vannak emberek, akik a francia zsoldjában állnak.

– Ön megdöbönt engem.

– Ez természetesen megbocsáthatatlan, és ha a gyanúnk beigazolódik, ugyanúgy lógni fognak, ahogy ő. A helyzet az, hogy szerintünk a franciának van valami búvóhelye a part mentén, és a lakosok egyikének-másikának tudniok kell erről, de tartják a szájukat.

– Nem végeztek alapos kutatást?

– Drága Lady St. Columb, mi folyton átfésüljük a környéket, de mint biztosan hallotta, ez a fickó, mint minden francia, olyan sikamlós, mint egy angolna, és úgy tűnik, jobban ismeri a partot, mint mi magunk. Gondolom, nem látott semmi gyanúsat Navron körül?

– Semmit a világon.

– A kastélytól rá lehet látni a folyóra, ugye?

– Tökéletesen.

– Így hát észrevenné, ha bármiféle idegen hajó behatolna a torkolatba, vagy kijönne belőle?

– Minden bizonnyal.

– Nem szeretném megrémíteni, de nincs kizárva, hogy ez a francia a múltban már kikötött a Helford folyón, és ezt újra megteheti, és figyelmeztetnem kell, hogy nem az a fajta férfi, aki tiszteletben tartaná az ön személyét.

- Úgy érti... hogy teljesen gátlástalan?
- Attól félek, igen.
- Az emberei pedig elszántak és kegyetlenek?
- Asszonyom, ezek kalózkodnak, és a tetejébe franciák.
- Akkor a lehető legjobban vigyázni fogok a házam népére... Mit gondol, embert is esznek? A kisfiam még két éves sincs.

Lady Godolphin felsikkantott rémületében, és gyorsan elkezdte legyezgetni magát. Férje csak csettintett a nyelvével bosszúságában.

– Szedd össze magad, Lucy, Lady St. Columb természetesen csak tréfált. De azért biztosíthatom róla – fordult újra Donához –, ez nem tréfadolog, és nem lehet könnyelműen venni. Én felelősnek érzem magam a környéken élő emberek biztonságáért, és mivel Harry nincs önökkel Navronban, be kell vallanom, aggódom önért.

Dona felállt, és a kezét nyújtotta neki. – Ez nagyon szép öntől – mondta azzal a különleges mosolyával, amelyet nehéz alkalmakra tartogatott. – Soha nem fogom elfelejteni a kedvességét, de biztosíthatom, semmi ok nincs az aggodalomra. Ha szükséges, keresztudakkal és tolózárral be tudom zárni a házamat. És amikor ilyen szomszédaim vannak, mint önök – pillantott Godolphinról Eustickra és Penrose-ra –, tudom, hogy semmi baj nem érhet. Önök mindhárman olyan megbízhatóak, olyan bátrak, olyan nagyon... ha ezt mondhatom... angolok mindenben.

A három férfi sorban a keze fölé hajolt, ő pedig mindegyikre rámosolygott. – Az a francia talán örökre elhagyja a partjainkat, és önöknek nem kell többé aggódniuk miatta.

– Bárcsak hihetnénk ebben – vélte Eustick –, de

hízalgünk magunknak azzal, hogy kezdjük kiismerni a gazfickót. Mindig akkor a legveszélyesebb, amikor a legcsendesebb. Újra hallani fogunk róla, mégpedig nemsokára.

– És ott fog lecsapni, az orrunk előtt, ahol a legkevésbé várjuk – tette hozzá Penrose. – De ez lesz az utolsó alkalom.

– Nagy öröömre fog szolgálni – jegyezte meg Eustick –, ha látom majd, amint naplemente előtt fölakasztják Godolphin parkjának legmagasabb fájára. Meghívom a jelenlevő társaságot, hogy vegyenek részt az ünnepségen.

– Uram, ön nagyon vérszomjas – mondta Dona.

– Ön is az lenne, asszonyom, ha megrabolták volna a vagyonát. Képeket, ezüstöt, porcelánt... csupa komoly értéket.

– De gondolja meg, micsoda öröm lesz, mikor pótolhatja őket!

– Attól félek, én más megvilágításban látom ezt a dolgot.

Meghajolt, és hátat fordított Donának, bosszúságában újra kivörösödött a képe.

Godolphin kikísérte Donát a kocsijához. – Ez a megjegyzése elég szerencsétlenül sikeredett. Eustick nagyon ragaszkodik a pénzéhez.

– Hírhedt vagyok a szerencsétlen megjegyzéseimről – felelte Dona.

– Londonban ezeket kétségkívül megértik.

– Azt hiszem, ez volt az egyik oka annak, hogy otthagytam Londont.

Godolphin értetlenül bámult rá, és fölsegítette a hintójába. – Érti a dolgát a kocsisa? – kérdezte, és William pillantott, aki egyedül, lovász segítsége nélkül

tartotta a gyeplőt.

– Pompásan – jelentette ki Dona. – Az életemet is rá merném bízni.

– Makacsnak látszik az arca.

– Igen... de nagyon szórakoztató, és tetszik nekem a szája.

Ettől Godolphin megmerevedett, és hátrább lépett a hintó ajtajától. – Egy héten belül leveleket küldök a városba – közölte hidegen. – Van valami üzenete Harry számára?

– Csak annyi, hogy jól vagyok, és túláradóan boldog.

– Veszem magamnak a bátorságot, és közlöm vele az önt illető aggodalmaimat.

– Kérem, ne fáradjon.

– Ezt kötelességemnek tekintem. Azonkívül óriási segítséget jelentene, ha Harry itt lenne a szomszédban.

– Ezt nem tudom elhinni.

– Eustick hajlamos folyton akadályokat gördíteni, Penrose pedig diktatórikus, így nekem egyfolytában békítgetnem kell.

– És el tudja képzelni Harryt a békéltető szerepében?

– Szerintem Harry csak fecsérli az idejét Londonban, miközben a birtokával kellene törődnie Cornwallban.

– A birtok évek óta megy magától.

– Ez mellékes. A lényeg az, hogy nekünk minden segítségre szükségünk van, amit csak kaphatunk. És ha Harry tudja, hogy a tengerpartot kalózkodók dúlják...

– Ezt már említettem neki.

– De úgy érzem, nem elég erélyesen. Ha Harry csak egy pillanatra is azt hinné, hogy Navron House veszélyben forog, és a feleségét is veszély fenyegeti... aligha maradna a városban. Ha én lennék az ő helyében...

- Igen, de nincs.
- Ha én lennék az ő helyében, soha nem engedtem volna, hogy egyedül utazzék nyugatra. Tudunk rá példákat, hogy asszonyok a férjük nélkül elveszítették a fejüket.
- Csak a fejüket?
- Ismétlem, köztudott, hogy válságos pillanatokban elveszítik a fejüket. Ön most kétségtelenül nagyon bátornak hiszi magát, de ha szembekerülne egy kalózzal, éppúgy remegne és elájulna, mint nemének többi tagja.
- Biztosan remegnék.
- A feleségem előtt nem sokat mondanék, pillanatnyilag nagyon rosszak az idegei, de a fülembe jutott egy-két csúnya pletyka, és Eustick is hallott ilyesmit.
- Miféle pletyka?
- Az asszonyok... ööö... aggódnak ésatöbbi.
- Mi miatt aggódnak?
- Ezek a vidéki népek ostobák, nem árulnak el semmit. Nekünk azonban úgy tűnik, hogy errefelé a falucskákban egyes asszonyok megszenvedték, hogy ezeknek az átkozott gazfickóknak a kezére kerültek.
- Nem oktalanság kissé ezeket a dolgokat kutatni?
- Miért?
- Mert esetleg rájöhet arra, hogy egyáltalán nem szenvedtek, sőt ellenkezőleg, nagyon jól szórakoztak. Indíts, William, légy szíves. – Lady St. Columb meghajolt a nyitott hintóban, és kesztyűs kezével mosolyogva integetett Lord Godolphinnak.
- Odalenn a hosszú fasorban felgyorsítottak, elrobogtak a sima pázsiton ékeskedő pávák, meg a parkban legelésző őzek mellett, aztán kifordultak az országútra. Dona levette a fejéről a kalapot, és legyezgetni kezdte vele magát, majd felnézett William merev hátára, és némán felnevetett

magában.

– William, nagyon rosszul viselkedtem.

– Én is úgy sejtem, úrnóm.

– Iszonyú meleg volt Lord Godolphin házában, és a felesége minden ablakot bezáratott.

– Kellemetlen lehetett, úrnóm.

– És senkit sem találtam az egész társaságban, aki különösképpen megfelelt volna az ízlésemnek.

– Nem, úrnóm.

– És csak egy lyukas garas kellett volna hozzá, hogy valami borzasztót mondjak.

– Akkor jobb is, hogy nem volt önnél egy lyukas garas, úrnóm.

– Volt ott egy férfi, akit Eusticknek, meg egy másik, akit Penrose-nak hívtak.

– Igen, úrnóm.

– Egyformán utáltam őket.

– Igen, úrnóm.

– Ami azt illeti, William, ezek az emberek kezdenek felébredni. Sok szó esett a kalózkodásról.

– Épp most hallottam, amint őlordsága beszélt róla, úrnóm.

– Beszéltek valami tervről az elfogására, arról, hogy összefognak ellene, és fölakasztják a legmagasabb fára. És a folyóra is gyanakszanak.

– Tudtam, hogy ez csak idő kérdése, úrnóm.

– Mit gondolsz, a gazdád tudatában van a veszélynek?

– Gondolom, többé-kevésbé, úrnóm.

– És mégis tovább horgonyoz az öbölben?

– Igen, úrnóm.

– Már majd egy hónapja itt van. Mindig ilyen sokáig itt marad?

- Nem, úrnóm.
- Mennyi ideig szokott maradni?
- Öt-hat napig, úrnóm.
- Olyan gyorsan eltelt ez az idő. Talán rá sem jött, hogy milyen régen itt van már.
- Talán nem.
- William, egészen tájékozott lettem a madarak világában.
- Észrevettem, úrnóm.
- William, már kezdem észrevenni a sokféle különbséget az énekükben, meg hogy milyen változatosan repülnek.
- Észrevettem, úrnóm.
- És már egész jól bánok a horgászbottal meg a zsinórral.
- Csakugyan, úrnóm.
- A gazdád kitűnő oktató.
- Úgy látszik, úrnóm.
- Nem különös, William, hogy mielőtt Navronba jöttem, eszembe se jutottak a madarak, és még kevésbé a horgászás?
- Nagyon különös, úrnóm.
- Arra gondolok, hogy... hogy mindig meglehetett bennem az a vágy, hogy megismerjem a dolgokat, csak éppen szunnyadt, ha megérted, hogy mire gondolok.
- Tökéletesen értem, mire gondolsz, úrnóm.
- Egy asszonymak nehéz egyedül megismerni a madarakat és a horgászbottot, nem gondolsz?
- Majdnem lehetetlen, úrnóm.
- Tényleg szüksége van valakire, aki tanítsa.
- Feltétlenül, úrnóm.
- De természetesen rokonszenvesnek kell lennie.

- Az nagyon fontos, úrnóm.
- És élveznie kell, ha átadhatja az ismereteit a tanítványának.
- Ezt mondania se kell, úrnóm.
- És lehet, hogy a tanítványán keresztül az oktató tudása is tökéletesedik. Megszerez általa valamit, ami korábban nem volt a birtokában. Bizonyos értelemben tanulnak egymástól.
- Úrnóm, ön a dolgok lényegét fogalmazta meg dióhéjban.
- A drága William, milyen barátságos. És mindig megértő. Olyan, mintha az embert soha nem dorgálná meg a gyóntatója, és soha nem szabna ki rá penitenciát.
- William, Navronban mit mondtál?
- Azt mondtam, hogy őladysége őlordságánál marad vacsorára, és későn fog hazajönni.
- És hol fogod elhelyezni a lovakat?
- Minden el van intézve. Vannak barátaim Gweekben, úrnóm.
- Akiknek szintén beadtál egy mesét?
- Igen, úrnóm.
- És hol fogok átöltözni?
- Úgy gondoltam, nem lesz ellenére, ha egy fa mögött kell átöltöznie.
- Milyen gondos vagy, William. Már a fát is kiválasztottad?
- Olyannyira, úrnóm, hogy meg is jelöltem.
- Az út élesen balra kanyarodott, visszajutottak a folyó mellé. A fák közt csillogott a víz. William meghúzta a gyeplőt és megállította a lovakat. Várt egy pillanatig, majd a szájához emelte a kezét, és tengeri sirály rikoltását hallatta. A folyó láthatatlan partjáról tüstént megjött rá a

válasz. A szolga az asszonyához fordult.

– A gazdám várja önt, úrnőm.

Dona előhúzott a kocsi vánkossai mögül egy ócska ruhát, és a karjára dobta. – Melyik fára gondoltál, William?

– Arra a vastag tölgyre, amelyiknek szétterülnek az ágai, úrnőm.

– William, te bolondnak tartasz engem?

– Talán mondjuk úgy, úrnőm... hogy nem teljesen normális.

– Nagyon kellemes érzés, William.

– Én is mindig így tudtam, úrnőm.

– Az ember minden ok nélkül képtelenül boldog, akár egy pillangó.

– Pontosan, úrnőm.

– Mit tud maga a pillangók szokásairól? – szólalt meg egy hang.

Dona sarkon fordult, és ott állt előtte William gazdája. Éppen csomót kötött a horgászsínorra, aztán keresztülhúzta a horgon, és a szabadon maradt végét eltépte a fogával.

– De zajtalanul jár – mondta Dona.

– A hosszú gyakorlás során szokásommá vált.

– Csak egy megjegyzést tettem Williamnek.

– Ha jól értettem, a pillangókról. Mitől olyan biztos benne, hogy boldogok?

– Csak rájuk kell nézni.

– Úgy érti, ahogy táncolnak a napsütésben?

– Igen.

– Akkor jobb lesz, ha átöltözik. Kastélyok úrnőinek, akik Lord Godolphinnal teáznak, fogalmuk sincs a lepkékről. Megvárom a csónakban. A folyó teli van hallal.

– Hátat fordított, és lement a folyópartra, míg Dona a

tölgyfa lombjainak oltalmában levetette a selyemruhát, és közben huncutkái kiszabadultak a csatból, amely összetartotta őket, és az arcába hullottak. Mosolygott magában, mikor fölvette a másik ruhát, a selyemruháját Williamnek adta oda, aki elfordult és a lovak feje mellett álldogált.

– Lemegyünk a folyón a dagálllyal, William, majd a pataktól fogok felsétálni Navronba.

– Igenis, úrnőm.

– Valamivel tíz óra után a fásorban leszek, William.

– Igenis, úrnőm.

– Aztán majd felhajtasz velem a házhoz, mintha éppen megjöttünk volna Lord Godolphintól.

– Igenis, úrnőm.

– Min mosolyogsz?

– Nem voltam tudatában, úrnőm, hogy vonásaim bármi módon ellazultak volna.

– Hazudsz, William, isten veled.

– Isten önnel, úrnőm.

A bokája fölé húzta az ócska muszlinzoknyát, és meghúzta az övét, hogy leszorítsa a blúzáat, majd mezítláb leszaladt a fák közt a csónakhoz, amely lenn várta a parton.

9. fejezet

A francia felerősítette a kukacot a zsinórra, aztán mosolyogva felnézett. – Hamar megjött.

– Nem volt tükröm, ami késleltessen.

– Most már megérti, milyen egyszerűvé válik az élet, ha elfelejti az olyasmiket, mint a tükör. – Dona belépett mellé a csónakba.

– Hadd húzzam fel én a csalit a horogra – kérte.

A férfi odaadta neki a zsinórt, aztán fogta a hosszú evezőket, és evezni kezdett lefelé a folyón, miközben a hajó orrában ülő Donát figyelte, aki összeráncolt szemöldökkel összpontosított a feladatra, de megszurta az ujját a horoggal, mert a kukac összevissza vonaglott. Szitkozódott az orra alatt, aztán mikor felnézett, látta, hogy a francia nevet rajta.

– Nem tudom föltenni – mondta mérgesen. – Miért olyan ügyetlen egy asszony az ilyesmiben?

– Mindjárt megcsinálom magának, ha lejjebb értünk a folyón.

– De nem erről van szó. Én magam akarom megcsinálni. Nem akarok kudarcot vallani.

A férfi nem válaszolt, csak füttyörészett halkán, s mert egy felettük repülő madarat kezdett figyelni, levette a szemét az asszonyról, és nem szólt neki semmit. Dona újra nekilátott a feladatnak, és nemsokára diadalittasan felkiáltott. – Megcsináltam, nézze, megcsináltam – és felemelte a zsinórt, hogy megmutassa.

– Nagyon jó, fejlődik – mondta, aztán pihentetve az evezőket, hagyta, hadd sodorja a csónakot a dagály.

Miután lejjebb csurogtak egy darabig, lenyúlt a Dona

lába alatt heverő nagy kőért, hosszú kötelet erősített rá, és a vízbe dobta, ezzel lehorgonyoztak, aztán ott üldögéltek együtt, horgászbottal a kezükben, Dona a csónak orrában, a férfi pedig középen, az evezőpadon.

A víz gyengén fodrozódni kezdett. Lenn a fücsomók és egy-két lehullott levél sodródott a visszahúzódó dagállal, Dona ujjai között szelíden húzta az áramlat a vékony, nedves zsinórt, hébe-hóba türelmetlenül kihúzta a horgot, hogy megvizsgálja, de a csali érintetlen volt, csak a zsinór végéről lógott le a ráakadt tengeri hínár zöld szalagocskája.

Hirtelen eszébe jutott az a vázlat, amelyet a férfi egy-két nappal korábban róla rajzolt. Mennyire különbözött az elsőtől, amit aztán fecnikre tépett. Az új rajzon derűs hangulatban kapta el, amikor nevetve kihajolt a hajó korlátján, és a mulatságos Pierre Blanc-t figyelte, aki trágár dalainak egyikét énekelte. A papír aljára később ráfirkantotta a dátumot, és kiszögezte a kandalló fölé a kabinja falára.

– Miért nem tépi össze, mint az előzőt? – kérdezte.

– Mert *ez az a* hangulata, amelyre vissza akarok emlékezni.

– Mivel ez jobban illik a La Mouette legénységének egy tagjához?

– Talán – felelte, de nem volt hajlandó többet mondani. És most megfeledkezve a rajzról, csak a horgászással törődik, pedig alig néhány mérföldnyire az urak azt tervezik, hogy elfogják és kivégzik, és lehetséges, hogy Eustick, Penrose és Godolphin szolgái éppen kérdezősködnek felőle a tengerpart mentén és a vidék elszórt falucskáiban és tanyáin.

– Mi a baj? – kérdezte csöndesen, kizökkenve Donát a

- gondolataiból. – Nem akar tovább horgászni?
- A mai délutánon gondolkodtam.
  - Igen, tudom, látom az arcán. Meséljen róla.
  - Nem maradhat itt tovább. Kezdenek gyanakodni. Mind magáról beszélnek, és mohón fantáziáinak arról, hogy hogyan tudnák elfogni.
  - Ez nem aggaszt engem.
  - Azt hiszem, komolyan gondolják. Eustick kemény, makacs fickónak látszik, nem olyan felfuvalkodott tökfej, mint Godolphin. Godolphin parkjának legmagasabb fájára akarja magát felakasztani.
  - Ami voltaképpen bók.
  - Most kinevet engem. Azt hiszi, mint minden asszonyt, engem is lázba hoznak a rémhírek meg a pletykák.
  - Maga is hajlamos dramatizálni az eseményeket, mint minden nő.
  - Maga meg nem vesz róluk tudomást.
  - Maga szerint mit kellene tennem?
  - Először is kérem, legyen óvatos. Eustick azt állítja, hogy a környékbeliék ismerik a maga rejtékelyét.
  - Nagyon valószínű.
  - Egy szép napon valaki majd elárulja, és körül fogják venni az öblöt.
  - Erre teljesen felkészültem.
  - Hogyan?
  - Magának elmondta Eustick és Godolphin, hogy hogyan tervezik az elfogásomat?
  - Nem.
  - Én sem fogom elmondani magának, mit tervezek, hogy kicsússzak a markukból.
  - Csak nem gondolja egy pillanatra is, hogy én...
  - Én nem gondolok semmit... de azt hiszem, hal van a

horgán.

– Maga szándékosan ingerel engem.

– Szó sincs róla. De ha nem akarja kifogni a halat, akkor adja ide nekem a zsinórt.

– Én akarom kifogni.

– Nagyon helyes. Húzza be a zsinórt.

Dona neki is fogott, de vonakodva, kicsit morcosán, és akkor hirtelen megérezte a rántást, majd a húzást a horgon, elkezdte gyorsabban húzni, a nedves zsinór az ölébe, meg a meztelen lábára hullott. Nevetve nézett hátra a férfira. – Itt van, érzem, rajta van a horgon.

– Ne olyan gyorsan, elveszítheti. Óvatosan vezesse a csónak oldalához.

Dona azonban nem figyelt rá. Izgalmában felugrott, a zsinór egy pillanatra megcsúszott, aztán még erősebben húzta, mint valaha, és éppen megpillantotta a felszínre bukó hal csillogó fehérségét, amikor a hal rántott egyet a zsinóron, oldalvást kitört és eltűnt.

Dona felkiáltott csalódottságában, és szemrehányó tekintettel fordult a férfihoz. – Elvesztettem, elment.

A férfi nevetve nézett fel rá, és kirázta a szeméből a haját.

– Túlságosan izgatott volt.

– Nem tehetek róla. Az a rántás a zsinóron... csodálatos érzés volt.

– Ne törődjön vele. Majd fog egy másikat.

– Teljesen összegubancolódott a zsinórom.

– Adja ide.

– Nem... magam is meg tudom csinálni.

A férfi újra a kezébe vette a saját zsinórját, Dona pedig lehajolt a csónakba, és összeszedte az ölébe a reménytelenül összegubancolódott vizes zsinórt.

Megszámlálhatatlan hurokba és csomóba tekeredett, és ahogy megpróbálta kibogozni, csak egyre jobban összekuszálódott. Bosszúsan, összehúzott szemöldökkel pillantott fel a férfira, aki oda se nézett, csak kinyújtotta a kezét, és elvette tőle a gubancot. Dona azt hitte, ki fogja csúfolni, de nem szólt semmit. Hátradőlt a csónak orrában, és figyelte a kezét, ahogy kibogozza a hosszú, vizes zsinór csomóit és hurkait.

Messzi nyugaton a nap szalagokat húzott keresztül az égen, a vizén kis aranyos fényfoltok táncoltak. Az apály gyorsan, csobogva vonult vissza a csónak mellett.

Távolabb a folyás mentén póling taposta az iszapot, majd hirtelen a levegőbe emelkedett, lágyan füttyengetett, és elszállt.

- Mikor rakunk tüzet? – kérdezte Dona.
- Amikor megfogtuk a vacsoránkat.
- És ha nem fogunk vacsorára valót?
- Akkor nem rakunk tüzet.

Tovább figyelte a férfi kezét, és úgy érezte, csodálatos módon kisimult a zsinór és lazán feltekeredett. Aztán a csónak mellett bedobta a vízbe, és a kezébe nyomta a végét.

– Köszönöm – mondta Dona, halkán és szelíden, aztán amikor a férfira nézett, meglátta a szemében azt a titkolt mosolyt, amit már kezdett elvárni tőle, és jóllehet nem szólt semmit, valami furcsa módon tudta, hogy ez a mosoly hozzá kapcsolódik, ezért hirtelen könnyű lett a szíve, nagyon vidámnak érezte magát.

Folytatták a horgászást, miközben a folyó túlsó pontján, az erdőben rejtőzködve magányos feketerigó csattogtatta elmélkedő, édes dalát.

Ahogy szó nélkül ültek egymás mellett, Dona úgy

érezte, hogy mindeddig, egészen eddig a pillanatig soha nem ismerte a békét, és a benne lakozó nyugtalan ördögöket, melyek oly gyakran küzdöttek és harcoltak a kiszabadulásukért, elcsitította a csönd és a férfi jelenléte.

Ha játszik a gyerekeivel Navronban, vagy kóborol a kertben, vagy a virágokat rendezgeti a vázákban, és a férfi lenn van a hajón, az öbölben, teste-lelke megtelik élettel, melegséggel, azelőtt nem ismert zavarba ejtő élménnyel, csak mert tudja, hogy ott van.

Ez azért van, mert mind a ketten szökevények vagyunk, gondolta, ez a kötelék keltünk közt, és eszébe jutott, mit mondott az első este Navronban a vacsoránál: hogy közös bélyeget viselnek. Hirtelen észrevette, hogy a férfi befelé húzza a zsinórt, odahajolt, válla a férfiéhez ért, és elragadtatva felkiáltott: – Fogott valamit?

– Igen. Akarja kihúzni?

– Nem lenne tisztességes – mondta sóvárogva –, ez a maga hala. – A férfi nevetve Dona markába nyomta a zsinórt, aki a csónak oldalához húzta a halat, majd beemelte a fenékdeszkákra, ahol addig ugrált és ficánkolt, míg csak a zsinór rá nem tekeredett. Aztán letérdelt és két kézzel megmarkolta. A ruhája csupa víz és iszap lett, bonyor fürtjei az arcába hulltak.

– Ez nincs akkora, mint amit elveszítettem.

– Soha nem akkorák.

– De megfogtam és kihúztam, igaz?

– Igen, nagyon jól csinálta.

Dona még térdelt, megpróbálta kivenni a hal szájából a horgot. – Ó, szegény jószág, döglődik. Fájdalmat okoz nekik, mit csináljak? – Elkeseredve fordult a férfinak, aki letérdelt mellé, kivette a halat a kezéből, aztán egy hirtelen rántással kiszabadította a horgot, ujját a hal szájába dugta

és hátrafesztette a fejét. A hal egy pillanattal még küszködött, aztán elcsendesedett.

– Megölte – mondta Dona szomorúan.

– Igen, de hát nem ezt akarta?

Dona nem válaszolt. Most, hogy izgatottsága elmúlt, első ízben ébredt tudatára, hogy a férfi milyen közel áll hozzá, a válluk összeér, a keze ott van a keze mellett, és megint titokzatosan mosolyog, és közben betöltötte valami korábban ismeretlen forró izzás; valami nyers, szemérmetlen vágy, hogy még közelebb legyen hozzá, hogy karolja át a vállát, hogy az ajka érintse az ajkát. Elfordította a tekintetét, kinézett a folyón túlra, bénultan és döbbenetben a benne kigyulladt lángolástól. Félt, hogy talán kiolvassa a szeméből az üzenetet, és megveti majd, ahogy Harry és Rockingham megvetették a swanbéli nőcskéket; elkezdte rendbe tenni a hajfürtjeit, és lesimította a ruháját. Érezte, hogy ezekkel a csacska kis mechanikus mozdulatokkal úgysem tudja megtéveszteni, de mégis valamiféle védelmet nyújtottak meztelen énjének.

Amikor megnyugodott, és a válla felett egy pillantást vetett a férfira, látta, hogy már feltekerte a zsinórokat, és kezébe vette az evezőket.

– Éhes? – kérdezte a francia.

– Igen – felelte kissé bizonytalanul, nem egészen a saját hangján.

– Akkor tüzet rakunk, és megsütjük a vacsoránkat. – Már lement a nap, a víz fölé árnyékok kúsztak. A dagály gyorsan rohant, és a férfi bevezett a csatornába, hogy az áram segítsen levinni őket a folyón. Dona lekuporodott a csónak orrába, keresztbe tette és maga alá húzta a lábát, állat a tenyerébe támasztotta.

Az aranyló fény eltűnt, az ég sápadtabb lett, titokzatos

és lány, a víz pedig sötétebbnek látszott, mint azelőtt. A levegőben mohaszag, az erdők üde zöldjének illata, meg a harangvirág keserű csípőssége lebegett. A folyó közepén a férfi egyszer megállt hallgatózni, és ahogy Dona a part felé fordította a fejét, életében először hallott egy mély, kemény, egyhangúságában is lenyűgöző különös, cserregő hangot.

– Kecsefejlő – nézett rá egy pillanatra a férfi, és abban a percben tudta, hogy az előbb kiolvasta a szeméből az üzenetet, és nem veti meg érte, tudja, és megérti, mert ő is ugyanazt érzi, ugyanúgy lángol és vágyakozik. De mert ő nő, amaz meg férfi, ezeket a dolgokat soha nem vallhatják be egymásnak; mindkettőjüket kötelezi valami furcsa tartózkodás, mindaddig, míg eljön a pillanatuk, ami lehet holnap vagy holnapután, vagy soha – nem választhatják meg maguk az idejét.

A férfi szó nélkül evezett lefelé a folyón, és egyszer csak az öböl bejáratához jutottak, ahol sűrűn álltak a víz szélén a fák. Szorosan a part mentén beóvakodott egy keskeny csatornába, amelyen át a valamikori kikötőhöz érkeztek, egy kis erdei tisztásra. A férfi behúzza az evezőket, és megkérdezte: – Itt?

– Igen – válaszolta Dona, mire a férfi belökte a csónak orrát a puha iszapba, majd kimásztak a partra.

A francia kihúzza a csónakot a dagály elől, aztán elővette a kését, letérdelt a víz mellett, és elkezdte megtisztítani a halat, miközben hátraszólt Donának, hogy rakjon tüzet.

Talált néhány száraz gallyat a fák alatt, és eltörte őket a térdén, a ruhája most már úgyszólván reménytelenül összegyűrődött és elszakadt. Nevetett magában, mikor eszébe jutott, milyen zavarba jönne Lord Godolphin meg a

neje, ha most látnák, amikor olyan, mint egy kóbor cigányasszony, a cigányok összes primitív érzésével, és ráadásul még hazaáruló is.

Egymásra rakosgatta a fadarabokat. A férfi feljött a partról a megtisztított hallal, letérdelt a kis máglya mellé, aztán kovakövel meg taplóval lángra lobbantotta. Először csak apró lángokat vetett, de aztán már fényesen égett. A hosszú fadarabok pattogni és lobogni kezdtek, ők pedig nézték egymást a lángokon keresztül, és nevettek.

– Sütött valaha nyílt tűzön halat? – kérdezte a férfi.

Dona megrázta a fejét, mire a férfi megtisztított egy kis helyet a hamuban, a fadarabok alatt, egy lapos követ fektetett a közepére, és rátette a halat. A kését beletörölte a nadrágjába, leguggolt a tűz mellé, várt néhány percig, amíg a hal pirulni kezdett, aztán megfordította a késével, hogy jobban érje a tűz. Itt az öbölnél sokkal sötétebb volt, mint odakinn a nyílt folyón, és a fák hosszú árnyékokat vetettek a partra. Az egyre sötétülő égen volt valami ragyogás, ami csak nyár derekán jelenik meg esténként, röviden és kedvesen, egy pillanatra súg valamit, aztán örökre eltűnik. Dona figyelte a férfi kezét, ahogy a hallal foglalatzkodott, aztán felpillantott az arcára, teljesen lekötötte a halsütés, még a szemöldökét is összehúzta kissé, és a tűz fénye pirosra festette az arcát. Az étel pompás illata egyszerre csapott Dona meg a férfi orrába. A francia Donára nézett, mosolygott, de szó nélkül, majd még egyszer megfordította a halat a pattogó tűzön.

Amikor már elég pirosnak találta, késével egy levélre emelte a forró, sístergő halat, kettévágta a közepén, azután felét a levél szélére tolta, és odaadta Donának a kését, jómaga pedig az ujjai közé fogta a másik felét, és elkezdte eszegetni, miközben ránevetett Donára.

– Nagy kár – szúrta Dona a késére a halat –, hogy nincs mit innunk. – Válaszul a férfi felállt, lement a vízpartra a csónakhoz, s egy pillanat múlva egy hosszú, karcsú üveggel a kezében jött vissza.

– Elfelejtettem, hogy maga a Swanben szokott vacsorázni.

Nem válaszolt azonnal, egy pillanatra megsebezték a szavai, és amikor kitöltötte a bort a poharába, megkérdezte: – Mit tud maga az én swanbéli vacsoráimról? – A férfi lenyalogatta haltól ragadós ujjait, majd magának is töltött egy másik pohárba.

– Lady St. Columb a város rossz hírű nőszemélyei között kocsmázik – mondta –, hancúrozik az utcákon meg az országutakon, mint egy féktelen kamaszfiú, és csak akkor megy haza, amikor az éjjeliőr lefekszik.

Dona csak tartotta a kezében a poharát, nem ivott, bámulta a sötét vizet, és hirtelen az jutott eszébe, hogy a férfi olyan trágár beszédű, bárkivel lefekvő asszonynak tartja, mint azok a kocsmai nők voltak, és ma esti viselkedését is csak kurta közjátéknak véli kicsapongásai hosszú sorában, mert itt ül vele éjszaka a szabadban, keresztbe tett lábbal, mint valami cigánylány, pusztá csíny, ugyanabban a stílusban, ahogyan Rockinghammel és Harry más barátaival és ismerőseivel viselkedett. Egyszerűen egy elkényeztetett kurvának tartja, aki új élményekre vágyik, és még a szegénység sem ad neki mentséget, mint a közönséges kurváknak. Elgondolkodott rajta, miért okoz neki ilyen elviselhetetlen fájdalmat az a gondolat, hogy a férfi esetleg ilyennek hiszi, és úgy érezte, az estének kihuny a fénye és eltűnt minden kedves öröme. Hirtelen azt szerette volna, ha otthon lehetne Navronban, a saját szobájában, ha letotyogna hozzá James, bizonytalan, kövér

lábacskáin, hogy felemelhesse, karjába vehesse, magához szoríthassa, és a fiúcska puha, kövér arcába fúrhassa az arcát, és elfelejthesse ezt a szívére nehezedő új, idegen fájdalmat, ezt a szomorúságot, ezt az elveszett zavarodottságot.

– Hát végül nem is szomjas? – kérdezte a francia, amire fájdalmas tekintettel fordult felé.

– Nem. Nem, azt hiszem, nem. – Újra elhallgatott, és elkezdett játszadoxni selyemövének bojtjával.

Úgy érezte, megtört együttlétük békéje, és feszültség támadt közöttük. Megsebeztek a férfi szavai, és tudta is, hogy megbántotta. Szó nélkül bámult a tűzbe, és a ki nem mondott, elhallgatott dolgok ott lángoltak a levegőben, és a bizonytalanság törékeny légkörét vonták köréjük.

Végül a férfi lassú, nyugodt hangja törte meg a csendet.

– Télen, amikor Navronban feküdtem a szobájában, és néztem a portréját, saját képet alakítottam ki magamban magáról. Láttam, ahogy horgászik, ahogy ma csináltuk vagy bámulja a tengert a La Mouette-ről Ezek a képek valahogy nem illettek össze a pletykákkal, amelyeket időnként a cselédeitől hallottam. A kettő nem fért össze.

– Oktalanság volt magától – mondta Dona lassan – képet alkotni valakiről, akit soha nem látott.

– Lehetséges, de magától sem volt bölcs dolog a hálószobájában őrizetlenül hagyni a portréját, amikor hozzám hasonló kalózok csapnak le Anglia partjaira.

– Arccal a falnak fordíthatta volna... vagy akár a helyébe akaszthatott volna egy másikat, az igazi Lady St. Columb arcképét, aki a Swanben hancúrozik, beöltözik férje barátainak a nadrágjába, és az éjszaka kellős közepén kilovagol idős hölgyeket ijesztgetni.

– Ez is a mulatságai közé tartozott?

– Ez volt az utolsó, aztán megszöktem. Csodálkozom, hogy a többi cselédpletykák között erről nem hallott.

A férfi hirtelen elnevette magát, hátrányuk a mögötte álló kis farakásba, és friss ágakat dobott a tűzre, amitől recsegeve-ropogva a levegőbe szöktek a lángok.

– Kár, hogy nem fiúnak született, fölfedezhette volna, mit jelent a veszély. Szíve mélyén maga is törvényen kívüli, akárcsak én, csak nem tudott mást elképzelni, ami hasonlít a kalózkodáshoz, mint hogy férfinadrágba öltözött, és öregasszonyokat ijesztgetett.

– Így igaz – felelte Dona –, de maga... amikor maga megkaparintja a zsákmányt vagy partra száll, a siker élményével hajózik el, míg engem szánalmas kis kalózkodási kísérletem után csak önutálat töltött el, és úgy éreztem, hogy lealacsonyítottam magam.

– Maga nő, maga egy halat sem szeret megölni.

Most, amikor a tűzön át ránézett, és látta, hogy csúfolódva rámosolyog, úgy érezte, szertefoszlott köztük a feszültség, megint önmaguk voltak, így hát hátradőlhetett a könyökére, és elengedhette magát.

– Kamaszkoromban – mesélte a férfi – katonásdit játszottam, és harcoltam a királyomért. Aztán jött egy vihar, amikor dörgött és villámlott, és az anyám ölébe rejtettem a fejemet, és bedugtam a fületem. Amellett, hogy a katonáskodást valóságosabbnak éreztem, vörösre festettem a kezemet, mintha megsebesültem volna... de amikor életemben először megláttam a vért, egy döglődő kutyán, elszaladtam és rosszul lettem.

– Így voltam én is, ezt éreztem én is, az álarcos hecc után.

– Igen, ezért meséltem el magának.

– Most pedig már fűtyül a vérre, kalóz, aki harcol az

életéért, rabol, gyilkol, és könnyű szívvel bánt másokat. Nem izgatja többé semmi, amit annak idején megjátszott, de félt megenni.

– Épp ellenkezőleg, gyakran nagyon félek.

– Igen, de nem ugyanúgy. Nem fél saját magától. Nem fél a félelemtől.

A hosszú ágak kezdtek összeomlani a tűzön, lehullottak és darabokra törtek. A lángok kihunyóban voltak, a hamu elfehéredett.

– Holnap újra el kell kezdenem a terveket kovácsolni.

Dona rápillantott, de a tűz már nem ragyogta be, az arca árnyékban maradt.

– Úgy érte, hogy el kell mennie? – kérdezte.

– Túl sokáig lustálkodtam. Ez az öböl tehet róla. Hagytam, hogy rabul ejtsen. Nem, a barátai, Eustick és Godolphin most futni fognak a pénzük után. Meglátom, rá tudom-e venni őket, hogy kilépjenek a nyílt színre.

– Valami veszélyes dolgot akar csinálni?

– Természetesen.

– Újabb rajtaütést tervez a parton?

– Valószínűleg.

– És megkockáztatja, hogy elfogják és talán megölik?

– Igen.

– Miért... mi oka van rá?

– Az elégtétel, hogy bebizonyítsam, hogy több eszem van, mint nekik...

– Ez elég nevetséges ok.

– Mindazonáltal nekem elégséges ok.

– Önző dolog ilyesmit mondani. Az önteltség kifinomult formája.

– Tudom.

– Okosabb lenne, ha hazavitorlázna Bretagne-ba.

- Sokkal okosabb.
  - És beleviszi az embereit egy végsőig elszánt akcióba.
  - Ők nem törődnek vele.
  - A La Mouette hajótörést szenvedhet, ahelyett, hogy békésen horgonyozna egy nyugodt kikötőben a csatorna túlsó oldalán.
  - A La Mouette-et nem azért építették, hogy békésen pihenjen egy kikötőben.
- Egymásra néztek az elhamvadt tűzön át, és a férfi tekintetét egy hosszú pillanatra foglyul ejtette az a fény, amely tovatűnt a lángokból, aztán nyújtózkodott, ásított egyet, és azt mondta: – Kár, hogy nem fiú, velem jöhetne.
- Miért kell nekem ehhez fiúnak lennem?
  - Mert azok a nők, akik félnek megölni egy halat, túl kényesek és finomkodók egy kalózhajón.
- Dona egy pillanatilag csak figyelte, aztán az ujjába harapott, és azt mondta:
- Csakugyan ezt hiszi?
  - Természetesen.
  - Megengedné nekem most az egyszer, hogy magával menjek, és bebizonyítsam, hogy téved?
  - Tengeribeteg lenne.
  - Nem.
  - Fázna, rosszul érezné magát, és félne.
  - Nem.
  - Éppen akkor kezdene könyörögni, hogy tegyem partra, amikor a terveim már-már sikert aratnának.
  - Nem.
- Ellenségesen, mérgesen bámult a férfit, aki hirtelen felállt, és szétrúgta a tűz utolsó parazsát is, amitől az teljesen kihunyott, és az éjszaka elsötétedett.

– Mennyibe hajlandó lefogadni – kérdezte Dona –, hogy én beteg, megfázott és rémült leszek?

– Az attól függ, hogy mit tudunk egymásnak felajánlani.

– Én a fülbevalómat, a magáé lehet a rubin fülbevalóm. Az, amit akkor viseltem, amikor velem vacsoráztam Navronban.

– Igen, az valóban méltó tét lenne. Ha az enyém lenne, nem lehetne kalózkodással mentegetőzni. És maga mit kívánna tőlem, ha megnyerné a fogadást?

– Várjon, hadd gondolkozzam. – Csöndesen megállt mellette egy pillanatig, lebámult a vízre, majd hirtelen ördögien gonosz és mulatságos ötlete támadt. – Én Godolphin parókájából kérek egy fürtöt.

– Megkapja az egész parókát.

– Rendben van – mondta Dona, aztán sarkon fordult és elindult lefelé a csónakhoz –, akkor erről nincs mit tovább beszélni. Mindent megbeszéltünk. Mikor indulunk?

– Amikor elkészítettem a terveimet.

– És holnap reggel munkához lát?

– Holnap reggel.

– Majd vigyázok, hogy ne zavarjam. Nekem is terveket kell készítenem. Azt hiszem, gyengélkedni fogok, ágynak dőlök, és olyan lázas természetű lesz a betegségem, hogy ki kell tiltanom a dajkát meg a gyerekeket a szobámból. Egyedül William fog gondoskodni rólam. Nap mint nap a drága, hűséges William fog enni- és innivalót hozni a betegnek, aki nem is lesz ott.

– Maga nagyon találékony.

Dona beszállt a csónakba, a francia megragadta az evezőket és szótlánul fölfelé evezett az öbölben addig, míg csak a szelíd, sötét fényben ki nem bontakozott előttük a kalózhajó teste. A hajóról üdvözölte őket egy hang, a férfi

bretonul válaszolt, aztán továbbvezett az öböl torkolatánál levő kikötőhely felé.

Szótlanul vágtak át az erdőn, és amikor a ház kertjéhez értek, az udvarban felet ütött az óra. Lenn a faszorban William várja majd a kocsival, így oda tud hajtani a házhoz, ahogy tervezte.

– Remélem, élvezte a vacsorát Lord Godolphinnál – mondta a francia.

– Nagyon.

– És a hal sem volt ízetlen?

– A hal finom volt.

– El fogja veszíteni az étvágát, ha kimegyünk a tengerre.

– Ellenkezőleg, a tengeri levegőtől farkaséhes leszek.

– Tudja, hogy nekem a széllel és a dagállal kell hajóznom? Úgy értem, napkelte előtt kell elindulnom.

– A legjobb napszak.

– Lehet, hogy hirtelen, értesítés nélkül fogok magáért küldeni.

– Készen fogok állni.

Átvágtak a fák közt, és kiértek a faszorba. Tüstént meglátták a várakozó hintót, és a lovak mellett álló Williamet.

– Most már el kell búcsúznom magától – állt meg a férfi egy pillanatra a fák árnyékában, lenézve rá.

– Tényleg velem jön?

– Igen – mondta Dona.

Egymásra mosolyogtak, és hirtelen rájöttek, hogy egy új, erős érzés, egy újfajta izgalom köti össze őket, mintha a még mindkettőjük előtt ismeretlen jövő valami titkot és ígéretet tartogatna számukra. Aztán a francia sarkon fordult, és eltűnt az erdőben, míg Dona kiment a faszorba.

A nyári éjszakában sudáran és pőrén álldogáltak a magas bükkfák, leveleik lágyan zizegtek, mintha eljövendő dolgokról suttogtak volna.

10. fejezet

William ébresztette fel, megrázta a karját, és a fülébe súgta: – Bocsásson meg, úrnóm, de monsieur most üzent, a hajó egy órán belül indul. – Dona azonnal felült az ágyban, és e szavakra tüstént kiröppent szeméből az álom. – Köszönöm, William. Húsz perc alatt készen leszek. Hány óra van?

– Háromnegyed négy, úrnóm.

Amikor William elhagyta a szobát, Dona széthúzta a függönyöket, és látta, hogy még sötét van, még nem jött el a fehér hajnal. Gyorsan öltözni kezdett, a szíve izgatottan dobogott. A keze szokatlanul ügyetlen volt, és egyfolytában rosszkedő gyerekek érezte magát, aki tiltott kalandba vág. Öt napja múlt, hogy a franciával vacsorázott az öbölben, és azóta nem látta. Az ösztöne azt súgta neki, hogy amikor dolgozik, jobb szeret egyedül lenni, ezért hagyta telni-múltni a napokat, anélkül, hogy lement volna az erdön át a folyóhoz, vagy akár csak üzent volna neki Williammel, mert tudta, hogy mikor elkészíti a terveit, majd úgyis érte küld. Ez a fogadás nem szeszélyes pillanat műve volt egy nyári éjszakán, amit reggelre elfelejtenek, ez szerződés volt, amelyet a francia be is fog tartani, hogy kipróbálja az erejét és próbára tegye a bátorságát. Néha eszébe jutott Harry és a londoni élete: a kilovaglások, a vadászatok, a kocsmázás, a színházba járás, a kártyapartik Rockinghammel, és úgy érezte, hogy ezek a képek, melyeket felidézett magában, egy másik világból valók, egy olyan világból, amelyhez neki nincs semmi köze. Mindez a maga furcsa módján a múlthoz tartozott, ami meghalt és véget ért, miközben maga Harry

is egy másik korszakban járó-kelő kísértetté, fantomalakká vált.

A másik Dona is meghalt, és az az asszony, aki a helyébe lépett, olyasvalaki volt, aki intenzívebben és mélyebben élt, akinek minden gondolata, minden cselekvése felértékelődött, és valami új, félig érzelmi, félig érzéki gazdagságot kapott.

A nyár önmagában is csupa öröm, csupa ragyogás volt: a ragyogó reggelek, amikor virágot szedett a gyerekekkel, sétálgatott velük a réteken és az erdőkben; a hosszú, lusta, tökéletes délutánok, amikor hanyatt fekvve heverészett a fák alatt, és beszívta a zanót, a rekettye és a harangvirágok illatát. Mióta Navronban volt, még a legegyszerűbb dolgok, az evés, ivás és az alvás is a henye élvezet és a csöndes öröm forrásává vált.

Nem, a londoni Dona örökre eltűnt – feleség, aki a St. James utcai házukban a férje mellett feküdt a baldachinos ágyban, miközben két spániel vakarózott a kosarában a padlón, a nyitott ablakon át nehéz, fülledt levegő áradt be, és behallatszott a házaló székjavítók és az inasgyerekek harsány utcai kiáltozása –, az a Dona a létnek egy másik formájához tartozott.

Az óra négyet ütött az udvaron, és az új Dona a tanyásbérlők részére ajándéknak félretett ócska ruhában, a vállán kendővel, kezében batyuval lopózkodott le a lépcsőn. Odalenn William várta, apró mécsessel a kezében.

– Űrnőm, Pierre Blanc kint várja az erdőben.

– Igen, William.

– Űrnőm, távollétében vigyázni fogok a házra, és gondom lesz rá, hogy Prue ne hanyagolja el a gyerekeket.

– Én teljesen megbízom benned, William.

– Az a szándékom, hogy ma reggel közlöm majd a

háznépvel, hogy úrnőm gyengélkedik... kicsit lázas, és fertőzéstől félve azt óhajtja, hogy se a gyerekek, se a szolgálók ne jöjjenek a szobájába, ezért meghagyta, hogy én szolgáljam ki.

– Kitűnő, William. Az az ünnepélyes arcod pontosan megfelel erre az alkalomra. Ha szabad ezt mondanom, azt hiszem, született átejtő vagy.

– Időnként a nők ezt fejemre is olvasták, úrnőm.

– Azt hiszem, tulajdonképpen szívtelen vagy, William. Biztos vagy benne, hogy mindent rád bízhatok, egyedül ezek közt a tyúkeszű nők közt?

– Az atyjuk leszek, úrnőm.

– Ha akarod, leszidhatod Prue-t, ha lustálkodik.

– Meg fogom tenni.

– És nézzél szigorúan Henrietta kisasszonyra, ha túl sokat beszél.

– Igenis, úrnőm.

– És ha James úrfi nagyon szeretne még egy adag epret...

– Adok neki, úrnőm.

– Igen, William, de nem akkor, amikor Prue látja... csak később, mikor egyedül vagytok az éléskamrában.

– Tökéletesen értem a helyzetet, úrnőm.

– Most már mennem kell. Nem szeretnél velem jönni?

– Sajnos, úrnőm, az én belső részeim rosszul szenvedik a hajó mozgását a vízen. Érti, mire gondolok, úrnőm?

– Más szóval, William, borzasztó rosszul leszel.

– Úrnőm, megtalálta a szerencsés kifejezést. Ha már így megbeszéltük a dolgot, veszem magamnak a bátorságot, hogy azt javasoljam, vegye magához ezt a kis doboz gyógyszert, amely a múltban nekem felbecsülhetetlen szolgálatot tett. Önnek is segíthet, ha kellemetlen érzések

fognák el.

– Nagyon kedves tőled, William. Add ide, beleteszem a bugyromba. Van egy fogadásom a gazdával, hogy nem adom meg magam. Mit gondolsz, megnyerem?

– Attól függ, hogy mire céloz ladységed.

– Hogy nem adom meg magam a hajó mozgásának, természetesen. Mit gondoltál, mit akartam mondani?

– Bocsásson meg, úrnőm, de ebben a pillanatban másom járt a fejem. Igen, azt hiszem, meg fogja nyerni a fogadást.

– Csak ebben fogadtunk, William.

– Nocsak, úrnőm.

– Mintha kételkednél benne, William.

– Ha két ember utazásra indul, úrnőm, és az egyik olyan férfi, mint a gazdám, a másik olyan nő, mint az úrnőm, szerintem a helyzet egyéb lehetőségeket is rejteget.

– William, te nagyon pimasz vagy.

– Bocsásson meg, úrnőm.

– És... franciások az elképzeléseid.

– Ezért az anyámat kell okolnia, úrnőm.

– Elfelejtet, hogy hat éve Sir Harry felesége vagyok és két gyermek anyja, és a jövő hónapban harmincéves leszek.

– Ellenkezőleg, úrnőm, ez az a három dolog, amire leginkább emlékszem.

– Ez esetben mérhetetlenül megbotránkoztattál. Tüstént nyisd ki az ajtót, és engedj ki a kertbe.

– Igenis, úrnőm.

Szétárta a spalettákat, és félrehúzta a nehéz, hosszú függönyöket. Valami rebege az ablaknak ütődött, kiutat keresve, s amikor William kitárta az ajtót, a függöny redői közé szorult lepke kirepült a szabadba.

– Egy másik szökevény is a menekülés útját keresi,

úrnóm.

– Igen, William. – Rámosolygott, egy pillanatra megállt a küszöbön, és beleszippantott a hűvös reggeli levegőbe, aztán amikor felnézett, látta, amint a nappal első sápadt csíkja felkúszik az égre. – Isten veled, William.

– Au revoir, úrnóm.

Batyuját fogva, kendővel a fején átvágott a pázsiton. Amikor még egyszer visszanézett, látta a szilárd és biztonságos alvó ház szürke körvonalait, és az ablakban örökdő Williamet. Búcsút intett neki, aztán követte a vidám szemű, sötét majompofájú, fülbevalós Pierre Blanc-t az erdőn át lefelé, az öbölben horgonyzó kalózhajóhoz.

Valahogy sürgés-forgásra, lármára, indulás előtti zűrzavarra számított, de amikor a csónak a La Mouette mellé állt, a szokásos csönd fogadta. Csak akkor jött rá, amikor felmászott a kötélletrán a fedélzetre és körülnézett, hogy a hajó útra készen áll, a fedélzetek üresek, és az emberek mind a kijelölt helyükön állnak.

Egyikük előjött, és fejét lehajtva mélyen meghajolt előtte.

– Monsieur azt óhajtja, hogy a tatfedélzetre legyen szíves fáradni.

Felmászott a létrán a magas hajófarra, és közben már hallotta a horgonylánc csörgését a lánckamrában, a csörlő nyikorgását és a lábdobogást. A dalos Pierre Blanc énekelni kezdett, és az emberek hangja halkán és lágyan felszállt a légbe, így aztán visszafordult, és a korlátra támaszkodva figyelte őket. Az emberek állandó járkálása a fedélzeten, a csörlő nyikorgása, énekük egyhangú danája és kellemes ritmusa valamiféle költészetet varázsolt a légkörbe, és mindez mintha része lett volna a friss

reggelnek, része lett volna a kalandnak.

Hirtelen világos és határozott parancsszót hallott a háta mögül, és most pillantotta meg először a francia férfit: kezét hátra téve, feszült és éber arccal állt a kormánynál a kormányos mellett. Egészen más ember volt, mint kirándulótársa a folyón, aki mellette ült a csónakban és rendbe szedte a horgászsinórt, később tüzet rakott a parton és könyékig feltúrt ingujjal, szemébe hulló hajjal megsütötte a halat.

Betolakodónak érezte magát, ostoba nőszemélynek a férfiak közt, akiknek dolguk volt, ezért szó nélkül továbbment, majd jóval távolabbra állt a korláthoz, hogy ne zavarja a férfit, aki tovább osztogatta a parancsait, miközben az árbocot, az eget, a vizet, a folyópartot figyelte.

Megjött a hegyekből a reggeli szél, kifeszítette a hatalmas vitorlákat, és a hajó lassan útnak indult. Úgy siklott végig a csendes öblön, mint valami kísértet, néha szinte érintette a part menti fákat, ahol a csatorna a szárazföld felé haladt, és a férfi közben mindvégig a kormányos mellett állt, figyelte az öböl kanyargós partjait, és megadta az irányt. Aztán kitárult előttük a széles anyafolyó, a szél nyugatról fúj, megfodrozta a víz felszínét. A La Mouette kissé megdőlt, és rézsútos lett a fedélzete, ahol a szélnek feszült, és a felkorbácsolt permet átvert a korláton. Keleten már hajnalodott, az eget homályos pára borította, de a felizzó fény szép időt ígért. A csatorna torkolatán túlról, a nyílt tengerről csípős friss sós szag áradt szét a levegőben, és amikor a hajó kifordult a folyó főágába, a tengeri sirályok felszálltak a levegőbe és követték.

Az emberek már nem énekeltek, csak álltak, és kinéztek

a tengerre. Valamiféle várakozás légköre vette őket körül, túl sokáig lustálkodtak munka nélkül, és most mintha váratlanul új erőre kaptak és rászomjaztak volna a munkára. Amint a hajó átvágott a csatorna torkolatánál levő zátonyon, a magas tarajos hullámok tetejéről újra permet szállt fel. Dona mosolygott, érezte az ajkán a víz sós ízét, és amikor felnézett, látta, hogy a francia éppen otthagya a kormányost. Hamarosan mellette termett, és a permet nyilván őt is elérte, mert a száján kicsapódott a só, a haja pedig csuromvizes lett.

– Tetszik? – kérdezte. Dona nevetve bólintott, és egy pillanatra a francia is mosolygott, miközben a tengert figyelte. Ettől Donát hatalmas diadalérzet és hirtelen ujjongás töltötte el, mert tudta, hogy szerelmes belé, és a férfi az övé. Az első pillanattól tudta, attól fogva, hogy belépett a kabinjába, és ott találta az asztalnál ülve, amint a gémet rajzolta. Vagy talán még előbb, amikor megpillantotta a láthatáron a szárazföld felé lopódzó hajót, már akkor tudta, hogy mindez meg fog történni, és semmi sem akadályozhatja meg; része a férfi testének-lelkének, összetartoznak, mindketten vándorok, mindketten menekültek, azonos fából faragták őket.

11. fejezet

Este hét óra körül járt az idő, amikor Dona felment a fedélzetre, és rájött, hogy a hajó megint irányt változtatott, és újra a part felé tart.

A szárazföld még csak homályos folt volt a láthatáron, olyan, mint egy felhőgomoly. Egész nap a tengeren maradtak, a Csatorna közepén, közben egyetlen másik hajót sem láttak. A gyors szél tizenkét órán át úgy ugráltatta, táncoltatta a La Mouette-et, mint valami élőlényt. Dona megtudta, hogy a terv szerint szürkületig látótávolságon túl maradnak a parttól, azután amikor beesteledik, a sötétség leple alatt partra lopakodnak. A nap ezért csupán azzal telt, hogy valahogy agyonüssék az időt, és persze fennállt annak az eshetősége, hogy összetalálkoznak egy rakományt szállító kereskedőhajóval, amely fölfelé fut a Csatornán. Ilyen hajó azonban nem akadt az útjukba, és a legénységnek a hosszú, tengeren töltött nap csak ajzotta az étvágyát az előttük álló kaland és az éjszaka ismeretlen kockázata iránt. Dona a hajó farából, a korláton áthajolva figyelte őket. Mintha egytől egyig mindegyiküket valami izgatottság és ördögi jókedv ragadta volna magával, olyanok voltak, mint holmi vakmerő kalandra készülő iskolásfiúk, nevettek, énekeltek, tréfálkoztak egymással, időnként fel-felnéztek rá, hol egy pillantást, hol egy mosolyt küldtek feléje, öntudatosan és gálánsán, annak élénk tudatában, hogy asszony van a fedélzeten, aki még soha nem hajózott velük.

A forró napsütés, a friss nyugati szél, a kék víz, az egész hajón töltött nap Donára sem maradt hatástalan, nevetséges vágy fogta el, hogy maga is matróz lehessen

közöttük, kezelhesse a köteleket és a csigákat, felmászhasson a magas, görbe árbocokra, megigazíthassa a vitorlákat, és forgathassa a hatalmas kormánykereket. A tajték újra meg újra felcsapott a fedélzetre, lefröcskölte az arcát és a kezét, eláztatta a ruháját, de nem törődött vele, mert a napfény gyorsan megszáritotta, amellet talált magának egy kis száraz helyet a fedélzeten, a kormány szél alatti oldalán, ahol keresztbe tett lábbal leült, mint egy cigánylány, a kendőjét az övébe gyűrte, és a szél szabadon fújta a haját. Délre farkaséhes lett, és érezte, hogy a hajó orrából frissen sült kenyér és feketekávé illata száll fel, majd látta, hogy Pierre Blanc kezében egy tálcával felmászik a hajó farára vezető létrán.

Elvette tőle a tálcát, szinte szégyellve a mohóságát, de aztán elnevette magát, amikor Pierre bizalmasan rákacsintott, az égre forgatta a szemét, és simogatni kezdte a hasát.

– Monsieur mindjárt csatlakozik önhöz – mosolygott rá cinkosan. Dona arra gondolt, hogy Williamhez hasonlóan mind milyen természetesen, könnyeden és kedvesen fogadják el, hogy ők ketten összetartoznak.

Úgy esett neki a cipónak, mint valami kiéhezett fenevad, és levágott egy nagy darabot a fekete héjából, persze volt hozzá vaj is, sajt is, meg egy saláta szíve. Hirtelen lépteket hallott a háta mögött, és a La Mouette kapitánya nézett le rá. A férfi leült melléje, és a kenyérért nyúlt.

– A hajó elmegy magától, különben is, ez éppen neki való idő, egész nap tartja az irányt, csak néha-néha kell egy picit igazítani a kormányon. Adjon nekem egy kis kávé.

Dona kitöltötte két csészébe a gőzölgő italt, mindketten mohón ittak, közben a csészéjük peremén át figyelték

egymást.

– Mi a véleménye a hajómról?

– Szerintem meg van bővölve, és egyáltalán nem is hajó, mert úgy érzem magam rajta, mintha eddig nem is éltem volna.

– Így hatott rám is először, mikor kalóz lettem. Milyen a sajt?

– A sajt is el van varázsolva.

– Nem érzi rosszul magát?

– Soha nem éreztem jobban magam.

– Egyen amennyit csak tud, mert ma este nem sok idő lesz evésre. Kér még egy darab kenyeret?

– Kérek.

– Ez a szél egész nap ki fog tartani, de estére lecsillapodik és teljes mértékben ki tudjuk használni a dagályt, mivel a part mellett kell lopakodnunk. Boldog?

– Igen... Miért kérdezi?

– Mert én is boldog vagyok. Adjon nekem még egy kis kávé.

– Az emberei nagyon vidámak ma – nyúlt Dona a kávéskancsóért –, a ma éjszaka miatt, vagy csak mert újra a tengeren vannak?

– Mind a kettőért. És maga miatt is vidámak.

– Miért, mit számítok én nekik?

– Mert a jelenléte további ösztönzést jelent, a maga kedvéért ma éjszaka még jobban fognak dolgozni.

– Miért nem volt azelőtt asszony a hajóján?

A férfi mosolygott, a szája teli volt kenyérrrel és sajttal, de nem válaszolt.

– Elfelejtettem elmesélni magának, mit mondott Godolphin a minap.

– Mit mondott?

– Azt mondta, csúnya pletykák keringenek a vidéken a maga emberei miatt. Azt mondta, hallott eseteket, amikor az asszonyok szorult helyzetbe kerültek.

– Szorult helyzetbe, de miért?

– Én is ezt kérdeztem tőle. Titkolt multságomra azt válaszolta, attól tart, hogy egyes parasztasszonyok az ön gazfickó embereinek a kezére kerültek, és ezt megszenvedték.

– Kétlem, hogy szenvedtek volna.

– Én is.

A férfi tovább rágcsálta a kenyeret meg a sajtot, közben fel-feltekintett a kifeszített vitorlák állására.

– Az én embereim soha nem erőszakolták rá figyelmességeiket a maguk asszonyaira. Általában az a baj, hogy az asszonyok nem hagyják békében őket. Ha úgy sejtik, hogy a La Mouette a partjaik közelében horgonyoz, kilopódnak a kunyhóikból, és a dombok között kószálnak. Úgy tudom, még a maga húséges Williamjének is akadtak ilyen problémái.

– William nagyon... gall.

– Én is az vagyok, mindnyájan azok vagyunk, de az üldözésük néha nagyon zavarbaejtő.

– Elfelejtí, hogy a parasztasszonyok milyen unalmasaknak találhatják a férjeiket?

– Jobb modorra taníthatnák a férjeiket.

– Az angol fajankóknak nem a legerősebb oldaluk a szerelem.

– Igen, én is így hallottam. De biztosan fejlődnének, ha tanítgatnák őket.

– Hogyan taníthatná meg egy asszony a férjét olyasmikre, amikről maga sem tud, amihez nincs fantáziája?

- Ösztönei csak vannak?
- Az ösztön nem mindig elég.
- Akkor őszintén sajnálom a honfitársnőit.

A könyökére dült, és megkereste hosszú kabátjának zsebében a pipáját. Dona figyelte, ahogy megtölti a pipát azzal az erős, sötét dohánnyal, amelyből egy dobozzal a hálósobájában hagyott. Egy-két perc múlva a pipa fejét a markába fogva pöfékelni kezdett.

– Korábban egyszer már mondtam magának – jegyezte meg, miközben tekintete végigfutott az árbocokon –, hogy a francia férfiak érdemtelenül híresek a nőügyeikről. Kizárt dolog, hogy a Csatorna francia oldalán mi mind nagyszerűek lennénk, míg maguknál csak mafla tökfilkók élnének.

– Talán a mi angol klímánkban van valami, ami lehűti a képzeletet?

– A klímának ehhez nincs semmi köze, és a nemzeti különbségnek sincs. Egy férfi, vagy ami azt illeti, egy nő vagy úgy születik, hogy a természettől fogva érti ezeket a dolgokat, vagy nem.

– És mi van, ha például egy házasságban az egyik fél érti ezeket a dolgokat, a másik meg nem?

– Akkor az a házasság kétségtávol nagyon egyhangú, és azt hiszem, a legtöbb házasság az. – Füst szállt Dona arcába, és amikor felnézett, látta, hogy a férfi ránevet.

– Min nevet?

– Mert olyan komoly volt az arca, mintha tanulmányt készülne írni az összeférhetetlenségről.

– Talán, ha megöregszem, majd megírom.

– Lady St. Columbnak ismernie kell a témát, hogy megírhasa a munkáját. Ez minden tanulmánynál alapvető.

– Nekem alighanem megvannak hozzá az ismereteim.

– Lehet, hogy megvannak. Ahhoz azonban, hogy a tanulmánya teljes legyen, ki kell egészítenie egy utószóval az összeférhetőségről. Néha-néha megtörténik, tudja, hogy egy férfi megtalálja azt az asszonyt, aki beteljesíti a legmerészebb álmait. És akkor ők ketten mindig megértik egymást, a legvidámabb pillanatokban éppúgy, mint a legsötétebb kedélyállapotokban.

– De ez nem történik meg gyakran?

– Nem, nem valami gyakran.

– Akkor az én tanulmányom befejezetlen marad.

– Az nagy szerencsétlenség lenne az olvasók számára, de még inkább a maga számára.

– Ó, de az összeférhetőség helyett... ahogy maga megfogalmazta, írhatnék egy-két oldalt az anyaságról. Kitűnő anya vagyok.

– Csakugyan?

– Igen. Kérdezze meg Williamet. Ő mindent tud erről.

– Ha maga olyan kitűnő anya, akkor mit keres a La Mouette fedélzetén, miért üldögél a lábát maga alá húzva, miért hagyja, hogy a szél szétfújja a haját, és miért vitatkozik egy kalózzal a házasság intim kérdéseiről?

Most Dona volt az, aki nevetni kezdett, aztán beletúrt a hajába, és megpróbálta rendbe szedni a szétzilált fürtjeit, majd letépett a pruszlikjából egy szalagot, és a füle mögé kötötte őket.

– Tudja, mit csinál most Lady St. Columb?

– Nagyon szeretném tudni.

– Ágyban fekszik, lázas, fáj a feje, és meghűlt a gyomra, és senkit nem fogad a szobájában, kivéve hűségese szolgáját, Williamet, aki időnként szőlőt hoz neki, hogy csillapítsa a lázát.

– Sajnálom öladységét, különösen, ha közben az

összeférhetetlenségről olvasgat.

– Nem tesz semmi ilyesmit, annál sokkal józanabb.

– Ha Lady St. Columb olyan józan, akkor miért öltözött fiúnadrágba és maszkírozta magát útonállónak Londonban?

– Mert dühös volt.

– Miért volt dühös?

– Mert félresikerültnek találta az életét.

– És mivel félresikerültnek találta az életét, megpróbált elmenekülni?

– Igen.

– Ha Lady St. Columb most lázasan hánykolódik az ágyában, és a múlton bánkódik, akkor ki ez az asszony itt mellettem, a fedélzeten?

– Egy hajósinas, a legénység legjelentéktelenebb tagja.

– A hajósinasnak félelmetes étvágya van, megette az egész sajtot, és a cipó háromnegyed részét.

– Ne haragudjon. Azt hittem, maga már befejezte az evést.

– Így igaz.

Rámosolygott, Dona pedig elfordította a tekintetét, nehogy a férfi olvasson a szeméből, és könnyelműnek tartsa, pedig tulajdonképpen ő is annak tartotta magát, de nem törődött vele. A férfi kiürítette a pipáját a fedélzetre, majd megkérdezte: – Lenne kedve kormányozni a hajót?

Az asszony újra ránézett, a szeme csillogott örömeiben.

– Kormányozhatom? Nem fog elsüllyedni?

A férfi nevetne felállt, felsegítette az asszonyt, aztán odamentek a nagy kormánykerékhez, ahol a férfi mondott valamit a kormányosnak.

– Mit csináljak? – kérdezte Dona.

– Fogja meg két kézzel, a küllőknél... így. Tartsa a hajót

állandóan irányban... így. Ne hagyja túlságosan leesni, különben az orrvitorla hátraesik és libegni kezd. Érti a szelet a tarkóján?

– Igen.

– Tartsa így, és ne engedje, hogy jobbról az arcába fújjon.

Dona odaállt a kormányhoz, megmarkolta a küllőket, és egy perc múlva már érezte a hajó húzását, az élő hajótest rohanó mozgását, ahogy előre siklott a hosszú hullámokon. A szél füttyült a kötélzet és a vitorlarudak között, feje fölött mormoltak a keskeny, háromszögletű vitorlák, miközben a hatalmas négyszögletes elővitorla behúzódott és megfeszült a köteleken, mint valami élőlény.

Odalenn a hajóderékban az emberek észrevették, hogy új kormányosuk van, oldalba bökdösték egymást, mutogattak, fölnevettek rá, és szölongatták egymást abban a breton tájszólásban, amelyet nem értett. A kapitány ott állt mellette, kezét hosszú kabátja zsebébe mélyesztette, szája füttyszóra csücsörödött, és szeme az előtte elterülő tengert vizslatta.

– Szóval mégis van valami – mondta végül –, amit a hajósinasom ösztönösen tud csinálni.

– És mi az? – kérdezte Dona, miközben a szél az arcába fújta a haját.

– Kormányozni tudja a hajót.

Nevetve elsétált, és otthagya Donát egyedül, a La Mouette-tel.

Dona egy óra hosszáig állta a kormányzás próbáját. Olyan boldog vagyok, gondolta magában, mint James lenne egy új játékkal. Végül aztán, amikor a karja kezdett elfáradni, hátranézett a kormányosra, akit felváltott, és aki vigyorogva figyelte őt a kerék mellett. A matróz tüstént

előrelépett, és átvette tőle a kormánykereket, ő pedig lement a kapitány kabinjába, lefeküdt a priccsére és elaludt.

Egyszer kinyitotta a fél szemét, és látta, hogy lejött, a térképek fölé hajol az asztalon, és számításokat végez egy papírlapon, de aztán nyilván elaludt, mert amikor felébredt, a kabin már üres volt. Felkelt, nyújtózkodott, aztán felment a fedélzetre, és kissé szégyenkezve rájött, hogy megint éhes.

Hét óra volt, a hajót maga a francia férfi kormányozta. Közeledtek a parthoz. Dona nem szólt semmit, csak fölment a férfihoz, odaállt mellé, és figyelte a láthatáron az elmosódott partot.

A férfi hirtelen parancsot adott ki az embereinek, akik tüstént elkezdtek fölmászni a kötélzetre, a hajlékony kis figurák jobb kézzel csimpaszkodtak, mint a majmok, s Dona látta, hogy a nagy, szögletes vitorlacsúcs megereszkedik, és redőkbe hull, ahogy az emberek ráhajtogatják a vitorlarúdra.

– Ha egy hajó látható a szárazföldről – magyarázta neki a férfi –, a csúcsvitorla az első, amit a partról észrevesznek. Még két óra van a szürkületig és nem szeretnénk, ha meglátnának minket.

Dona a távoli part felé nézett, a szíve furcsán, izgatottan vert, és akárcsak a férfit és az embereit, őt is magával ragadta a nagyszerű kaland hangulata.

– Azt hiszem, maga valami nagyon örült és bolondos dolgot akar csinálni.

– Maga mondta, hogy szeretné Godolphin parókáját megkapni.

Dona a szeme sarkából figyelte, zavarba ejtette hűvös biztonsága, és csöndes, nyugodt hangja, mely pontosan

olyan volt, mint mikor a folyón horgásztak. – Mi fog történni, mit szándékozik tenni? – kérdezte.

– Ismeri Philip Rasleigh-t? – kérdezte a férfi egy idő múlva.

– Hallottam, mikor Harry emlegette.

– Godolphin hűgát vette feleségül, de ez most mellékes. Philip Rasleigh hajót vár az Indiákról. Túl későn jutott a fülembe a híre, különben már lépéseket tettem volna, hogy elcsípjem. Most azonban a hajó az elmúlt két nap során már feltehetőleg megérkezett a rendeltetési helyére és lehorgonyozott. Az a tervem, hogy elfoglaljuk a lehorgonyozott hajót, válogatott legénységet állítok a fedélzetre, és átvitorlázunk vele a túlsó partra.

– És ha neki több embere van, mint magának, és túlerővel kerül szembe?

– Ez azok közé a kockázatok közé tartozik, amelyeket mindig vállalok. A lényeg a meglepetés eleme, azzal még soha nem vallottam kudarcot.

A férfi lenézett rá, és csak mulatott rajta, ahogy értetlenül ráncolta a homlokát és vonogatta a vállát, mintha csakugyan örültnek tartaná.

– Mit gondol, mit csinállok, amikor bezárok a kabinomba és terveket kovácsolok? Azt hiszi, mindent a szerencsére bízok? Az embereim nem lustálkodnak, tudja, amíg én az öbölben pihenek. Ahogy Godolphin mondta magának, ők néhányan a vidéket járják, jóllehet nem azzal a szándékkal, hogy az asszonyokat zaklassák. A zaklatás jelentéktelen részlet.

– Beszélnek angolul?

– Természetesen. Ezért választottam ki őket erre a különleges munkára.

– Maga rendkívül alapos.

– Nem szeretem a tehetetlenkedést.

Lassan-lassan már ki lehetett venni a part vonalát, aztán bevitórláztak egy nagy öbölbe. Nyugat felé már ki tudta venni a világos homokpadokat, amelyek egyre szürkébbek lettek az egyre erősödő esti homályban. A hajó északnak tartott egy sötét hegyfok felé, de egyelőre semmi nyoma nem látszott semmiféle folyótorkolatnak vagy tengercsatornának, ahol egy hajó lehorgonyozhatna.

– Ugye, nem tudja, hová tartunk?

– Nem.

A férfi mosolygott, nem szólt semmit, aztán a szokásos módján halkán füttyörészni kezdett, és közben Donát figyelte, úgyhogy az asszony végül másfelé nézett, tudván, hogy elárulja a tekintete, ahogy a férfit is elárulta. Szavak nélkül beszéltek egymással. Kinyújtóztatta a feje fölött a karját, mosolyogva hátrapillantott a férfitra, és megkérdezte:

– Szóval hová is tartunk?

– Fowey Havenbe megyünk.

12. fejezet

Az éjszaka sötét volt és nagyon csendes. Az enyhe szellő északról jött, de itt a hegyfok alatt, a szélvédett helyen semmit nem lehetett érezni belőle. Csak a kötélzet időnkénti váratlan zizegése és a fekete víz egy-egy fodra árulkodott arról, hogy egy-két mérföldnyire a parton még tartja magát a szél. A La Mouette lehorgonyzott egy kis öböl szélén, közvetlenül a sötétségben elmosódott és árnyékba borult hatalmas szirtek mellett, olyan közel azokhoz, hogy át lehetett volna hajítani egy kavicsot a kövekre. A hajó lopva állt be kijelölt helyére, egy hang sem hallatszott, parancsszó sem, amikor szélbe állva horgonyt vetettek, csak a párnázott horgonykamrák lecsúszó láncra adott némi tompa hangot. A szirteken százával fészkelő sirályok egy-két pillanatra megzavarodtak és idegesek lettek, nyugtalan kiáltozásuk a sziklaszirtekről visszaverődve a víz fölé szállt, de mivel aztán minden további mozgás megszűnt, a madarak elültek, és újra töretlen lett a csend. Dona a hajó farában állt a korlátnál, és a hegyfokot figyelte, úgy érezte, van valami kísérteties, valami hátborzongató ebben a csöndben, mintha szándéktalanul egy álomba süllyedt földre értek volna, melynek lakói hűvös varázslat alatt szunnyadnak, a közeledtükre felneszelt sirályok pedig őrszemek, és azért állították ki őket, hogy riadóztassanak. Eszébe jutott, hogy ez a vidék, ezek a szirtek saját tengerpartjának a részei, és az ő számára, legalábbis ezen az éjszakán, ellenséges területet jelentenek. Az ellenség földjére jött, és Fowey Haven lakói, akik most alszanak az ágyukban, szintén ellenséges idegenek.

A La Mouette legénysége a hajó derekában gyülekezett, váll váll mellett, csendben, mozdulatlanul álltak, és mióta csak elindult erre a kalandra, most először ő, Dona St. Columb, egy angol földesúr és főnemes felesége, egy hirtelen örült ösztöntől vezérelve összekötötte a sorsát egy csomó bretonnal, akikről semmi mást nem tudott, csak azt, hogy törvényen kívül álló, lelkiismeretlen és veszélyes kalózkodók, zsványok, a vezetőjük pedig egy olyan férfi, aki soha semmit nem mesélt neki önmagáról, s akit ő minden ész és értelem ellenére mégis nevetséges módon szeret, és ha ezt hideg fejjel gondolná végig, a forró szegény pírjának kellene elbontania. Lehet, hogy a terv kudarcot vall, a franciát embereivel együtt foglyul ejtik, és velük együtt őt is, aztán az egész bandát megszegényítő módon az igazságszolgáltatás elé állítják, nemsokára kiderül a kiléte, mire Harry lóhalálában lejön Londonból. Egy szempillantás alatt maga előtt látta, amint a história futótűzként elterjed az országban, és felmérte a botrányt és a szörnyülködést, amit okozna. Mocskos és szennyes légköre lesz az egésznek, Harry barátai trágáran röhögnének rajta, Harry valószínűleg föbe lőné magát, a gyerekek elárvnának, és megtiltanák nekik, hogy kiejtsék az anyjuk nevét, aki megszökött egy francia kalózzal, mint valami konyhalány a lovással. Miközben ezek a gondolatok kergetőztek a fejében, a La Mouette néma legénységét bámulta és lelki szemeivel maga előtt látta kényelmes ágyát Navronban, a békés kertet, a biztonságot, a normális életét és a gyerekeit. Aztán felnézett, és látta, hogy a francia ott áll mellette, és azon kezdett tűnődni, vajon mennyit olvasott le az arcáról.

– Jöjjön le – mondta csöndesen. Dona követte, de csüggedt diáknak érezte magát, aki fenytést fog kapni a

tanítójától, és azon töprengett, mit fog válaszolni neki, ha megpirongatja a félelméért. A kabinban sötét volt, csak két gyertya gyöngye kis fénye világított. A férfi leült az asztal szélére, és szemügre vette, miközben ő hátra tett kézzel állt előtte.

– Eszébe jutott, hogy maga Dona St. Columb?

– Igen.

– És azt kívánta odafenn a fedélzeten, hogy bárcsak megint otthon lenne, a biztonságban, és soha meg se látta volna a La Mouette-et.

Erre nem válaszolt, mert a mondat első fele talán igaz lehetett ugyan, de a második soha. Egy pillanatra csönd telepedett rájuk, és Dona azon töprengett, vajon minden nő két érzés között vergődik-e a szerelemben, a vágy közt, hogy sutba dobja minden szemérmét és tartózkodását, és valljon be mindent, és az elszántság közt, hogy örökre titkolja el a szerelmét, legyen hideg, távoli és a végsőkéig tartózkodó, és inkább haljon meg, mintsem hogy bevalljon valamit, ami annyira személyes és bensőséges.

Bárcsak másvalaki lehetne, gondolta, aki zsebre dugott kézzel gondtalanul füttyörészne, és megvitatná a hajóskapitánnyal az éjszakai terveket és lehetőségeket, vagy a francia lenne másmilyen, másféle személyiség, aki őt nem érdekli, nem pedig az egyetlen ember a világon, akit szeret és kíván.

Hirtelen fellángolt benne a düh, amiért ő, aki azelőtt kinevette a szerelmet és kicsúfolta az érzelgősséget, néhány hét alatt ilyen szégyenletesen lealacsonyodott, ilyen megvetendően elgyöngült. A férfi leszállt az asztalról, kinyitotta a faliszekrényt, és elővett belőle egy palackot meg két poharat.

– Oktalan dolog hideg szívvel és üres gyomorral

kalandra indulni, mármint ha valaki járatlan lenne a kalandos vállalkozásokban. – Bort töltött az egyik pohárba, de a másikat üresen hagyta, aztán a teli poharat odanyújtotta Donának. – Én majd azután iszom, amikor visszatérünk.

Dona csak most vette észre, hogy az ajtó melletti tálalón szalvétával letakart tálca áll, amelyet a férfi most az asztalra helyezett. Hideg sült és kenyér volt rajta, meg egy szelet sajt. – Ez a magáé, egye meg gyorsan, mert rövid az időnk – azzal hátat fordított, és a térképével foglalatoskodott egy másik asztalkán. Dona már megvetette magát a vonakodásáért, amely a fedélzeten tört rá, és nekilátott az evésnek-ivásnak, evett egy kis húst, kenyeret és sajtot szelt magának, és miután kiitta a pohár borát, úgy érezte, hogy a kétségei és félelmei nem fognak visszatérni, és alighanem az üres gyomra és a fázós lába okozta őket, a férfi pedig a maga furcsa, kiszámíthatatlan módján kezdettől fogva tudta ezt, és megértette a hangulatát.

Dona hátralökte a székét, a férfi a hangjára megfordult és rámosolygott, ő pedig visszanevetett rá, és büntudatosan elpirult, akár egy elkényeztetett gyerek.

– Most már jobb, igaz?

– Igen. Honnan tudta?

– A hajó kapitányának az a dolga, hogy tudja az ilyesmiket, és a hajósinast sokkal szelídebben kell betörni a kalózkodásba, mint a legénység többi tagját. De most dologra. – Fölemelte a térképet, amelyet addig tanulmányozott, Dona elé tette az asztalra, és Dona látta, hogy Fowey Havent ábrázolja.

– A központi horgonyzóhely itt van, a várossal szemben, a mély vízen – mutatott rá ujjával a térképre. – Rashleigh

hajója valahol itt lesz, az öböl bejáratánál egy bójához kikötve. Az ő hajói mindig oda állnak.

A térképen egy piros kereszt jelölte a bóját.

– A legénység egy részét a La Mouette fedélzetén hagyom, ha akarja, velük maradhat.

– Nem – felelte Dona –, egy negyedórával ezelőtt még igent mondtam volna rá, de most már nem.

– Biztos ebben?

– Soha életemben semmiben nem voltam biztosabb.

A férfi lenézett rá a pislogó gyertyafényben, és Donát hirtelen féktelen vidámság fogta el, és képtelenül könnyű lett a szíve, mintha többé nem számított volna semmi, semmi a világon, mert még ha elfognák és bíróság elé állítanák őket, és mindkettőjüket felakasztanák Godolphin parkjának legmagasabb fájára, akkor is megérné, mert előbb együtt vennének részt ebben a kalandban.

– Tehát Lady St. Columb visszatért a betegágyába?

– Igen – felelte Dona, és visszafordult a Fowey Haven tervrajzához.

– Rá fog jönni – magyarázta a férfi –, hogy a kikötő bejáratánál őrséggel megrakott erőd áll, és egy-egy vár is van a csatorna mindkét oldalán, ezekben azonban nincs őrség. A sötét éjszaka ellenére sem volna okos dolog megpróbálni csónakkal bejutni. Bár most már elég jól ismerem a maga cornwalli honfitársát, akinek pompás alvókája van, azt nem garantálhatom, hogy az erődben mindenki behunyja a szemét az én kedvemért, így hát nincs más út, mint a szárazföldön át.

Elhallgatott, halkán füttyörészett, és közben tovább tanulmányozta a térképet. – Mi itt horgonyzunk – mutatott rá egy kis öbölre, a kikötőtől úgy egymérföldnyire keletre.

– Az a tervem, hogy itt szállunk partra, ezen a

partszakaszon. Egy zord ösvény felvezet a szirtekre, onnan lemegyünk a partra, és eljutunk egy kis öbölbe, ami kissé hasonlít a helfordihoz, csak nem olyan elbűvölő. A csatorna bejáratánál, Fowey városával szemben, meg fogjuk találni Rashleigh hajóját.

– Maga nagyon magabiztos.

– Nem lehetnék kalóz, ha nem lennék az. Fel tud mászni a sziklákon?

– Ha tudna kölcsönözni egy nadrágot, jobban tudnék.

– Én is így gondoltam, ott van a priccsemen Pierre Blanc nadrágja, amelyet mindenszentek napjára és a gyónásra tartogat, így azt hiszem, elég tiszta. Mindjárt fel is próbálhatja. Kaphat tőle kölcsön inget, harisnyát és cipőt is. Kabátja nem lesz szüksége, meleg az éjszaka.

– Levágjam a hajam?

– Talán jobban hasonlítana hajósínásra, de én inkább azt kockáztatom, hogy fogságba essen, mintsem hogy levágja.

Mivel a férfi ránézett, Dona egy pillanatra elnémult, majd megkérdezte:

– Mikor érünk a csatorna partjára, és hogyan jutunk fel a hajóra?

– Először jussunk el a csatornához, aztán majd megmondom.

Fogta a tervrajzot, összehajtogatta, aztán visszahajította a szekrénybe. Dona látta, hogy a szokott titokzatos módján mosolyog magában.

– Mennyi ideig tart, amíg átöltözik?

– Öt percig vagy egy kicsit tovább.

– Akkor most itt hagyom. Ha kész, jöjjön fel a fedélzetre. Szüksége lesz valamire, amivel felkőtheti a hajfűrtjeit. – Kinyitotta a szekrény egyik fiókját, és némi

keresgélés után előhúzta belőle azt a karmazsinszínű selyemövet, amit aznap éjjel viselt a derekán, mikor Navronban vacsorázott. – Lady St. Columb életében most másodszer lesz útonálló és szélhámos, de most nem idős hölgyeket fog ijesztgetni.

Ezzel kiment a kabinból, és betette maga mögött az ajtót. Mikor Dona vagy tíz perc múlva csatlakozott hozzá, a hajó oldalára dobott kötélletra mellett állt. Az első csapat már partra szállt, a többiek lent gyülekeztek a csónakban. Dona kissé idegesen intett a férfi felé, kicsinek és meglehetősen elveszettnek érezte magát Pierre Blanc nadrágjában, a cipő meg szorította a sarkát, de ezt el kellett titkolnia. A férfi végigjártatta rajta a szemét, aztán kurtán bólintott. – Megjárja, de holdvilágnál nem sokat érne. – Dona felnevetett rá, aztán bemászott a csónakba a többiekhez. Pierre Blanc a csónak orrában kuporgott, mint valami majom, és amikor meglátta, rákacsintott, és a szívére tette a kezét. A csónakon végighullámozott a nevetés, és mindenki a csodálat és a bizalmasság olyan elegyével mosolygott rá, ami egyáltalán nem volt sértő, visszamosolygott hát rájuk, hátradőlt a csónak rézsútos farában, és szabadon, kényelmesen átkulcsolta a térdeit, hiszen nem akadályozták már az alsószoknyák meg a szalagok.

A La Mouette kapitánya utolsóinak ereszkedett le a létrán, aztán helyet foglalt Dona mellett és megmarkolta a kormányrudat, az emberei pedig nekifeszültek az evezőknek. A csónak keresztülsiklott a kis öblön a kavicsos part felé. Dona egy pillanatra megmerítette a kezét a vízben, meleg volt és sima, mint a bársony, és úgy foszforeszkált, mintha csillagok záporoznának belé. Mosolygott magában a sötétben és arra gondolt, hogy

vége eljátszhatja azt a fiúszerepet, amelyre gyerekkorában oly sokszor vágyakozott, mikor látta, hogy a bátyjai kilovagolnak az édesapjával, ő meg csak bámult utánuk szemrehányóan, és utálkozva a földre dobta a babáját. A csónak orra kifutott a kavicsra, és az emberek parton várakozó első csoportja elkapta a csónak peremét, és kihúzta a hullámverésből. Megint megzavarták a sirályokat, két-három pár siránkozó kiáltással, szárnyait csapkodva a levegőbe emelkedett.

Nehéz cipőinek talpa alatt csikorgott a kavics, érezte a fű illatát odafönn a szirteken. Aztán az emberek ráfordultak a szirtet szegélyező keskeny, kígyózó ösvényre, és elkezdtek fölkapaszkodni rajta. Dona összeszorította a fogát, mert tudta, hogy ezekben a nem rávaló cipőkben nehéz lesz a mászás, de akkor melléje lépett a francia, megfogta a kezét, melyet Dona, mint egy szüleihez ragaszkodó kisgyerek, a világért sem engedett volna el, és együtt mászták meg a sziklákat. Amikor egyszer egy szusszanásra megpihentek, Dona hátranézett és megpillantotta az öbölben horgonyzó La Mouette homályos körvonalait, és a vízen keresztül hallotta az őket partra tevő csónak bebugyolált evezőinek tompa hangját, amint visszafelé lopakodtak a vízen. A sirályok újra elültek, most már semmi mást nem lehetett hallani, csak az ösvényen felfelé kapaszkodó lábak sűrűlő zaját és odalent a partnak csapódó hullámok verdesését.

– Tovább tud jönni? – kérdezte a francia. Dona bólintott, és a férfi még erősebben szorította a kezét, már-már megfeszült tőle a válla meg a háta, de helykén, boldogan azt gondolta magában: most először ért hozzám, és jó érzés volt erős kezét érezni a kezében. Ahol a szirt kezdett menetelessé válni, még mindig jócskán kellett

mászni, mert az ösvény göcsörtös volt, és térdig ért rajta a frissen kihajtott páfrány. A francia tovább vezette Donát maga után, miközben az emberei legyezőszerűen szétterültek, már nem is tudta számon tartani őket. A francia és az emberei gondosan tanulmányozták a térképet, mert lépteikben nem volt semmi bizonytalanság, és a francia egy pillanatra sem állt meg felderíteni a terepet. A durva cipő közben egész idő alatt törte a lábát, és tudta, hogy a jobb sarkán már legalább egy aranypénz nagyságú hólyag van.

Most megint lefelé mentek, és kereszteztek egy nyilván útként szolgáló kocsivágást. A férfi végre elengedte a kezét, és kissé elébe vágott, ő meg követte, mint az árnyék. Egyszerre bal felől mintha egy folyót pillantott volna meg, de gyorsan újra elvesztette szem elől, mert most egy sövény takarásában mentek, aztán újra lejutottak a páfrányok, az aljnövényzet és tövises rekettyés közé, melyek meleg illata úgy lebegett a levegőben, mint a méz, aztán végül lejutottak a víz partján görnyedező, sűrű, satnya fákhöz, és ott állt előttük a tengerpart keskeny sávja, és az a csatorna, amely a kikötőbe és mögötte a kis városba nyílt.

Leültek a fák fedezékébe és vártak, aztán a sötétségből hamarosan egyenként halkán mozgó alakok osontak elő, és összeverődött a hajó legénysége.

A La Mouette kapitánya halkán sorra szólította a nevüket, és amikor válaszoltak, és tudta, hogy mind együtt vannak, elkezdett abban a breton tájszólásban beszélni hozzájuk, amit Dona nem értett. Egyszer kinézett az öbölre, és egy lehorgonyzott hajó felé mutatott, amelynek homályos körvonalait Dona is látta. A hajó himbálózott, és orrával a folyó irányába fordult, mert az apály első

hullámai bugyborogva kezdtek visszafelé áramlani a csatornából.

Magasan a hajó árbocán irányjelző lámpa világított, de különben az életnek semmi más jelét nem mutatta, csak hébe-hóba szállt át róla egy-egy üres recsegő hang a vízen, mikor a kikötött hajó elfordult a bójától. Ebben a hangban volt valami gyászos elhagyatottság, mintha a hajó elveszett volna, magára hagyták volna. Ekkor azonban odalenn a csatorna felől a kikötőben a szél halkán felmorajlott, mire a francia keményen fölkapta a fejét, nyugatra nézett a városka irányába, egy pillanatra összehúzta a szemöldökét, és a szél felé fordította az arcát.

– Mi az? – súgta Dona, mert ösztönösen érezte, hogy valamiféle okból hirtelen már nincs minden rendben. A férfi várt egy kicsit a válasszal, még egyre a levegőt szimatolta, mint valami vadállat. – Megfordult a szél, délnyugatról fúj – mondta kurtán.

Dona is a szélbe fordította az arcát, és ő is érezte, hogy a szél, amely az elmúlt huszonnégy órában a szárazföld felől fűjt, most a tenger felől jön, és teljesen megváltozott: más az illata, rohamokban jön, és erős, csípős, nedves, sós szagot áraszt. A kis öbölben pihenő La Mouette-re meg a kikötőben horgonyzó másik hajóra gondolt, és eszébe jutott, most már az apály az egyetlen szövetségesük, hiszen a szél megváltoztatta az irányát, és ellenséges erővé vált.

– Most mit fog csinálni? – kérdezte, de nem kapott választ, mert a férfi elindult a csúszós sziklákon, és nedves tengeri moszatokon át lefelé, a csatorna menti tengerparti sávnak, és az emberei szó nélkül követték, bár közben mind felnéztek az égre, és délnyugatra, ahonnan a szél fűjt.

Most már mind odalenn álltak a tengerparton, nézték az öblön át a néma hajót. A víz erősen hullámszerű kezdett, mert a szél szembe fújt az apályal, és a bójának feszülő lánc egyre hangosabban csörgött. Aztán a La Mouette kapitánya kissé odébb ment, és magához intette Pierre Blanc-t. A kis emberke odament hozzá, meghallgatta gazdája mondókáját, és időnként bólintott kis majomfejével, jelezve, hogy mindent ért. Mikor végeztek, a francia Donához lépett. – Éppen azt mondtam Pierre Blanc-nak, hogy vigye vissza magát a La Mouette-re.

Dona érezte, hogy a szíve hangosan kezd verni a mellkasában, és végigfutott a hátán a hideg. – Miért, miért nem akarja, hogy magával menjek? – A férfi újra felnézett az égre, de ekkor már esőcseppek hulltak az állára.

– Az időjárás ellenünk fordult – válaszolta. – A La Mouette most szélárnyékba került a part mentén, és az embereknek, akiket a fedélzeten hagytam, készülődniük kell, hogy kijussanak az öbölből. Magának és Pierre Blanc-nak még éppen lesz idejük visszamenni, és hajóra szállni, mielőtt vitorlát bontanak.

– Az időjárás szerepét megértem – mondta Dona. – Nehezebb lesz elindítani a hajót. Nem a La Mouette-re gondolkodom, hanem a másik hajóra. Most már se a szél, se a dagály nem kedvez maguknak. Ezért akarja, hogy visszamenjek a La Mouette-re, ugye? Hogy hátha baj lesz.

– Igen.

– Nem megyek vissza – jelentette ki Dona.

A férfi nem válaszolt, és az arckifejezését sem láthatta, mert megint a kikötőt figyelte.

– Miért akar itt maradni? – kérdezte végül, és volt a hangjában valami, amitől Dona szíve új erővel vert, de más okból: eszébe jutott az az este, amikor horgásztak a

folyón, és ugyanezen a hangon, ugyanilyen lágyan azt mondta neki, hogy „kecskefejő”.

Donát előtötte a könnyelmű vakmerőség hulláma. Mit számít az egész? – gondolta. Miért folytassuk ezt a színlelést, mikor ma éjszaka vagy holnap mindketten meghalhatunk, és annyi sok minden lesz, amit nem élhetünk meg együtt. A tenyerébe vájta a körmét, és a férfival együtt bámult a kikötő felé, majd váratlan szenvedéllyel kitört: – Ó, ördög és pokol, úgysis tudja, miért akarok maradni!

Érezte, hogy a férfi megfordul, ránéz, majd újra elfordítja a tekintetét. – Ezért akarom, hogy elmenjen – mondta aztán.

Megint közjük telepedett a csönd, mindketten keresték a szavakat, és ha maguk közt lettek volna, szavakra sem lett volna szükségük, mert a félszesség gátja hirtelen úgy eltűnt, mintha soha nem állt volna köztük. A férfi nevetett, a kezéért nyúlt, belecsókolt a tenyerébe, és azt mondta: – Akkor maradjon, megküzdünk érte, és ha kell, együtt lógunk majd, maga meg én, ugyanazon a fán.

Újra otthagya, odaintette a teli pofával vigyorgó Pierre Blanc-t, és új parancsokat adott ki neki. Közben azonban sűrűbben kezdtek hullani az esőcseppek, felhők gyülekeztek az égen, és a délnyugati szél a kikötőből rohamokban tört be a csatornába.

– Dona! – A férfi most első ízben szólította a nevén, de olyan könnyedén, elegánsan, mintha mindig így szólította volna.

– Igen – felelte –, mit akar, mit tegyek?

– Nincs veszteni való időnk, el kell indítanunk a hajót, mielőtt megerősödik a szél. De először a fedélzetére kell vinnünk a tulajdonosát.

Dona úgy bámult rá, mintha azt hinné, hogy megőrült.

– Hogy érti ezt?

– Amikor a szél a szárazföld felől fújt – magyarázta el röviden –, simán ki tudtunk volna vitorlázni Fowey Haven kikötőjéből, mielőtt a parton azok a lusta fickók kitörlik a szemükből az álmod. Most ki kell törnünk, sőt esetleg ki kell vontatnunk a várak közötti keskeny csatornán. Akkor pedig biztonságosabb lesz, ha Philip Rashleigh inkább a saját hajójának a fedélzetén van, mint a parton, ahol pokoli lármát csaphat, és ágyúgolyókat ereszthet a hajóba, amikor elhaladunk az erőd mellett.

– Nem nagyon kétségbeesett lépések ezek? – kérdezte Dona.

– Nem kétségbeesettebbek, mint az egész vállalkozás.

Úgy mosolygott az asszonyra, mintha semmi sem számítana, mintha nem törődne semmivel. – Volna kedve megtenni valamit, ami egy csipetnyi veszéllyel jár?

– Igen, csak mondja meg, mit kell tennem.

– Szeretném, ha elmenne Pierre Blanc-nal, és keresnének egy csónakot. Ha gyalognak egy kicsit a parton, a kikötő bejárata felé, néhány kunyhóhoz fognak érni a domb oldalában, meg egy rakparthoz. Ott lesz majd néhány bójához kikötött csónak. Vigyék el Pierre Blanc-nal a legközelebbi csónakot, amit csak találnak, evezzenek át Fowey városkába, szálljanak partra, és keressék meg Philip Rashleigh-t.

– Igen – mondta Dona.

– Nem tévesztheti el a házát, mindjárt a templom mellett van, a rakpartra néz. Innen is láthatja a rakpartot. Most lámpa ég rajta.

– Igen.

– Mondja meg neki, hogy sürgősen szükség van rá a hajóján. Találjon ki valami mesét, amit csak akar, és

játsszon el bármilyen szerepet, amit a fantáziája diktál. De maradjon az árnyékban, mert sötétben elmegy hajósinasnak, de a világosan látszik, hogy nő.

- És ha nem hajlandó jönni?
- Nem fogja visszautasítani, ha ügyes lesz.
- És ha gyanút fog rám, és ott tart?
- Akkor majd én veszem kezelésbe.

A férfi odament a víz széléhez, az emberei követték, és Dona hirtelen rájött, hogy miért nem viselnek zubbonyt, miért nincs rajtuk fejfedő, miért rúgták le a cipőjüket és kötötték nyakukba zsinórral. Kinézett az öbölben a bójának feszülő hajóra, himbálódzott a jelzőlámpája az erősödő szélben, és a legénysége mélyen aludt. Azokra a zajtalan, tilosban járó alakokra gondolt, akik rátörnek majd a hajóra a sötétben. Nem fognak evezők nyikorogni az éjszakában, nem jelenik meg csónakok árnyéka, csak vizes kezek nyúlnak a horgonylánc felé, vizes lábnyomok vonulnak végig az előfedélzeten, karcsú, víztől csöpögő alakok huppannak le a fedélzetre, egy suttogás, egy füttyszó, egy halk, elfojtott kiáltás.

Minden ok nélkül megborzongott, talán csak mert nő volt. A férfi visszafordult, rámosolygott, és azt mondta:

– Most menjen, fordítson hátat nekünk, és menjen. – Ő pedig engedelmeskedett, újra keresztülbotorkált a sziklákon és a tengeri hínáron, sarkában a kutyaként ügöző kis Pierre Blanc-nal. Egyszer sem nézett vissza a folyóra, de tudta, hogy a többiek már mind úsznak a hajó felé, a szél percről percre erősebben fújt, és a dagály sebesen rohant. Felemelte az arcát, és akkor délnyugat felől keményen és sűrűn zuhogni kezdett az eső.

13. fejezet

Dona a kis csónak fárában kuporgott, eső verte a vállát. Pierre Blanc pedig az evezőkkel matatott a sötétben. Az öbölben, ahol a csónakok horgonyoztak, már erősen hullámozott, a fehérlő hullámtarajok megtörték a rakpart lépcsőzetén. A domboldali kunyhókban semmi jele nem volt az életnek, így minden nehézség nélkül elkötték az első kezük ügyébe eső csónakot. Pierre Blanc kievezett a csatorna közepére, s amint kitárult előttük a kikötő bejárata, tüstént szembetalálkoztak a szél teljes erejével, meg az erős apályhoz társuló rövid, keresztirányú hullámveréssel, ami át-átcsapott a kis csónak alacsony oldalán. Az eső vadul zuhogott, eltakarta a dombokat, Dona vacogott egy szál vékony ingében, és valami reménytelenséget érzett a szívében. Azon tűnődött, nem az ő hibája-e talán mindez, nem törte-e meg a hajó szerencséjét, nem ez lesz-e a La Mouette utolsó kalandja, amelynek azelőtt soha nem hajózott asszony a fedélzetén.

Ránézett az evezőknek feszülő Pierre Blanc-ra, aki már nem mosolygott, hanem egyfolytában a háta mögötti kikötő bejáratát fürkészte. Megközelítették Fowey városkát, látta az öböl oldalában a házikók csoportját, és a templom fölöttük magasodó tornyát.

Az egész kaland hirtelen szörnyű rémálomnak tűnt, amelyből nincsen ébredés, és a kis majomarcú Pierre Blanc volt benne a társa.

Dona közelebb hajolt hozzá, mire a kis francia egy pillanatra megpihentette az evezőket, és a csónak tüstént himbálózni kezdett a hullámokon.

– Megtalálom én a házat egyedül – mondta neki –, te

várj rám a csónakban a rakpartnál.

Kétkedve pillantott Donára, aki kezét a kis francia térdén nyugtatva határozottan folytatta: – Nincs rá más mód. De ha félórán belül nem térnék vissza, azonnal ki kell menned a hajóhoz.

Látszott rajta, ahogy forgatja a fejében Dona szavait, aztán bólintott, de még mindig nem mosolygott. Dona úgy sejtette, hogy szegény Pierre Blanc, aki korábban soha nem volt komoly, most szintén megérezte a kaland reménytelenségét. Közel húztak a rakparthoz, a betegesen pislákoló lámpa fénye az arcukba világított. A víz habzott a létra körül. Dona felállt a csónak farában, és megragadta a létrafokot. – Pierre Blanc, ne felejtsd el, csak fél órát adj nekem, ne várj rám tovább. – Gyorsan elfordult, nem akarta látni a kis francia aggódó, gondterhelt arcát, és elindult a templom felé. Elment néhány házikó mellett, aztán a domb oldalában haladó utcán az egyetlen nagyobb házhoz jutott.

A földszinti ablakszárnyon fény szűrődött ki, látta az összehúzott függönyökön át, maga az utca azonban elhagyatottnak tűnt. Bizonytalanul megállt az ablak alatt, fujkálta didergő ujjait, és úgy érezte, nem is először, hogy az egész vállalkozás legvakmerőbb ötlete Philip Rashleigh-nek a hajójára való hívása volt, hiszen hamarosan biztos ágyba bújik és aludni fog, tehát nem okozhat nekik semmi bajt. Verte az eső, és még soha életében nem érezte magát magányosabbnak, gyámoltalanabbnak, tanácstalanabbnak, és tehetetlenebbnek.

Váratlanul hallotta, hogy a feje felett kinyílik az ablak, rémületében tüstént a falhoz lapult. Nehézkes szuszogást hallott, valaki kikönyökölt az ablakpárkányra, kiverte a

pipájából a hamut, egyenesen a vállára, aztán ásított és felsóhajtott. A szobában megreccsent egy szék, és az illető, aki a széket recsegtette, valami kérdést tett fel, amire az ablak mellett álló férfi döbbenetesen ismerős hangon válaszolt. – Délnyugat felől viharos szél fúj – mondta Godolphin –, nagy kár, hogy mégsem fõnn a folyón kötötted ki a hajót. Bajban lesznek vele reggel, ha az idõ kitart.

Csönd lett, és Dona érezte, hogy a szíve a torkában dörömböl. Megfeledkezett Godolphinról, és arról, hogy Philip Rashleigh sógora. Godolphin, akivel alig egy héttel ezelõtt teázott a házában, ott áll tõle háromlábnyira, és a vállára szórja a pipája hamuját.

Eszébe jutott a parókára kötött ostoba fogadás, és rájött, hogy a franciának tudnia kellett, hogy Godolphin Philip Rashleigh-nél fog megszállni Foweyben ezen az éjszakán, ezért a hajó elrablásával együtt Godolphin parókájának a megszerzését is megtervezte.

Minden félelme és aggodalma ellenére mosolygott magában, mert hiszen ez maga volt a bolondos könnyelmûség csúcsa, hogy valaki az életét kockáztassa egy esztelen fogadásért. Azon a sajátos hallgatáson és megértésen kívül, ami kezdettõl vonzotta hozzá, most csak annál jobban szerette, amiért megvolt benne ez az elfojthatatlan õrülség, és fikarcnyit sem törõdött a világ értékeivel.

Godolphin még mindig kihajolt a nyitott ablakon, hallotta nehézkes szuszogását, és ásítózását. Az elõbb kiejtett szavai motoszkáltak a fejében, amikor a hajót említette, és hogy föl kellett volna vinni a folyón. Elkezdett az agyában kialakulni egy ötlet, amellyel a hajó gazdáját látszólag jó okkal lehetne a fedélzetre csalni. Ám

ekkor a szobában váratlanul megszólalt egy másik hang, és az ablakot hirtelen bezárták. Dona sebesen gondolkozott, már fittyet hányt arra, hogy elfoghatják, és az éjszaka örült könnyelműsége újra felébresztette benne azt az elfojtott gyönyörűséges érzést, amit hónapokkal azelőtt érzett, mikor mit sem törődve a pletykákkal, nem is kicsit részegen hetvenkedett a londoni utcákon.

Csakhogy ezúttal a kaland valóságos lett, nem pedig ugratás, amit azért eszelt ki, hogy enyhítse a hajnali órák unalmát, amikor fojtogatóan fülledt volt a londoni levegő, és Harry túlságosan ragaszkodott férji jogaihoz. Otthagyta az ablakot, az ajtóhoz ment, és habozás nélkül megkongatta az előtte lógó nagy harangot.

A hangra azonnal csaholni kezdtek a kutyák, aztán lépteket hallott, majd felhúzták a reteszeket, és nagy megdöbbenésére maga Godolphin állt előtte, gyertyával a kezében, hatalmas teste betöltötte az ajtónyílást. – Mit akarsz? – kérdezte dühösen –, hát nem tudod, hány óra van, mindjárt éjfél, és mindenki ágyban van.

Dona összehúzta magát és kihátrált a fényből, mintha megrémítette volna ez a fogadtatás. – Rashleigh urat hívatják, engem küldtek érte. A kapitány aggódik, el akarja vinni onnan a hajót, mielőtt tovább erősödik a szélvihar.

– Ki az? – szolt ki belülről Philip Rashleigh, mialatt a kutyák egész idő alatt ugattak és a lábát kaparászták, míg csak Godolphin hátra nem rugdalta őket. – Mars innen, Ranger, te ördög, vissza, Tancred – aztán hozzátette: – Gyere be, fiú, nem jössz?

– Nem, uram, bőrig áztam, csak legyen szíves megmondani Rashleigh úrnak, hogy a hajóról küldtek érte – és már kezdett is elsompolyogni, mert Godolphin mereven nézett rá és zavartan ráncolta a szemöldökét,

mintha valami szabálytalan lenne Dona megjelenésében, amit nem értett. Philip Rashleigh még egyszer kiszólt ingerült hangon a szoba belsejéből: – Ki az ördög van ott? Dan Thomas fia, a kis Jim, Pobruanból?

– Ne olyan gyorsan – mondta Godolphin, és Dona vállára tette a kezét. – Rashleigh úr beszélni akar veled. Jim Thomas a neved?

– Igen, uram – mondta Dona, gyorsan megragadva a neki nyújtott szalmaszálat –, és a dolog sürgős, a kapitány azt mondja, Rashleigh úr azonnal jöjjön a fedélzetre, mert nincs veszíteni való idő, a hajó veszélyben van. Engedjen elmenni uram, át kell adnom még egy másik üzenetet, az anyám súlyos beteg, orvosért kell szaladnom.

De Godolphin nem vette le a válláról a kezét, és most a gyertyával az arcához közeledett. – Mi van a fejedben, te is beteg vagy, mint az anyád?

– Mi ez az ostobaság? – kiáltotta Rashleigh, és kijött a hallba. – Jim Thomas anyja tíz éve a sírjában nyugszik. Ki ez? Mi a baj a hajóval? – Dona végre lerázta magáról a kezét, amely addig szorosan tartotta, visszaszólt nekik, hogy siessenek, és miközben a szélvihar egyre erősödött, keresztülrohant a téren, le a rakpartra. A torkában hisztérikus nevetés fojtogatta, a sarkában ott rohant Rashleigh egyik ugató kutyája. Közvetlenül a rakpart előtt azonban hirtelen megtorpant, és menedéket keresett az egyik házikó kapualjában, mert a létra mellett állt valaki, aki korábban nem volt ott, és kifelé bámult a kikötőn keresztül a csatorna torkolata felé. Lámpát tartott a kezében, ebből Dona sejtette, hogy ő lehet a városka éjjeliőre, aki az útját járja, és most, úgy érezte, pusztán makacsságból, most a rakparton foglalt őrhelyet. Amíg el nem ment, nem mert előjönni, Pierre Blanc meg úgyis

nyilván kissé távolabb vitte a csónakot, amikor meglátta az éjjeliőrt.

A körmét rágcsálta aggodalmában, miközben az ajtó oltalmából figyelte az őrt, aki a kikötőn át még mindig mereven bámult a csatorna torkolata felé, mintha volna ott valami, valami mozgás, ami felkeltette a figyelmét. Némi kellemetlen, rossz érzés lopakodott belé, hátha talán mégsem a tervek szerint ment végbe a hajó megszállása, és a La Mouette legénysége a vezérükkel együtt éppen a tengerben küszködik, vagy a vártnál erősebb volt az ellenállás, és még mindig harcolnak Rashleigh hajójának a fedélzetén, az őr pedig talán ennek a hangjait hallja, és ezért méregeti a szemét. Nem tehet értük semmit, nem tud nekik segíteni, sőt ebben a helyzetben valószínűleg még gyanússá is tette magát. Ahogy ott állt tehetetlenül a kapualjban, hangokat és lépteket hallott, aztán az utca sarkán felbukkant Rashleigh és Godolphin, vastag posztókabátokba öltözve az időjárás ellen. Rashleigh lámpát tartott a kezében. – Hé, te ott – kiáltott fel. Az éjjeliőr megfordult a hangjára és odasietett hozzá.

– Nem láttál egy fiút futni errefelé? – kérdezte Rashleigh, de az őr csak a fejét rázta. – Nem láttam senkit, de ott kinn valami nincs rendben, uram, úgy néz ki, uram, mintha a hajója leszakadt volna a bójáról.

– Hogy mi? – kérdezte Rashleigh, és elindult a rakpart felé Godolphinnal a nyomában, aki azt mondta: – Akkor a fiú mégse hazudott. – Dona visszabújt a kapualjba. A rakpart felé tartva most már elmentek mellette, de egy pillantást sem vetettek a házikó felé. A kapualj fedezékéből figyelte őket, háttal álltak neki, és bámulták a kikötőt, mint előbb az éjjeliőrt. Godolphin köpönyegét felfújta a heves szél, és ömlött a fejükre az eső.

– Nézze, uram – szólalt meg az őr –, vitorlát bontanak, a kapitány biztos föl akarja vinni a hajót a folyóra.

– Ez a fickó megőrült – kiáltotta Rashleigh –, egy tucat ember sincs a hajón, a fickók háromnegyede a parton alszik, zátonyra fogják futtatni. Joe, eridj, ébreszd föl az embereket, az egész legénységet a hajóra kell vinnünk. A fene egye meg azt az ostoba, tehetetlen Dan Thomast, az isten nevében, mit képzelsz, mit csinál? – A szájához tette a kezét, és bömbölni kezdett a kikötőn át.

– Hahó, hahó! Merry Fortune! Hahó! – Az éjjeliőr végigsietett a rakparton, megragadta a lámpa mellett lógó hajóharang kötelét, és megkongatta. A hang olyan hangosan és kitartóan parancsolóan zengett a levegőben, hogy Foweyben minden alvónak fel kellett rá ébrednie. Az egyik házikóban tüstént kitártak egy ablakot, valaki kidugta rajta a fejét és megkérdezte: – Mi van, Joe? Valami baj van? – Rashleigh toporzékolva, vak dühvel kiabálta vissza: – Ugorj a nadrágodba, a fene egyen meg, és hozd a bátyádat is. A Merry Fortune a kikötőben hanyódik.

Egy másik házikó ajtajából már kirohant egy alak, futás közben húzta magára a kabátját, egy másik az utcán szaladt lefelé, miközben még egyre kongott a harang. Rashleigh pedig üvöltözött, miközben az eső meg a szél cibálta a kabátját és a kezében levő lámpát.

A templom alatt álló házikók ablakaiban sorra jelentek meg a fények, kiabálás hallatszott, emberek szolongatták egymást, felbukkantak a semmiből, aztán rohantak a rakpartra.

– Szerezzetek nekem egy csónakot! – ordította Rashleigh. – Vigyetek fel a hajóra, valaki vigyen a hajóra!

Valaki abban a házikóban is mocorogni kezdett, ahol Dona rejtőzött, aztán futó lábak dobogását hallotta a

lépcsőn, kilépett hát a kapualjból és lement a rakpartra. A sötétségben, a zűrzavarban, a fűtyülő szélben, a zuhogó esőben ő is csak egy alak volt a sok közül, elvegyült a többiek közt, és velük együtt bámulta a felsodort vitorlázatú hajót, amely most a csatorna közepe felé haladt, orrával a kikötő bejárata felé fordulva.

– Nézzétek – kiáltotta egy hang –, magatehetetlen, a dagály nekisodorja a szikláknak, ezek megőrültek vagy mind holtrészegek.

– Miért nem fogja meg a hajót, és viszi kifelé? – kiáltotta egy másik. – Nézd, elkapta a dagály – felelte rá valaki. – A dagály erősebb, mint a szél, a dagály mindig elkapja – kiabálta valaki más Dona fülébe.

Néhány férfi a rakpartnál kikötött csónakokkal küszködött. Hallotta, ahogy káromkodnak, mert kínlódnak a kötelekkel. Rashleigh és Godolphin pedig a rakpartról lesték őket, és átkozták a késlekedésüket. – Valaki babrált a kötelekkel – kiabálta az egyik –, a kötél szétválík, valaki elvágta. – És Dona hirtelen maga előtt látta a kis Pierre Blanc-t, amint vigyorog magában a sötétben, miközben a nagyharang ott kong-bong a rakparton.

– Ússzon ki valaki – üvöltött Rashleigh –, ússzon ki, és hozzon nekem egy csónakot. Istenemre, el fogom páholni azt a fickót, aki ezt a rossz viccet csinálta, fel fogom köttetni.

A hajó egyre közelebb jött, Dona már látta az embereket a vitorlarudakon, látta a nagy csúcsvitorlát kibomlani, és látta, hogy valaki áll a kormánykeréknél, hátrahajtja a fejét, figyeli a feszesre simuló vitorlát, és parancsokat osztogat.

– Hahó, ott! Hahó! – üvöltötte Rashleigh, és Godolphin is kiabálni kezdett: – Fogd meg a hajót, ember, fogd meg a

hajót, mielőtt mindennek vége.

De a Merry Fortune tartotta az irányát, végighaladt a csatornán, aztán átvágott a kikötőn, az árapályhullám kettévált a hajótest alatt. – Nézzétek, nézzétek csak – visította valaki –, ez megőrült, a kikötő bejáratának tart. – A hajó most hallótávolságon belül került, Dona látta, hogy három csónak halad egy vonalban előtte, amelyek vontatókötélre fogják a hajót, minden ember kétrét görnyedve húzta az evezőket bennük. A derékvitorla már szelet fogott és húzott, sőt az alsó vitorlák is, és a város mögül, a hegyekből érkező szélroham megdöntötte a hajót.

– Kimegy a tengerre! – ordította Rashleigh. – Istenemre, ez kimegy a tengerre! – Aztán Godolphin váratlanul megfordult, és kidülledt gülüszemével megpillantotta Donát, aki izgalomban egészen a rakpart szélére lopakodott. – Itt van az a fiú – mondta –, ezért ő a felelős, fogjátok meg, valaki kapja el ott azt a fiút! – Dona sarkon fordult, hirtelen átbújt egy öregember karja alatt, aki üres tekintettel bámult rá, aztán vakon rohanni kezdett, csak el a rakparttól, végigszaladt a Rashleigh háza melletti keskeny úton, a templom mellett, ki a városból, a dombok menedéke felé. A háta mögött egy férfi kiabált, futó lábak dobogását hallotta, és valaki szólongatta:

– Gyere vissza, hallod, gyere vissza, ha mondom.

Balról a tövises reketye meg a fiatal páfrányok közt ösvény kanyargott, arra tért rá, botladozott az ormótlan cipőjében a nehéz terepen, közben az arcába szakadt az eső. Odalenn megpillantotta a kikötő vizének csillogását, és hallotta a szirteket ostromló dagály hullámverését.

Egyetlen gondolata a menekülés volt, el kellett rejtőznie Godolphin faggató gülüszeme elől, hiszen Pierre Blanc-ra most már nem számíthatott, a Merry Fortune pedig a saját

harcát vívta a kikötő közepén.

Rohant szembe a széllel, bele a sötétségbe. Az ösvény a domboldal mentén a kikötő bejáratához vezette, és még most is úgy érezte, mintha hallaná a rakpartról a hajóharang förtelmes kongását, amely felriasztotta az embereket a városban, és maga előtt látta Philip Rashleigh dühös alakját, amint átkokat szór a kötelekkel küszködő emberekre. Az ösvény végre lejtetni kezdett, kifújta magát egy kicsit a hanyatt-homlok rohanás után, letörölte az esőt az arcáról, és akkor látta, hogy az ösvény lefelé vezet egy kis öblöcskéhez a kikötő bejáratánál, aztán újra felfelé kanyarodik a hegyfokon álló erődhez. Maga elé révedt, hallgatta a hullámtörés hangját odalenn, és méregette a szemét, hogy megpillanthassa a Merry Fortune-t, aztán hátranézett, és egy gombostűfejnyi fényt látott az ösvényen alulról közeledni, és hamarosan léptek csikorogtak a kavicsokon.

Ledobta magát a páfrányok közé, mert a léptek egyre közeledtek, aztán látta, hogy egy férfi jön lámpával a kezében. Sebesen járt, nem nézett se jobbra, se balra, elment közvetlenül mellette, leballagott a kis öblöcskéhez, aztán felfelé indult a dombra. Látta lámpája fel-fel villanó fényét, ahogy felkaptatott a dombra. Akkor jött rá, hogy az erődbe készül, és Rashleigh küldte, hogy figyelmeztesse az erődben szolgálatot teljesítő katonákat. Azt nem tudta, hogy vajon gyanút fogott-e végül, vagy még mindig azt hitte, hogy a Merry Fortune kapitánya megbolondult, és a végromlásba viszi a hajót, de ez most már nem sokat számított. Az eredmény ugyanaz lesz: a kikötő bejáratát őrző katonák löni fogják a Merry Fortune-t.

Most aztán rohanni kezdett lefelé az ösvényen a kis öblöcskéhez, de aztán nem a hegyfok felé indult, mint a

lámpásos ember, hanem balra fordult, és négykézláb mászott a nedves köveken és tengeri hínáron át a tengerparton a kikötő bejárata felé. Úgy érezte, mintha megint maga előtt látná Fowey kikötőjének a térképét. Láta a keskeny bejáratot, az erődöt, az öblöcske kiugró sziklapárkányát, ahol most találta magát. Most már csak egyetlen gondolat járt a fejében: el kell érnie azokat a sziklákat, mielőtt a hajó a kikötő bejáratához ér, és valamiképpen figyelmeztetnie kell a franciát, hogy az erődöt riadóztatták.

Pillanatnyilag a hegyfok szélvédett oldalának menedékében nem kellett már útközben küszködnie a széllel meg az esővel, de a lába meg-megcsúszott, és botladozott a dagálytól még mindig csúszós, vizes sziklákon. Többször elesett, összevagdalta a kezét meg az állát, a haja kibomlott a selyemöv alól és az arca körül csapkodott a szélben.

Valahol sirály kezdett vijjogni. Kitartó rikoltozása visszaverődött a feje felett a sziklákon, és Dona elkezdte kegyetlenül és értelmetlenül átkozni, mert úgy érezte, hogy minden sirály őrszem, ellensége neki és a társainak. Ez a madár, amely ott jajongott a sötétben, kigúnyolta, világba kiáltotta, hogy haszontalan minden kísérlete, hogy elérje a hajót.

Egy-két perc múlva már majdnem a sziklák pereméhez ért, hallotta a hullámtörés robaját, és mikor fekvőtámaszba emelte magát a kezével, kinézett, és látta, hogy a Merry Fortune a kikötő bejáratához tart, és a rövid hullámok megtörtek az orrán. A csónakokat, amelyek addig vontatták, már felhúzták a fedélzetre, a matrózok pedig a hajó oldalára csődültek, mert a szél hirtelen csodálatos módon egy-két fokkal nyugatnak fordult, a Merry Fortune

pedig az erős apállal a tenger felé vitorlázott. Más csónakok is voltak azonban a vízen, kis hajók üldözték, rajtuk emberek, akik ordítottak és káromkodtak, és egyikén ott volt maga Godolphin, az oldalán Rashleigh-vel. Dona nevetett, és kisöpörte a haját a szeméből, mert most már semmi nem számított, sem Rashleigh dühe, sem az, ha Godolphin netán felismerné, mert a Merry Fortune vakmerően és vidáman elvitorlázott a nyári szélviharban. A sirály megint rikoitozott, de most egészen közlról. Körülnézett, követ keresett, hogy hozzávágja, és meglátta maga előtt a kis csónakot a sziklapárkány alatt, és ott ült benne Pierre Blanc, kis arcát a szirtek felé emelte, és még egyszer a tengeri sirály rikoltását hallatta.

Dona nevetve felállt, a feje fölé emelte a karját, és lekiáltott neki. Amikor Pierre Blanc meglátta, tüstént odahozta a csónakot a sziklákhoz, Dona alá. Dona lekecmergett mellé a csónakba, nem kérdezett semmit, és Pierre sem, mert keményen húzta az evezőket, a hajó felé igyekezett a hullámverésben. Dona álláról folyt a vér, és bőrig ázott, de nem törődött vele. A kis csónak ugrált a meredek hullámokon, sós permetet vágott az arcába a szél és az eső. Aztán fény villant föl, ágyú dörrent, és előttük alig kilencyardnyira valami becsapódott a vízbe, de Pierre Blanc csak vigyorgott, és evezett tovább a csatorna közepe felé, mert a tengert hasítva jött feléjük a Merry Fortune, és a szél mennydörgött feszülő vitorlái között.

Újabb villanás, újabb fülsiketítő dörrenés, és most szilánkokra hasadó fa hangja is hallatszott, de Dona nem látott semmit, csak azt tudta, hogy valaki kötelet dobott a csónakba, odahúzta a hajóhoz, aztán nevető arcok néztek le rá, kezek emelték fel, alatta ott örvénylett a fekete víz, a kis felfordult csónak pedig eltűnt a sötétben.

A francia a Merry Fortune kormánykerekenél állt, neki is vágás volt az állán, a haja az arca körül röpködött, és csurgott a víz az ingéből, de egy pillanatra összevillant a szemük, és egymásra mosolyogtak. Aztán a férfi azt mondta: – Dona, vágja hasra magát, mert újra tüzelni fognak –, ő meg kimerülten, meggyötörve, az esőtől és a tajtéktól borzongva lefeküdt mellé a fedélzetre, és nem törődött semmivel, semmi nem számított.

Ezúttal a lövés rövidre sikerült. – Takarékoskodjatok fiúk a puskaporral – nevetett a francia férfi –, most már nem kaptok el bennünket. – A csuromvizes kis Pierre Blanc megrázta magát, mint a kutya, aztán kihajolt a hajó oldalán, és orrot mutatott. A Merry Fortune fölgaskodott, aztán hullámvölgybe esett, a vitorlák mennydörögve csattogtak, miközben az őket üldöző hajóból valaki utánuk kiabált, egy másik pedig muskétával a kezében megeresztett egy lövést a kötélzetre.

– Itt van a barátja, Dona, nem tudja véletlenül, tud löni?
– Dona hátrakúszott, kinézett a hajó faránál a korláton, és majdnem alattuk, a vezető csónakból Rashleigh nézett fel rájuk dühödten, Godolphin pedig vállához emelte a muskétáját.

– Egy nő van a hajón – kiabálta Rashleigh – nézzetek oda! De közben Godolphin újra tüzelt, ám a golyó ártalmatlanul füttyült el Dona feje felett. Aztán a Merry Fortune-t megdöntötte egy váratlan szélroham, és Dona látta, hogy a francia egy pillanatra átadja a kormányt a mellette álló Pierre Blanc-nak, ő pedig átlendül a korláton a hajó szél alatti oldalán, amely megmerült a vízben, és azt is látta, hogy kard van a kezében.

– Üdvözlét nektek, urak – szólt le –, és biztos visszatérést Fowey partjaira, de előbb szeretnék

megszerezni valamit, amiről emlékezhetünk majd rátok – aztán kinyújtotta a kardját, és leverte Godolphin kalapját a vízbe, majd a kardja hegyére szúrta nagy, bodorított, arisztokratikus parókáját, diadalmasan a magasba emelte, és meglengette a levegőben. Godolphin hanyatt esett a csónak farában, a muskétája csörömpölve hullott melléje. Olyan volt kopaszon, mint egy meztelen kisbaba, vérvörös arcából majd kiesett a düllelt szeme.

Ekkor egy szélroham viharos esőt hozott. Godolphinéék eltűntek benne szem elől, a tenger átcsapott a korláton, és ledöntötte Donát a lábáról. Mire újra fel tudott állni, kisöpörte a haját az arcából és levegőt kapott, a hegyfokon álló erőd már elmaradt mögöttük, és a csónakok eltűntek a szemük elől. A francia a kormánynál állt, és ránevetett. Godolphin parókája a kormánykerék küllőin fityegett.

14. fejezet

A két hajó együtt vitorlázott a Csatorna közepén, egymástól úgy hárommérföldnyire. A hajlított árbocú, színesre festett vezető hajót furcsa, kackiás léggör vette körül, mintha csak messze a láthatáron túlra, feltérképezetlen vizekre vezetne egy szolid kereskedőhajót.

A nyári vihar, amely szünet nélkül, huszonnégy óráig csépelte a tengert, kiadta erejét, az ég felhőtlenül és szigorúan kékllett. A hullámozás is elcsitult, a tenger olyan nyugodt és furcsán csöndes lett, hogy a két hajó szinte mozdulatlanul állt a Csatornában, mert csak a leheletnyi északi szellő hajtotta, a vitorlák haszontalanul lógtak a vitorlarudakon. A Merry Fortune konyhájából főzés, sült csirke meleg, barna szaga szállt fel, finom illata elkeveredett a kajüt nyitott ablakán beáramló friss sós levegővel és napsütéssel. Dona kinyitotta a szemét, és rájött, hogy a hajó már nem dobálódik és hánykolódik az Atlanti-óceán hömpölygő hullámhegyei közt, tengeribetegsége elmúlt, és mindenekfelett éhes, éhesebb, mint életében valaha. Ásított, nagyot nyújtózott, aztán elmosolyodott magában, és halkán káromkodni kezdett, Harry legádázabb átkait használva, mert eszébe jutott, hogy a tengeribetegségével elveszítette a fogadást. A fülére tette a kezét, kelleetlenül megtapogatta rubin fülbevalóit, aztán hirtelen tudatára ébredt, hogy a takaró alatt anyaszült meztelen, és a kabin padlóján nyoma sincs a ruháinak.

Valósággal örökkévalóságnak tűnt, amióta átázva, kimerülten és betegen lebotorkált a hajó sötét lépcsőjén,

ledobta az ingét, a nadrágját, meg azokat a durva cipőket, amelyek hólyagokat törtek a lábára, és bemászott a kényelmes, meleg takarók alá, mert semmi másra nem vágyott, csak csöndre és alvásra.

Miközben aludt, valakinek be kellett jönnie a kabinba, mert a bezárt kajütblak most tárva-nyitva állt, a ruháit elvitték, és a helyükre egy kancsó forró víz és törülköző került.

Kimászott a széles priccsről, amelyen egy napot és egy éjszakát töltött, és miközben meztelenül állt a kabin padlóján, mosakodás közben arra gondolt, hogy bárki is volt a Merry Fortune kapitánya, a kényelmet többre becsülte az éberségnél. Miközben elválasztotta a haját, kikukucskált a kajüt ablakán, és a hajó jobb oldala mellett elnézve megpillantotta a La Mouette-nek a napfényben vörösen ragyogó árbocait. Megint az orrába csapott a sült csirke illata, majd léptek hangját hallotta kinn a fedélzeten, visszabújt hát a fekhelyre, és az álláig húzta a takarót.

– Ébren van már? – szólt be a francia. Megmondta neki, hogy bejöhet, hátradőlt a párnákra, és ostobán vert a szíve. A férfi az ajtóból mosolygott le rá, a kezében tálcát tartott.

– Végül is elveszítettem a fülbevalómat – mondta Dona.

– Igen, tudom.

– Honnan tudja?

– Mert egyszer bejöttem megnézni, hogy van, mire a fejemhez vágott egy párnát, és elküldött a pokolba.

Dona nevetett, és rázta a fejét. – Maga most füllent, mert nem is jött be, én egy lelket se láttam.

– Túlságosan odavolt, azért nem emlékszik semmire, de ezen most ne vitatkozzunk. Éhes?

– Igen.

– Én is. Gondoltam, együtt ebédelhetnénk.

A férfi elkezdte megteríteni az asztalt. Dona a takaró biztonságából figyelte.

– Hány óra van? – kérdezte.

– Délután három körül jár – mondta a férfi.

– És milyen nap?

– Vasárnap. A maga Godolphin barátjának ma reggel el kellett mulasztania az istentiszteletet, hacsak nem akad Foweyben egy jó borbély. – A kabin falára nézett, és a tekintetét követve már Dona is látta a bodorított parókát, ott lógott a feje felett egy szögön.

– Mikor tette oda?

– Amikor maga rosszul volt.

Dona erre elnémult, gyűlöletesnek érezte a gondolatot, hogy a férfi egy ilyen pillanatban, ilyen megszégyenítő, ilyen durván méltatlan körülmények között látta. Még szorosabbra húzta maga köré a takarót, és a férfinak a csirkével foglalatoskodó kezét figyelte.

– Meg tud enni egy szárnyat? – kérdezte a francia.

– Igen – bólintott, és azon tűnődött, hogy fog tudni felülni, amikor egy szál ruha sincs a testén, aztán amikor a férfi elfordult, hogy kihúzza a borosüvegből a dugót, gyorsan felült, és a vállára bontotta a takarót.

A férfi odavitte neki a csirkét egy tányéron, miközben tetőtől talpig végigmérte. – Ennél különbet is találunk magának – mondta. – Elfelejtette, hogy a Merry Fortune az Indiákon járt. Egy pillanatra kiment, lehajolt a kabin bejáratánál álló nagy faládához, felemelte a tetejét, és előhúzott belőle egy vidám, színes, csupa vörös és arany, selyemrojtos kendőt. – Godolphin ezt talán a feleségének szánta – mondta és hozzátette: – Lenn a raktárban még sokkal több van, ha akar, választhat.

A férfi leült az asztalhoz, letörte a csirke egyik combját, és kézből eszegette. Dona a borát kortyolgatta, és a pohár pereme felett a férfit figyelte.

– Most ott lóghatnánk Godolphin parkjának azon a fáján – mondta.

– Lóghatnánk, ha nem jön az a kis nyugati szél.

– És most mit fogunk csinálni?

– Vasárnap soha nem csinálok terveket.

Dona tovább ette a csirkét, akárcsak a férfi, ő is kézre fogta a szárnyat. A hajó orrából felhangzott Pierre Blanc lantjának hangja, és a matrózok halk éneke.

– Mondja csak, maga francia, magának mindig ilyen ördögi szerencséje van?

– Mindig – dobta ki a férfi a combcsontot az ablakon, aztán a párjáért nyúlt.

A napsugár besütött az asztalra, a tenger lustán paskolta a hajó oldalát. Ettek tovább, de mindketten tudatában voltak a másik jelenlétének, és az előttük álló hosszú-hosszú óráknak.

– Rashleigh elkényelmesítette a tengerészeit – nézett körül a férfi –, talán azért aludtak mindnyájan, mikor fölmásztunk a hajóra.

– Hányan voltak?

– Összesen féltucatnyian.

– És mit csináltak velük?

– Egymásnak háttal összekötöttük őket, felpeckeltük a szájukat, csónakba tettük és elengedtük őket. Merem állítani, hogy maga Rashleigh szedte fel őket.

– A tenger megint viharos lesz?

– Nem, annak vége.

Dona visszadőlt a párnára, a napsugár játékát figyelte a kabin falán.

– Örülök, hogy részt vehettem a veszélyben és az izgalomban, de annak is örülök, hogy túl vagyunk rajta. Nem szeretném még egyszer végigcsinálni, nem szeretnék Rashleigh háza előtt várakozni, a rakparton bujkálni, aztán rohanni a dombokon át az öböl felé, míg csak úgy nem érzem, hogy kiszakad a szívem.

– Hajósínashoz képest nem is csinálta rosszul – nézett rá a francia, majd elfordította a tekintetét, Dona pedig hajtogatni kezdte a tőle kapott selyemkendő rojtjait. Pierre Blanc még mindig azt a kis gyöngyöző dalt játszotta a lantján, amit akkor hallott tőle először, amikor Navron alatt meglátta az öbölben horgonyzó La Mouette-et.

– Meddig maradunk a Merry Fortune-on? – kérdezte Dona.

– Miért, haza akar menni?

– Nem, nem, csak kíváncsi voltam rá.

A férfi felkelt az asztaltól, a kajütablakhoz ment, és kinézett a La Mouette-re, amely úgy kétmérföldnyire vesztegelt a szélcsendben.

– A tenger már csak ilyen – mondta a férfi –, vagy túl sok a szél, vagy túl kevés. Egy kis széllel már a francia parton lehetnénk. Talán az éjszaka átjutunk.

A férfi csak állt, kezét mélyen a nadrágzsebébe dugta, szája a Pierre Blanc játszotta dalt formázta.

– Mit fog csinálni, ha megjön a szél? – kérdezte Dona.

– Úgy hajózunk, hogy mindig lássuk a szárazföldet, aztán egy maroknyi emberrel a kikötőbe küldöm a Meny Fortune-t, mi pedig visszatérünk a La Mouette fedélzetére.

Dona tovább játszott a kendő rajtjaival.

– És aztán hová megyünk?

– Természetesen vissza Helfordba. Nem szeretné látni a gyerekeit?

Dona nem válaszolt, csak a tarkóját és a válla tartását figyelte.

– Az öbölben talán még mindig szól éjfélkor a kecskefejő. Odamehetnénk megkeresni. És a kócsagot is. Nem fejeztem be a róla készített rajzomat, igaz?

– Nem tudom.

– A folyóban is ott vár a sok hal, hogy kifogjuk.

Pierre Blanc dala elhalkult és elhalt, nem hallatszott más hang, csak a hajó oldalát verdeső víz csobogása. A Merry Fortune harangja felet vert, a La Mouette harangja távolról visszhangozta. A nap letűzött a nyugati tengerre. Minden békés volt, minden csendes.

A férfi elfordult az ablaktól, odament a priccshez, és leült az asszony mellé, még mindig a dalt fütörészve.

– Ez a kalóz legszebb pillanata – mondta. – A tervezésnek vége, a terv végrehajtása megtörtént, a játék sikerült. Amikor az ember visszatekint rá, csak a jóra emlékezik, a rosszakat félreteszi, a következő alkalomig. Minthogy a szél estig nem fog fújni, azt csinálunk, amihez kedvünk van.

Dona a hajótestet verdeső víz hangját hallgatta.

– Úszhatnánk egyet a hűvös estében, mielőtt lemegy a nap.

– Úszhatnánk.

Csönd telepedett közéjük. Dona tovább bámulta a feje felett visszaverődő napsugarat.

– Nem tudok felkelni, amíg meg nem száradnak a ruháim.

– Nem bizony, tudom.

– Hosszú ideig kell még száradniuk a napon.

– Azt mondom, legalább még három órát.

Dona sóhajtott, aztán visszadőlt a párnákra.

– Talán leengedhetne egy csónakot, és átküldhetné Pierre Blanc-t a La Mouette-re a ruhámért.

– Ő most már alszik – mondta a hajó kapitánya –, mindenki alszik. Nem tudta, hogy a franciák milyen lusták délután egy és öt között?

– Nem, nem tudtam.

Dona a feje alá tette a karját, és lehunyta a szemét.

– Angliában az emberek soha nem alszanak délután. Ez biztos valami sajátos szokása a honfitársainak. De mi mit csináljunk, amíg megszárad a ruhája? – mosolygott halványan, az asszonyt figyelve. – Franciaországban azt mondanák magának, hogy ilyenkor csak egy dolgot lehet csinálni. De, talán ez is honfitársaim sajátos szokása.

Az asszony nem válaszolt. A férfi ekkor előrehajolt, és nagyon gyengéden elkezdte a rubin fülbevalót kiszedni a bal füléből.

15. fejezet

Dona a La Mouette kormánykerekénél állt, a hajó belemerült a hosszú, zöld hullámok közé, a tajték fölvert a fedélzetre, és összefröcskölte. Feje felett kifeszültek és énekeltek a fehér vitorlák, teljes erejükből és teljes szépségükben értek a fülébe az immár megszokott és megszeretett hangok. A hatalmas vásznak csillogása, a kötelek feszülése, a szél tompa dübörgése a kötélzeten, és odalenn, a hajó derekában, az emberi hangok, amint nevetgéltek és ugratták egymást, fel-felnéztek rá, hogy lássák, hogy észreveszi-e őket, és hencseregtek, mint a gyerekek, ha rájuk esett egy-egy pillantása. A forró nap fedetlen fejére sütött, és mikor a permet fölvert a fedélzetre, érezte az ízét az ajkán. Még maga a fedélzet is meleg, csípős szagot árasztott, a kátrány, a kötél és a kék, sós víz szagát.

Mindez, gondolta Dona, csak egy pillanat, a soha vissza nem térő idő pusztá töredéke, hiszen a tegnap már a múlt, és nem a miénk többé, a holnap pedig ismeretlen és talán ellenséges valami. Ez a mi napunk, a mi pillanatunk, a nap, a szél, a tenger, az emberek éneke az előfedélzeten mind a miénk. Ez a nap örök, ezt a napot meg kell őrizni és ki kell élvezni, mert ez lesz az életünk, a szerelmünk, és semmi más nem számít, csak ez a nap abban a világban, amit magunk teremtettünk magunknak, amelybe elmenekültünk. Lenézett a kabin fala mellett a fedélzeten kezét a feje alá téve fekvő férfira, amint pipával a szájában újra meg újra elmosolyodott, miközben aludt a napon. Egész éjszaka mellette feküdt, emlékezett a hátának az érintésére, és szánakozva gondolt minden férfira és

minden nőre, akik nem tudnak könnyű szívvel szeretni, akik hidegek, akik félszegen vonakodnak, akik úgy képzelik, hogy a szenvedély és gyöngédség két különböző dolog, nem pedig egyetlen csodálatos, összeforradt egység, hogy szenvedélyesnek lenni egyben azt jelenti, hogy gyöngédek vagyunk, ugyanúgy, ahogy a csönd szó nélküli beszéd. Most már tudta, a szerelemben nincsen sem szégyenkezés, sem tartózkodás, a szerelem két ember közös tulajdona, akik közt nincs semmiféle korlát vagy büszkeség, mert ami az egyikkel történik, az történik a másikkal is, mert minden érzésük, minden mozdulatuk, testük és lelkük minden rezzenése közös.

A La Mouette kormánykereke megemelkedett a keze alatt, a hajó megdőlt a feltámadó szellőben, és ez mind része az egymás iránti érzéseinknek, gondolta, része az élet gyönyörűségének, a hajótestben nyugvó erőnek, a vitorlák szépségének, a tengervíz ízének, az arcunkba fújó szél érintésének, de még az olyan egyszerű örömeknek is, mint az evés, az ivás, az alvás, mert mindezeket örömmel és megértéssel osztjuk meg egymással, a boldogság miatt, amit egymásban találunk.

A férfi kinyitotta a szemét és felnézett rá, aztán kivette a pipát a szájából, és kiverte belőle a fedélzetre a hamut, ami elszállt, és szétszóródott a szélben. Felállt, nyújtózkodott, lustán, békésen és elégedetten, majd följött és mellé állt a kormánykerékhez. Kezét az asszony küllőkön nyugvó kezére tette, aztán csak álltak együtt, nézték az eget, a tengert, a vitorlákat, és egy szót sem szóltak.

Cornwall partjai már csak vékony vonalnak látszottak a távoli láthatáron, de üdvözlésükre mégis megjelentek az első sirályok, köröztek és rikoltoztak az árbocok körül és

tudták, hogy hamarosan érezni fogják a szárazföldnek a távoli dombokról felénk áradó illatát, a napsugár elveszti az erejét, aztán pedig kitárul előttük a Helford széles torkolata, miközben a lenyugvó nap vörösen és aranylóan ragyog majd a vízen.

Ahol egész nap rásütött a napfény, meleg lesz a part, míg a folyó duzzadt és renyhe lesz a dagálytól. Fehér fővenyfutó keresgél majd a köveken, csigaforgatók tűnődnek fél lábon álldogálva a kis tócsák közt, míg feljebb, az öböl mellett mozdulatlanul áll majd a gém, mintha aludna, csak a közeledtükre rebben majd fel, hogy nagy, hangtalan szárnycsapásokkal elsuhanjon a fák fölött.

– Rakjunk megint tüzet, és főzzünk vacsorát az öbölben? – kérdezte a férfi, mintha olvasna a gondolataiban. – Igen, ott a kikötőben, ahol a múltkor – simult Dona a férjhez. Nézték, ahogy a vékony partvonal keményebbé és határozottabbá válik, miközben Dona előző, együtt főzött vacsorájukra gondolt, és akkori félszegségükre és visszafogottságukra, ami soha többé nem foghatja el őket, hiszen a szerelem annyira egyszerű dolog, mihelyt osztoznak benne, bevallják és beteljesedik, mert fokozódik benne minden öröm, de elmúlik minden láz.

A La Mouette újra a szárazföld felé lopakodott, mint azon az oly távolinak tűnő első estén, amikor Dona a szirten állva figyelte, szívében máris valami furcsa előérzettel. Beértek az öbölbe, leengedték a csónakokat, rájuk erősítették a vontatóköteleket, s mire az első árnyak lehulltak a vízre, bevontatták a hajót titkos horgonyzóhelyére.

A kapitány csónakja a kötélletra alatt várakozott, és amikor feljött a kabinjából, odahívta Donát, aki a tatfedélzet korlátjára hajolva figyelte az első csillagot,

amint felkelt egy sötét fa mögött, aztán eleveztek a vízen locsogó kis csónakon az öbölbe arrafelé, amerre az imént eltűntek a hattyúk.

A tisztáson hamarosan fellángolt a tűz, a száraz fadarabok recsegve hasadtak szét. Aznap este fodros, húsos szalonnát sütöttek ropogósra, hozzá a tűznél feketére sült pirítós kenyeret ettek. A szalonnát kézzel ették, erős, keserű feketekávé fűztek egy meghajlított nyelű serpenyőben, aztán a férfi elővette a pipáját meg a dohányját, Dona pedig a térdének támaszkodott, és a feje alá tette a kezét.

– És ez örökre így lehetne, ha akarnánk – mondta Dona a tűzbe bámulva. – Holnap és holnapután, és egy év múlva. És nem csak itt, de más országokban, más folyókon is, abban az országban, amit csak kiválasztunk.

– Igen, ha akarnánk. De Dona St. Columb nem Dona, a hajósinas. Ő másvalaki, akinek egy másik világban zajlik az élete, és ebben a pillanatban is éppen ébredzik Navronban, a hálószobájában, a láza elmúlt, és már csak nagyon halványan emlékezik az álmára. Aztán felkel, felöltözik, és utánaéz a háztartásának meg a gyerekeinek.

– Nem – tiltakozott Dona –, még nem ébredt fel, még tombol a láza, és még egyre arról a gyengédségről álmodik, amit életében soha nem ismert azelőtt.

– Ami azt illeti – mondta a férfi –, ezek azért csak álmok. És reggel majd föl fog ébredni.

– Nem, nem, nem – mondta Dona. – Mindig csak ez. Mindig csak a tűz és a sötét éjszaka, a vacsora, amit főztünk, és a keze itt a szívemen.

– Elfelejtji, hogy az asszonyok sokkal egyszerűbbek, mint a férfiak. Egy ideig kóborolnak, igen, eljátszadznak a szerelemmel, a kalanddal. De aztán, mint a madarak, ők

is fészket raknak. Túl erős bennük az ösztön. A madarak megépítik az otthont, amelyre sóvárognak, amely meleg és biztonságos, aztán letelepednek benne, és fiókáik lesznek.

– De a fiókák felnőnek és kirepülnek, és aztán a madárszülők is elszállnak, és újra szabadok.

A férfi ránevetett, aztán a tűzbe bámult, és a lángokat figyelte.

– Dona, erre nincs válasz – mondta –, mert én most elhajózhatnék a La Mouette-tel, aztán visszajöhetnék magához húsz év múlva, de akkor a hajósinasom helyett már csak egy lehiggadt, kényelemszerető asszonyt találnék, aki rég elfelejtette az álmait, jómagam pedig akkorra viharvert tengerész lennék, akinek elmeszesedtek az ízületei, ősz szakálla nőtt, és az évek múltával a kalózkodási kedve is megfogyatkozott.

– Az én franciám baljós képet fest a jövőről – mondta Dona.

– A maga franciája realista.

– És ha most elvitorláznék magával, és soha nem térnék vissza Navronba?

– Ki tudja? Talán megbánná, kiábrándulna és visszanézne a múltba.

– Magával nem, magával soha.

– Nos, talán nem bánná meg. De jönne a további fészkepítés, az újabb fiókák felnevelése, miközben nekem megint egyedül kellene hajóznom, és így megint elveszne a kaland. Lásd hát be, Donám, hogy egy asszonnak nincs menekvés, csak egy napra meg egy éjszakára.

– Nem, magának igaza van, egy asszony számára nincs menekülés. Ezért ha én újra elvitorlázok magával, csak hajósinas leszek, és egyszer és mindenkorra kölcsönkérem Pierre Blanc nadrágját, és nem lesznek a primitív asszonyi

természetből fakadó bonyodalmak, így könnyű lehet a szívünk és a lelkünk. Maga elragadhat hajókat, rátörhet a tengerpartokra, én pedig, a szerény hajósinas, megfőzöm magának a kabinban a vacsorát, nem kérdezek semmit, és nem fogom beszélgetéssel terhelni.

– És meddig fogjuk ezt elviselni, maga meg én?

– Amíg jólesik.

– Úgy gondolja, amíg nekem jólesik. Ami nem lenne sem egy éjszaka, sem egy óra, de semmiképpen nem ez az éjszaka és nem ez az óra, Donám.

A tűz lassan elhamvadt és kialudt. – Tudja, milyen nap van ma? – kérdezte később Dona.

– Igen, Szent Iván napja van. Az év leghosszabb napja.

– Ezért ma éjszaka itt kellene aludnunk, nem a hajón. Mert ez soha többé nem történik meg még egyszer. Velünk nem. Itt az öbölben nem.

– Tudom, azért hoztam a csónakban takarókat. Magának még egy párnát is a feje alá. Nem látta?

Felnézett a férfitra, de már nem látta az arcát, árnyékban volt, a tűz fénye kialudt, aztán a férfi szó nélkül felkelt, lement a csónakhoz, és karjában a takarókkal és a párnával tért vissza, majd kiterítette őket a tisztáson, a víz szélén, a fák alá. Az apály már visszafelé folyt, az iszapos lapály kibújt a víz alól. A fák megremegtek a könnyű szélben, aztán újra elcsöndesedtek. A kecskefejő is hallgatott, a tengeri madarak aludtak. Nem sütött a holdfény, a fejük felett nem volt más, csak a sötét ég, mellettük pedig az öböl fekete vize.

– Holnap nagyon korán átmegyek Navronba, napkeltekor, mielőtt maga felébred – mondta az asszony.

– Igen.

– Beszélnem kell Williammel, mielőtt a ház népe

fölnezel, és ha minden rendben van a gyerekekkel, és nincs rám szükség, akkor visszajövök az öbölbe.

– És aztán?

– Hát azt nem tudom. Azt magának kell megmondania. Nincs értelme tervezgetni. A tervek olyan gyakran félresikerülnek.

– Úgy fogok tenni, mintha tervezgetnék. Úgy fogunk tenni, mintha maga visszajönne reggelizni velem, aztán csónakba ülünk, lemegyünk a folyón, és maga megint horgászni fog, ezúttal talán sikeresebben, mint legutóbb.

– Sok halat fogunk majd.

– Ezt nem ma éjszaka fogjuk eldönteni. Ezt hagyjuk akkorra, amikor eljön a pillanat.

– És ha abbahagyjuk a horgászást – folytatta Dona –, elmegyünk úszni. Délben, akkor süt a legmelegebben a nap a víz fölött. Aztán eszünk, majd hanyatt fekvé alszunk a parton. A gém is lejön majd halászatni, amikor megfordul az áramlás, így újra lerajzolhatja.

– Nem, nem a gémet fogom lerajzolni. Itt az ideje, hogy egy újabb rajzot készítsék a La Mouette hajósinasáról.

– Aztán egy másik napon és megint egy másik napon és másikon. És nincs múlt, nincs jövő, csak jelen.

– De ma van az év leghosszabb napja. Szent Iván napja van. Ugye nem felejtette el?

– Nem, nem felejtettem el.

És valahol, gondolta, mielőtt elaludt, valahol van egy másik Dona, aki alszik a nagy baldachinos ágyban, Londonban, nyugtalan, magányos, és semmit sem tud erről az éjszakáról az öböl mellett, mit sem tud az öbölben horgonyzó La Mouette-ről, vagy a sötétben mellette fekvő férfi hátáról. Ez a Dona a tegnapi Donája, neki nincs hozzá semmi köze. És valahol ott van a holnap Donája, a jövő

Donája is, akinek tíz év múlva mindez becses emlék lesz. Talán már sok mindent elfelejt addigra, a dagály hangját az iszapos lapon, a sötét eget, a fekete vizet, a hátuk mögött a fák borzongását, és az elébük vetülő árnyékukat, a friss páfrány és moha illatát. Még az is elfelejtődik, amit mondtak, a kezek érintése, a melegség és a gyöngédség, de a béke, a csönd és a nyugalom, amit egymástól kaptak, soha.

Amikor felébredt, már szürke fény derengett a fák közt, a víz felett köd lebegett, és a két hattyú úgy jött visszafelé az öbölbe, mint két hajnali kísértet. A tűz hamuja hófehérré porladt. Nézte a mellette alvó férfit, és azon tűnődött, hogy miért látszik minden férfi kisgyerekeknek, amikor alszik. Minden vonásuk elsimul, minden tudásuk elszáll, újra azokká a kisfiúkká válnak, akik valaha réges-rég voltak. Kissé borzongott a hajnali hűvösségben, aztán félredobta a takarót, mezítláb állt a kialudt tűz hamujában, és a hattyúkat figyelte, amint eltűntek a ködben.

Aztán lehajolt, felvette a köpenyét, és beleburkolózott, hátat fordított a partnak, és elindult a fák közt a keskeny, kanyargós ösvény felé, amely Navronba vitt.

Megpróbálta felvenni normális életének fonálát. A gyerekek még ágyban lesznek. James a kis gyerekágyacskájában, kipirult arccal öklöbe szorítja a kezét. Henrietta hason fekszik, szőke fürtjei szanaszét szóródnak a párnán, Prue nyitott szájjal hortyog mellettük. Közben William, a húséges William őrzi a házat, és hazudozik a kedvéért, meg a gazdája kedvéért.

A köd hamarosan felszállt, és a folyón túl felkel a fák fölött a nap. Mire kijött az erdőből, és megállt a pázsiton, már látta, amint a reggeli fény rányomja könnyű ujjait az alvó, csöndes, beredőnyözött Navronra.

Keresztüllopdzott a harmattól ezüstös pázsiton, és megpróbálkozott az ajtóval. Természetesen zárva volt. Egy pillanatig várt, aztán a ház háta mögött megkerülte az udvart, ahova William ablakai néztek, hátha meghallja, ha halkán szólítja. Hallgatózott az ablak alatt, nyitva állt, és nem voltak összehúzva a függönyei.

– William? – mondta halkán. – William, itt vagy?

Mivel nem kapott választ, lehajolt, felvett egy kis kavicsot, és az ablakra hajította. Egy pillanat múlva megjelent az ablakban William, de úgy bámult rá, mintha kísérletet látna, majd az ajkára tette az ujját, és gyorsan eltűnt. Donát elfogta a szorongás, amíg várt rá, mert Williamnek hófehér volt az arca, és olyan nyúzott, mintha egész éjjel szemhunyást sem aludt volna. James beteg, gondolta, James meghalt. William azt fogja mondani neki, hogy James meghalt. Aztán hallotta, hogy finoman elhúzza a nagy ajtó reteszeit, aztán résnyire kinyitotta, hogy beeressze. – A gyerekek? – kérdezte, rátéve a kezét William inge ujjára. A gyerekek betegek? – William csak rázta a fejét, továbbra is csöndre intette, miközben egyre hátrafelé nézegetett a hallba vezető lépcső irányába.

Belépett a házba, körülnézett, és a szíve majd kiugrott a helyéből a hirtelen felismeréstől, mert meglátta a széken a nagykabátot és a lovaglóostort, látta az érkezésekkel járó szokásos rendetlenséget, a hanyagul a kőpadlóra hajított kalapot, egy másik lovaglóostort, meg egy kockás útitakarót.

– Úrnőm, megjött Sir Harry – mondta William. – Még napnyugta előtt jött meg lóháton Londonból. És Lord Rockingham is vele van. – Dona nem szólt semmit, csak bámulta a széken heverő kabátot. Odafenn váratlanul élesen csaholva felugatott egy kis spániel.

16. fejezet

William újra felnézett a lépcsőre, apró szeme ragyogott sápadt arcában, de Dona csak némán megrázta a fejét, lábujjhegyen keresztülvakodott a halion, és elindult a szalon felé. William meggyújtott két gyertyát, aztán csak állt előtte, és várta, hogy beszéljen.

– Mit mondott? Miért jöttek?

– Úgy vettem ki, hogy Sir Harry nyugtalan lett Londonban kegyed nélkül, úrnőm, és aztán Lord Rockingham üzenete meggyőzte. Úgy tűnik, őlordsága találkozott Lord Godolphin valami rokonával a Whitehallban, aki azt mondta, nagyon kívánatos lenne, ha Sir Harry tüstént lejönne Cornwallba, mert szükség van a személyes jelenlétére. Ez minden, amit a vacsoránál ki tudtam venni a beszélgetésükből, úrnőm.

– Igen – mondta Dona, mintha nem is hallotta volna. – Igen. Rockingham volt az, Harry túlságosan lusta ahhoz, hogy rábeszélés nélkül lejöjjön.

William mozdulatlanul állt, kezében a gyertyával.

– Mit mondtál Sir Harrynek? Mivel tudtad távol tartani a szobámtól?

William arcán most első ízben jelent meg valami mosolyféle. Megértően nézett az úrnőjére.

– Sir Harry nem léphetett be a szobájába, úrnőm, ahhoz előbb meg kellett volna ölnie. Mihelyt az urak leszálltak a lovukról, elmagyaráztam nekik, hogy kegyed magas lázzal napok óta az ágyat nyomja, most végre el tudott egy kicsit aludni, rendkívül ártalmas lenne az egészségére, ha Sir Harry akár csak beóvakodna a szobájába. Most mindennél fontosabb a teljes nyugalom.

– És bevette a mesét?

– Mint a kezes bárány, úrnőm. Először káromkodott egy kicsit, és engem átkozott, amiért nem küldtettem érte, de megmagyaráztam, hogy ladységed szigorúan megparancsolta, hogy nem szabad neki megmondani. Aztán Henrietta kisasszony, meg James úrfi szaladtak Sir Harry elébe, és előadták ugyanezt a történetet, hogy ladységed beteg és nem tud felkelni, aztán persze Prue is jött, gyászos pofával, amiért úrnőm be se engedte, hogy kiszolgálhassa, így aztán játszottak egy kicsit a gyerekekkel, megvacsoráztak, sétáltak egyet a kertben, úrnőm, majd Sir Harry és Lord Rockingham visszavonultak a szobáikba. Sir Harry a kék szobában van, úrnőm.

Dona rámosolygott és a karjára tette a kezét.

– Te meg, hűséges hívem, nem aludtál, hanem azon gondolkoztál, hogy mi lesz reggel. Mi lett volna, ha nem térek vissza?

– Nem kétséges, hogy valamiféle döntésre jutottam volna, úrnőm, bár a probléma elég nehéz volt.

– És Lord Rockingham? Ő mit szólt mindehhez?

– Őlordsága csalódottnak látszott, úrnőm, amiért nem jött le üdvözölni őket, de nagyon keveset beszélt. Látszott rajta az érdeklődés, amikor Prue elmondta Sir Harrynek, hogy rajtam kívül senki nem gondoskodott kegyedről. Megfigyeltem, hogy Őlordsága némi kíváncsisággal, ha szabad azt mondanom, új szemmel néz rám.

– Igen, William, Lord Rockinghamnek ilyen az észjárása. Vele vigyázni kell, mert olyan az orra, mint egy vérebnek.

– Igenis, úrnőm.

– Furcsa dolog, William, hogy milyen végzetes dolog a

tervezgetés. Azt hittem, hogy a gazdáddal fogok reggelizni az öbölben, aztán horgászunk, úszunk egyet, aztán megint a csillagok alatt főzzük meg a vacsorát, mint tegnap este. Most pedig minden kútba esett, mindennek vége.

– De nem sokáig, úrnóm.

– Ezt nem tudhatjuk. Mindenáron üzenetet kell küldeni a La Mouette-re, el kell hagynia az öblöt a hajónak az első dagálllyal.

– Okosabb lenne megvárni az estét, úrnóm.

– Ezt persze a gazdád fogja eldönteni. Ó, William!

– Úrnóm?

Dona azonban csak a fejét rázta, vonogatta a vállát, és csak a szemével mondta el mindazt, amit soha nem tudott volna szavakba önteni. William hirtelen lehajolt, és úgy veregette meg a vállát, mintha Henriettát vigasztalgatná. Kis, fura, összezárt szája megvonaglott.

– Tudom, úrnóm, de minden rendbe fog jönni. Újra együtt lehetnek majd. – Aztán a hazatérés ellenhatásaként, meg mert olyan fáradt volt, és mert William olyan kedvesen megveregette a vállát, a maga nevetséges módján érezte, hogy végigfolynak az arcán a könnyek, és nem tudta visszafojtani őket. – Bocsáss meg, William.

– Úrnóm.

– Ez olyan ostoba, olyan kimondhatatlanul ostoba dolog és gyöngeség. Valahogy attól van, hogy olyan boldog voltam.

– Tudom, úrnóm.

– Mert boldogok voltunk, William. És sütött a nap, ott volt a szél, a tenger... és valami olyan gyöngéség, amiben még soha nem volt részem.

– El tudom képzelni, úrnóm.

– Ilyesmi nem történik gyakran, ugye?

– Millió évben egyszer, mylady.

– Akkor hát nem fogok többé sírni, mint valami elkényeztetett gyerek. Mert történjék bármi ezután, ami a miénk volt, az a miénk marad. Senki nem veheti el tőlünk. És éltem, én, aki soha nem éltem azelőtt. Most pedig, William, fölmegegyek a szobámba, levetkőzöm és ágyba bújok. Később reggel majd bekopoghatsz a reggelimmel, és ha már kellően felkészültem a megpróbáltatásra, hívatom Sir Harryt, és kitudom tőle, meddig szándékozik maradni.

– Igenis, úrnóm.

– És valamiképpen, valami módon üzeni kell a gazdádnek az öbölbe.

– Igenis, úrnóm.

A napsugár már kezdett besütni a spaletták résein, amikor elhagyták a helyiséget, és Dona kezében a cipőjével, köpenyét a vállára vetve föllopózkodott a lépcsőn, amelyen öt nappal ezelőtt lejött. Úgy érezte, mintha egy év, egy teljes élet múlt volna el azóta. Egy pillanatig hallgatózott Harry szobája előtt, és igen, hallotta a két spániel, Duke és Duchess ismerős hortyogását, és Harry lassú, nehéz szuszogó lélegzését. Mindezek a dolgok annak a rutinnak a része, gondolta, ami engem annyira idegesített és lehetetlen helyzetekbe hajszolt, de többé nincs felettem hatalmuk, hozzám se érhetnek, mert ez most már nem az én világom, elmenekültem belőle.

Bement a szobájába, és bezárta az ajtót. A szoba hűvös volt és jó szagú, mert a kertre néző ablaka nyitva állt, William pedig gyöngyvirágot tett az ágya mellé. Félrehúzta a függönyöket, levetkőzött, lefeküdt, és eltakarta a kezével a szemét. Most, gondolta, most ébred fel az öbölnél, kinyújtja felém a kezét, és rájön, hogy

elmentem, aztán minden eszébe jut, mosolyog, nyújtózkodik és ásítózik, a napkeltét figyeli a fák fölött. Később aztán fölkel, beleszimatol a levegőbe, ahogy azt már láttam tőle, füttyörészik, megvakarja a bal fülét, majd leballag az öbölbe úszni. Átkiált a La Mouette-re az embereinek, akik a fedélzetet súrolják, egyikük leengedi neki a kötélhágcsót, amin felmászik, egy másik csónakot ereszt le a vízre, hogy visszahozza az ő kis csónakját, a takarókat meg a vacsoraedényeket. Aztán bemegy a kabinba, törülközővel szárazra dörzsöli magát, közben kikukkant a kajütblakon a vízre. Mire felöltözik, Pierre Blanc már hozza a reggelijét, vár egy kicsit, de aztán megéhezik, és eszik egyedül, nélkülem. Később felmegy a fedélzetre, s a sétányt figyeli a fák közt. Dona látja, amint megtömi a pipáját, kihajol a hajó faránál a korláton, lenéz a vízre, a hattyúk talán visszajönnek, kenyeret dobál nekik, langyos lustaság tölti el a reggeli úszás után, talán az aznapi horgászásra gondol, a forró napsütésre, a tengerre. Tudta, hogyan nézne föl rá, ha látná, amint jön a fák között lefelé az öbölhöz, mosolyogna, nem szólna semmit, meg sem moccanna a korlátnál a fedélzeten, csak szórná a kenyeret a hattyúknak, mintha nem is látná. De mi értelme van mindezt végiggondolni, töprengett Dona, hiszen mindennek vége, be van fejezve, és soha nem történik meg újra, mert a hajónak el kell vitorláznia, mielőtt felfedeznék. Én itt vagyok Navronban, fekszem az ágyamban, ő meg odalenn az öbölben, nem vagyunk többé együtt, és az, amit most érzek, a szerelemmel együtt járó pokol, a pokol és a kárhozat, ez elviselhetetlen szenvedés, mert a szépség és a gyöngédség után szomorúság és fájdalom jön. Így hát csak feküdt a hátán, karjával eltakarta a szemét, egy szemhunyaszt sem aludt, aztán

felkelt a nap, és sugarai bezuhogtak a szobába.

Kilenc óra múlt, amikor William bejött a reggelijével, letette a tálcát az ágya melletti kis asztalra, és megkérdezte: – Kipihente magát, úrnóm? – Igen, William – hazudta, és lecsípett egy szemet a szőlőfürtről, amit William hozott neki.

– Úrnóm, az urak odalenn reggeliznek. Sir Harry azt parancsolta, érdeklődjem meg, jobban lett-e annyira, hogy fogadni tudja őt.

– Igen, William, fogadnom kell.

– Ha tanácsolhatnék valamit, úrnóm, bölcs dolog lenne egy kicsit összehúzni a függönyt, hogy árnyékban legyen az arca. Sir Harry esetleg furcsának találhatná, hogy olyan jól néz ki.

– Tényleg jól nézek ki, William?

– Gyanúsán jól, úrnóm.

– Pedig kibírhatatlanul fáj a fejem.

– Más dolgoktól, úrnóm.

– És árnyékok ülnek a szemem alatt, és nagyon kimerült vagyok.

– Így igaz, úrnóm.

– Azt hiszem, William, jobb lesz, ha távozol, mielőtt hozzád vágok valamit.

– Igenis, úrnóm.

William kiment, és finoman betette maga mögött az ajtót, Dona pedig felkelt, megmosakodott, rendbe hozta a haját, aztán William javaslata szerint összehúzta a függönyöket, és visszafeküdt az ágyba. Nemsokára hallotta a spánielek éles csaholását és kaparászását az ajtón, ezt nehéz léptek követték, és egy pillanat múlva Harry már ott állt a szobában, a kutyák pedig vidáman ugatva rávetették magukat az ágyára.

– Lefelé, azonnal, ti kis ördögök, lefelé – kiabálta Harry. – Hej, Duke, hej, Duchess, nem látjátok, hogy az asszonyotok beteg, ide gyertek, gézengúzok, ide gyertek! – szokása szerint nagyobb hűhót csapott, mint maguk a kutyák. Illatos zsebkendőjével letörölgette a kutyák lábnyomát, aztán nehézkesen pöfékelve és fújtatva maga telepedett le az ágyra a kutyák helyett.

– Az isten verje meg, micsoda hőség kora reggel, máris átizzadtam az ingemet, pedig még tíz óra sincs. Hogy vagy, jobban? Hol szedted össze ezt a nyavalyás lázat? Adsz egy csókot? – Fölébe hajolt, Donát megcsapta illatszerének erős szaga, a bodorított parókája megkarcolta a fülét, tömzsi ujjaival pedig közben az állat böködte. – Szépségem, nem nézel ki nagyon betegnek, még ebben a világításban sem. Abból, amit az a fickó mondott, azt hittem, a halálos ágyadon talállak. Miféle alak ez a szolgáló különben? Ha nem kedveled, elbocsátom, tudod.

– William egy kincs, a legjobb szolgáló, aki csak valaha volt.

– Na jó, amíg te meg vagy vele elégedve, más nem számít. Szóval hát beteg voltál? Nem lett volna szabad otthagynod Londont. Neked csak London való. Bár be kell vallanom, hogy átkozottul unalmas nélküled. Nincs egy darab, amit érdemes megnézni, és a minap egyik éjjel majd egy vagyont veszítettem pikén. Azt mondják, a királynak új szeretője van, de én még nem láttam. Valami színésznő, vagy mi. Rockingham is itt van, tudod, és odavan, hogy láthasson. Mondta nekem a városban, menjünk le Navronba, nézzük meg, Dona mit csinál ott, és most itt vagyunk, te meg az ágyban nyavalyogsz betegen.

– Harry, már sokkal jobban vagyok. Ez csak egy múltó dolog volt.

– Hát, örülök, hogy ezt hallom. És ahogy mondtam, elég jól nézel ki. Lesültél, nemde? Barna vagy, mint egy cigánylány.

– Biztos sárgaságot kaptam a betegségtől.

– És a fenébe is, a szemed nagyobb, mint valaha.

– A láztól, Harry.

– Fura egy láz. Biztos az itteni időjárás okozhatta. Szeretnéd, ha a kutyák fölfeküdnének az ágyadba?

– Nem, azt hiszem, nem.

– Hé, Duke, adj át az úrnődnek egy puszit, aztán huss, lefelé. Ide, Duchess, ide, itt van az úrnőd. Duchessnek sömör van a hátán, véresre vakarta, nézd meg, te mit csinálnál vele? Bedörzsöltem pomádéval, de nem használ neki. Mellesleg vettem egy új lovat, lent van az istállóban. Gesztenyebarna kanca, pokolian tüzes és ideges, de jól fut és elég gyors. Rockingham azt mondja, megad érte egy ezrest, de én azt mondtam, „mondjál ötezret, arra talán ráharapok”, de nem ment bele. Szóval kalóznak háborgatják a vidéket, igaz, rabolnak, fosztogatnak, kegyetlenkednek, megerőszakolják a nőket, pusztítják az embereket?

– Hol hallottad ezt?

– Hát, Rockingham mesélte a városban a történetet valamelyik nap. Találkozott Godolphin unokaöccsével. Godolphin hogy van?

– Amikor utoljára láttam, kissé ki volt borulva.

– Gondolom. Röviddel ezelőtt kaptam tőle egy levelet, csak elfelejtettem megválaszolni. És most a sógora, úgy látszik, elveszített egy hajót. Ismered Philip Rashleigh-t?

– Éppen csak látásból, Harry.

– No, hamarosan megismerkedsz majd vele. Meghívtam ide. Tegnap találkoztunk vele Helstonban. Pokoli rossz hangulatban volt. Eustickkal együtt, aki vele volt. Úgy

látszik, az a sátánfajzat francia egyszerűen elvitorlázott a hajójával Fowey kikötőjéből, Rashleigh és Godolphin orra előtt. Pokoli szemtelenség, mi? És akkor természetesen átszökött a francia partra, és egyetlen átkozott hajó sem üldözte. Isten tudja, mit ért az a hajó, éppen hazajött az Indiáról.

– Miért hívtad meg Philip Rashleigh-t ide?

– Hát... igazából Rockingham ötlete volt. „A világnak ezen a részén te tekintélyes ember vagy”, mondta nekem, „szálljunk hát be a játékba. Akár sportot is űzhetünk belőle.” „Sportot”, mondta Rashleigh, „Nyilván akkor is sportnak tekintenéd, ha te veszítettél volna el egy akkora vagyont, mint én.” „Ó, ti mind alusztok itt lenn”, mondja Rockingham. „Mi majd elkapjuk nektek a fickót, és akkor neked is részed lesz a sportban.” Szóval úgy gondoltam, hogy tartunk egy megbeszélést, meghívjuk Godolphint, meg még egy-két embert, csapdát állítunk a franciának, aztán amikor elkaptuk, felakasztjuk valahol. Te is jól nevelhetsz majd rajta.

– Harry, szóval te azt hiszed, hogy neked sikerülni fog, amibe mások belebuktak?

– Ó, Rockingham majd kitalál valamit. Ő olyan fickó, aki megbirkózik majd a feladattal. Tudom, hogy én átkozottul hasznavehetetlen vagyok, hál’ istennek semmi ész nincs a fejemben. Na, Dona, mikor akarsz felkelni?

– Amikor elhagyod a szobát.

– Még mindig a régi tartózkodás, mi, tartogatod magad saját magadnak? Nem sok multságom telik a feleségemben, ugye, Duke? Hé, te, hozd a papucsot, hol van, menj, keresd meg! – Keresztülhajtotta a szobán Dona cipőjét, és utána küldte a kutyákat, azok összeakaszkodtak rajta, csaholtak és vakaróztak, aztán visszarahantak és

felugrottak az ágyra.

– Jól van, elmegyünk, nem látnak minket szívesen, kutyák, útban vagyunk. Lemegyek, és megmondom Rockinghamnek, hogy fölkelsz, úgy fog örülni, mint macska a farkának. Felküldöm hozzád a gyerekeket, felküldjem?

Kirobogott a szobából, közben hangosan énekelt, a kutyák pedig ugattak a sarkában.

Szóval Philip Rashleigh tegnap Helstonban volt, és Eustick is ott volt vele. És mostanára Godolphinnak is vissza kellett térnie. Eszébe jutott Philip Rashleigh arca, ahogy utoljára látta vörösen a kétségbeeséstói és a dühtől. És ahogy kiabálta: „Odanézzetek, egy nő van a fedélzeten!” Hogy bámult rá a csónakból Fowey kikötőjében, ő pedig, miután fürtjei kibomlottak a selyemöv alól, nevetve integetett le neki.

Nem fogja felismerni. Az lehetetlen, hiszen akkor ingben és nadrágban volt, az arcáról és a hajáról ömlött az eső. Felkelt, és öltözködni kezdett, de gondolatait egyre a Harry hozta hírek foglalkoztatták. Az a gondolat, hogy Rockingham Navronban van, és rosszban töri a fejét, az izgalom állandó tüskéjét jelentette, hiszen Rockingham nem ostoba ember. Amellett Rockinghamnek London macskaköves utcáin, a színházakban, a St. James Court túlfűtött és túlillatosított atmoszférájában van a helye, itt Navronban, az ő Navronjában pusztán csak betolakodó és békebontó. Navron szelíd derűjének már amúgy is vége: hallotta az ablaka alatt, a kertből, Rockingham és Harry hangját, nevetgéltek, és köveket hajigáltak a kutyáknak. Nem, mindennek végérvényesen vége. A menekülés, a szökés, mind-mind a tegnap. A La Mouette ott horgonyozhatna elcsendesedve és békésen. Végül talán

vissza se kellett volna térnie. Még mindig ott horgonyozhatna a francia partok előtt, miközben a legénysége kikötőbe viszi a Merry Fortune-t. Láta a tarajos hullámokat a csendes, fehér parton, a zöld tenger aranylott a napsütésben, érezte a víz hideg, tiszta érintését a meztelen testén, aztán az úszás után a háta alatt a fedélzet száraz deszkáinak melegét, felnézve a La Mouette égnek törő magas, kackiás árbocaira.

Aztán kopogtattak az ajtón, és bejöttek a gyerekek, Henrietta az új babájával, amit Harry hozott neki, James meg a szájába gyömszölt nyuszijával, rávetették magukat, megölelgették kis meleg kezükkel, és elhalmozták gyöngéd csókjaikkal, Prue a háttérben pukedlizett, és aggódva érdeklődött az egészsége iránt, és miközben magához szorította a gyerekeket, arra gondolt, hogy valahol van egy asszony, aki fikarcnyit sem törődik mindezekkel a dolgokkal, csak heverészik a hajó fedélzetén, rámosolyog a szerelmesére, és érzik az ajkukon a sót, a napsugár melegét és a tengert. – Az én babám szebb, mint James nyuszija – mondta Henrietta, James meg Dona térdén lovagolva anyja arcához szorította kis kövér arcát, és azt kiabálta: – Nem, nem, az enyém, az enyém – aztán kivette a szájából a nyuszt, és a nővére arcába vágta. Aztán jöttek a könnyek, a szidás, a kibékülés, további puszkodás, majd megtalálták a csokoládét, zsvaj és sok hűhó, nem volt többé hajó, nem volt többé tenger, csak Lady St. Columb, Navron úrnője, aki magasra fésülte a frizuráját a homlokán, és halványkék ruhába öltözve, kézen fogta a gyerekeit, és lement velük a lépcsőn, ki a kertbe.

– Szóval lázas volt, Dona? – kérdezte Rockingham, amikor odalépett hozzá, és megcsókolta feléje nyújtott kezét. – Mindenesetre – lépett hátra, hogy alaposan

megnézzé –, ez a láz nagyon jól illik magához.

– Ezt mondtam neki én is – lóditotta Harry –, azt mondtam neki odafönn, hogy úgy lebernult, mint egy cigánylány – aztán lehajolt, felkapta a gyerekeket, és felültette őket a vállára, azok boldogan sívítottak, a kutyák pedig csatlakoztak a hangzavarukhoz.

Dona leült a teraszon egy székre, Rockingham pedig elébe állt, és a mandzsettája csipkéjével kezdett játszadoxni.

– A jelek szerint nincs elragadtatva, hogy láthat – mondta Rockingham.

– Miért lennék?

– Jó néhány hete nem láttam magát, és az után a Hampton-Court-i csíny után olyan különös módon ment el. Azt hiszem, megbánthattam valamivel.

– Nem csinált semmit.

Rockingham a szeme sarkából figyelte Donát, és vállat vont. – Mit kezdett magával ideleenn? – kérdezte. Dona ásított, Harryt és a gyerekeket figyelte, ahogy a kutyákkal játszottak a fűben. – Nagyon boldog voltam itt egyedül, a gyerekekkel. Mielőtt elhagytam Londont, megmondtam Harrynek, hogy egyedül akarok lenni. Haragszom mind a kettőjükre, amiért megzavarták a békémet.

– Nem egészen kedvtelésből jöttünk, dolgunk is van itt. El akarjuk fogni azt a kalózt, aki a jelek szerint annyi bajt okoz mindannyiunknak.

– És hogy akarják ezt nyélbe ütni?

– Ó, hát... majd meglátjuk. Harryt teljesen izgalomba hozta az ötlet. A semmittevéstől unatkozni kezdett. És a londoni nyár még nekem is túl bűdös. A vidék mindkettőnknek jót fog tenni.

– Mennyi ideig szándékoznak itt maradni?

– Amíg el nem kapjuk a franciát.

Dona nevetett, leszakított a fűből egy százszorszépet, és elkezdte tépkedni a szirmait. – Az visszament Franciaországba mondta.

– Én nem hiszem.

– Miért?

– Valami miatt, amit az a Eustick nevű fickó tegnap mondott.

– Az a barátságtalan Thomas Eustick? Mit mondott?

– Csak azt, hogy egy haláshajó jelentette a St. Michel's Mountból, hogy tegnap hajnalban láttak egy hajót, amely az angol partokhoz közeledett.

– Gyöngé bizonyíték. Valami hazatérő kereskedőhajó lehetett.

– A halász nem úgy vélte.

– Kedves Rockingham, az angol part nagyon hosszú. A Land's Endtől Wight szigetéig nagyon hosszú szakaszt kellene megfigyelni.

– Igen, de a francia békén hagyja Wightot. Úgy tűnik, csak ezen a keskeny cornwalli sávon kalózkodik. Rashleigh azt állítja, hogy még a maguk itteni Helford folyóját is meglátogatta.

– Akkor ezt éjszaka kellett csinálnia, amikor én ágyban vagyok és alszom.

– Valószínűleg. Mindenesetre már nem sokáig meri majd ezt megtenni. Nagyon mulatságos lesz leállítani a kisdud játékait. Gondolom jó csomó öböl és keskeny tengercsatorna van itt az önök partjainál?

– Nem kétséges. De Harry erről többet tud mondani, mint én.

– Errefelé gyéren lakott a vidék. Ahogy tudom, Navron az egyetlen nagyobb ház a környéken.

– Igen, én is azt hiszem.

– Ideális egy törvényszegőnek. Szinte azt kívánom, bárcsak magam is kalóz lennék. És ha tudnám, hogy a házat nem védi férfi, a kastély úrnője olyan gyönyörű, mint maga, Dona...

– Igen, Rockingham?

– Ha én kalóz lennék, ismétlem, és tudnék mindenről, én is kísértésbe esnék, hogy újra meg újra visszatérjek erre a vidékre.

Dona újra ásított, aztán eldobta a megcsönkített százsorszépet. – Kedves Rockingham, maga azonban nem kalóz, az arisztokrácia egyik teljesen elkényeztetett, divatbolond, és rendkívül dekadens tagja, aki túlságosan szereti a nőket és az italt. Ejtsük a témát, jó? Kezdem unni.

Felállt és elindult a ház felé.

– Volt idő – jegyezte meg Rockingham könnyedén –, amikor nem unt sem engem, sem a társalgásomat.

– Maga hízeleg magának.

– Emlékszik egy bizonyos esetre a Vauxhallban?

– Sok vauxhalli esetre emlékszem, de egyre különösen, amikor megittam két pohár bort, és elviselhetetlenül álmos lettem, maga volt olyan vakmerő, hogy megcsókoljon, én meg túl lusta voltam ahhoz, hogy tiltakozzam. Utána megutáltam magát, és magamat még jobban.

Megálltak a hosszú ablak előtt, a férfi elvörösödve bámulta. – Micsoda pompás beszédet vágott ki, a cornwalli levegő már szinte epéssé tette magát. Vagy ez a láz eredménye?

– Lehetséges.

– Ilyen goromba volt azzal a fura kinézetű szolgálival is, aki ápolta?

– Jobban teszi, ha inkább őt kérdezi meg.

– Azt hiszem, meg is teszem. Harry helyében én sok-sok kérdést tennék fel neki, és mind személyes természetű lenne.

– Ki az, mi ez az egész? – csatlakozott hozzájuk Harry, majd levetette magát a szalonban egy székre, és törölgetni kezdte a homlokát a csipkés zsebkendőjével. – Min vitatkoztok itt ti ketten?

– Az inasodról vitatkozunk – felelte Rockingham ragyogó mosollyal –, nagyon furcsa, hogy Dona senki másnak nem engedte meg, hogy ápolja, mikor beteg volt.

– Igen, az egekre, fura kinézetű ördög. A helyedben, Dona, én nem bíznék benne túlságosan. Mit látsz te ebben a fickóban?

– Csöndes, tapintatos, és zajtalanul jár. Minderre senki más nem képes a házban. Ezért határoztam úgy, hogy ő ápoljon és senki más.

– Ez nagyon kellemes lehet egy férficseléd számára – jegyezte meg Rockingham a körmeit fényesítgetve.

– Igen, a fene egye meg – tört ki nagy hangon Harry. – Tudod, Rockinak teljesen igaza van, Dona. Ez a fickó pokoli szabadosságokat engedhetett volna meg magának. Átkozottul kockázatos volt ilyesmit csinálni. Te ágyban fekszel gyengén és tehetetlenül, az az alak meg ott settenkedik körülötted. Nem is régi cseléd, nagyon keveset tudok róla.

– Ó, szóval, nemrég áll csak a szolgálatotokban? – kérdezte Rockingham.

– Nem. Az ördög vigye el, tudod, Rockingham, hogy soha nem jövünk le Navronba. Én meg olyan átkozottul lusta vagyok, hogy sose tudom, kik is a szolgálaim. Kedvem lenne felmondani neki.

– Semmi ilyesmit nem fogsz csinálni – jelentette ki

Dona. – William addig marad a szolgálatomban, amíg nekem tetszik.

– Rendben, rendben, nem kell ekkora ügyet csinálni belőle – mondta Harry, majd felkapta Duchesst és becézgetni kezdte –, de azért egy kicsit mégis furcsa, ahogy ez a fickó ott lebzsel a hálósobád körül. No, itt is van, levelet hoz valakitől. Úgy néz ki, mint aki maga is valami lázas betegségben szenved. – Dona az ajtóra pillantott, ott állt William, valami feszültség ült a szemében, az arca még a szokottnál is sápadtabb volt, és egy cetli volt a kezében.

– Mi az, hé? – kérdezte Harry.

– Sir Harry, levele jött Lord Godolphintól – felelt William. – Éppen most hozta az embere, és válaszra vár.

Harry feltépte a levelet, aztán nevetve odadobta Rockinghamnek. – Rock, már gyülekeznek a vadászkutyák, meglesz a multságunk.

Rockingham mosolyogva elolvasta a cédulát, aztán apróra tépte.

– Mit válaszolsz neki?

Harry a spániel hátát tanulmányozta, félrehúzza a kutya bundáját. – Megint van rajta egy újabb ekcémás folt, vigye el az ördög, ez a kenőcs, amivel próbálkozom, semmit sem ér. Mit mondasz? Ó, igen, a válasz Godolphinnak. Mondd meg, William, annak az embernek, hogy öladysége és én örömmel látjuk ölordságát és a többi urat ma este vacsorára.

– Igenis, uram.

– Miféle meghívásról van szó? – igazította meg fűrtjeit Dona a tükör előtt. – Kiket fogok én örömmel látni?

– George Godolphint, Tommy Eusticket, Philip Rashleigh-t és még vagy féltucat urat – lökte le Harry a

kutyát a térdéről –, és végre elkapják azt a békazabálót, igaz, Duchess, és mi is ott leszünk a hallalinal.

Dona nem szólt semmit, de a tükörből visszanézve látta, hogy Rockingham figyeli.

– Szórakoztató este lesz, nem gondolja? – kérdezte Rockingham.

– Erősen kétlem, ismerve Harryt, mint házigazdát. Éjfélre valamennyien az asztal alatt lesznek.

Kiment a szobából, aztán mikor betette maga mögött az ajtót, halkán magához szólította Williamet, aki aggódó tekintettel tüstént odament hozzá.

– Mi az? – kérdezte. – Miért vagy ilyen nyugtalan? Lord Godolphin és barátai nem tehetnek semmit, már késő lesz, a La Mouette addigra már el fog vitorlázni.

– Nem, úrnőm, nem futhat ki. Lenn voltam az öbölnél, hogy figyelmeztessem a gazdámot, és kiderült, hogy a hajó reggel az apályban megfeneklett, és egy szikla a víz alatt felhasította az oldalát. Már dolgoztak rajta, mikor lenn voltam az öbölben, de huszonnégy órán belül nem lesznek kész vele.

A tekintete elkóborolt Dona arcáról, és odébb lépett. Dona hátrapillantott, és látta, hogy az ajtót, amit az előbb becsukott, újra kinyitották, és Rockingham ott áll az ajtónyílásban és mandzsettája csipkéjével játszik.

17. fejezet

A hosszú nap ólomlábakon cammogott az este felé. Az állóóra mutatói mintha vonakodva vánszorogtak volna, és szomorú hangon ütötték el a félórakat. Fülledt és szürke volt a délután, olyan borús arcot öltött az ég, mint amikor vihar készülődik, de nem tud kitörni.

Harry elnyúlt a pázsiton, zsebkendőjével az arcán hangosan horkolt, a két kutya ott szuszogott mellette, Rockingham csak üldögélt, nyitott könyvet tartott a kezében, de csak nagy ritkán forgatta a lapjait, s amikor Dona időnként feléje pillantott, észrevette, hogy kíváncsian és áthatóan mereszti rá a tekintetét.

Természetesen nem tudott semmit, de valami hátborzongató, szinte nőies megérzéssel figyelte a Donában lezajlott változást, és gyanút fogott, gyanakodott a Navronban töltött hetekre, gyanúsak találta a Williammel, az inassal való bizalmasságát, a Harry és őiránta tanúsított, a szokásosnál is erősebb tartózkodását, aminek, esküdni mert volna rá, nem az unalom, hanem egy sokkal jelentősebb, sokkal veszélyesebb valami volt a forrása. Csendesebb volt, mint régen, nem csevegett, nem ugratta és csúfolta Harryt, ahogy szokta, csak üldögélt, félig lehunyta szemmel, mint aki titokban álmodozik, és a fűszálakat tépdeste. Rockingham mindezt megfigyelte, Dona pedig tudta, hogy figyel, és az órák múlásával szemmel láthatóan egyre nőtt közöttük a feszültség. Dona úgy érezte, hogy a fa alatt lapuló macska álmatag éberségével figyel, míg ő a hosszú fűben némán kuporgó madárként várja az alkalmat, hogy elmenekülhessen.

Harrynek pedig fogalma sem volt a léggörrel, csak

szunyókált és sóhajtozott.

Dona tudta, hogy a matrózok dolgoznak a hajó palánkjain, a lék befoltozásában. Maga elé képzelte őket, amint az apályban mezítláb, derékig nekivetkezve csurog a hátukon az izzadság, a La Mouette kissé megdől, a testén kilátszik a sérülés, amely lassan gyógyul, palánkjai szürkék az iszaptól.

A férfi együtt dolgozik velük, összeráncolja a homlokát, összezárja a száját, arcán a koncentrációnak az a kifejezése, amit megtanult szeretni és tisztelni, mert a hajó kijavítása ugyanúgy élet-halál kérdése, mint a partraszállás volt Foweyban, és nincs idő lustálkodásra és álmodozásra.

Valahogy még az éjjel le kell mennie az öbölbe, és könyörögnie kell neki, fusson el a legközelebbi dagállal, még ha a La Mouette ereszt is, mert összehúzzák körülötte a hálót, és már a következő éjszaka végzetes lehet számára és az emberei számára.

Meglátták a hajót, amikor a part felé futott, legalábbis Rockingham ezt mondta, azóta majd huszonnégy óra telt el, és ez alatt az idő alatt ellenségei már sokat elérhettek, sok mindent előre láthattak és megtervezhettek. Lehet, hogy őrszemeket állítottak ki a hegyfokokra, kémeket a dombokra, és az erdőkbe, és ma este Rashleigh, Godolphin és Eustick összegyűlnek Navronban, és csak az Isten tudja, miféle célok járnak a fejükben.

– De elgondolkozott, Dona – mondta Rockingham, és amikor ránézett, látta, hogy félretette a könyvét, félrebillentette a fejét, és keskeny szemét összehúzza őt figyelni. – Furcsa láz lehetett, ami magát így megváltoztatta. A városban öt percnél tovább soha nem maradt csendben.

– Öregszem – felelte könnyedén, egy fűszálat rágcsálva

- , még néhány hét, és harmincéves leszek.
- Furcsa láz az – folytatta Rockingham, rá sem hederítve a szavaira –, amelytől cigánybarna lesz a beteg, és megnő a szeme. Orvos nem látta, ugye?
  - Magam voltam a saját orvosom.
  - A kitűnő William tanácsai mellett. Akinek mellelleg nagyon szokatlan a kiejtése. Teljesen idegenesen hangzik.
  - Minden cornwalli így beszél.
  - De én úgy tudom, hogy nem cornwalli, legalábbis a lovász ma reggel így tájékoztatott az istállóban.
  - Talán akkor Devonba való. Soha nem kérdeztem ki Williamet az ősei felől.
  - És úgy tűnik, hogy a ház teljesen üres volt, míg maga meg nem érkezett, nem? Ez a nem mindennapi William a saját vállára vette egész Navronért a felelősséget, minden más cseléd segítségével nélkül.
  - Rockingham, nem tudtam, hogy magát foglalkoztatják az istállófiú pletykái.
  - Nem, Dona? Pedig az egyik kedvenc időtöltésem. A város legfrissebb botrányait mindig a barátaim cselédeitől tudom meg. A cselédlépcsői pletykák mindig igazak, és rendkívül szórakoztatók.
  - És mit tudott meg Navronban a cselédlépcsőn?
  - Eleget ahhoz, drága Dona, hogy felkeltse az érdeklődésemet.
  - Valóban?
  - Megtudtam, hogy öladységének az a szenvedélye, hogy hosszú sétákat tesz a forró napon. És úgy látszik, örömet leli abban, hogy a legócskább ruháit viseli, amelyek néha sárosak és vizesek, amikor visszatér.
  - Így igaz.
  - Úgy tűnik, öladységének szeszélyes az étvágya.

Időnként délig alszik, és akkor kér reggelit. Vagy semmit nem fogyaszt déltől este tízig, mivel akkor a szolgálai már ágyban vannak, a hűséges William visz neki vacsorát.

– Ez is igaz.

– Aztán, miután eddig makkegészséges volt, megmagyarázhatatlanul egyszer csak ágynak dől, és bezárja az ajtaját a háznép előtt, még a gyermekei előtt is, mert lázas betegségben szenved, de nem küldet orvosért, és megint csak a rendkívüli William az egyetlen, akit beenged az ajtaján.

– És mi van még, Rockingham?

– Ó, semmi több, drága Dona. Csak az, hogy a jelek szerint nagyon gyorsan felépült, elmúlt a láza, ám mintha a legcsekélyebb örömét sem lelné abban, hogy láthatja a férjét, vagy férjének legjobb barátját.

Harry felsóhajtott, ásított, nyújtózkodott, aztán ledobta az arcáról a zsebkendőt, és megvakarta a parókáját.

– Isten a megmondhatója, ez az utolsó megjegyzésem nagyon igaz – mondta –, de Dona mindig jéghegy volt, öreg cimborám. Erre rá kellett jönnöm, nem hiába a feleségem majd hét éve. A fene ezekbe a legyekbe! Hé, Duchess, fogjál legyet! Ne hagyd, hogy szemtelenkedjenek a gazdáddal. – Aztán felült, és legyezgetni kezdte magát a zsebkendőjével, mire a kutyák is felébredtek, ugrándoztak és csaholtak, majd a terasz sarkában megjelentek a gyerekek, lefekvés előtti félórás hancúrozásra.

Valamivel hat óra után egy zápor bezavarta őket a szobába. Harry még mindig ásítózott, morgott a hőség miatt, aztán leült kártyázni Rockinghammel. Még három és fél óra volt vacsoráig, és a La Mouette még mindig az öbölben horgonyzott.

Dona az ablaknál állt, és dobolt az ujjaival az üvegen.

A nyári zápor sűrűn és sebesen zuhogott, a szoba fülledt volt, és máris búzlótt a kutyaszagtól, meg az illatszertől, amit Harry a ruháira pancsol. Harry időnként harsány nevetésben tört ki, és a játék közben elkövetett hibáiért ugratta Rockinghamet. Az óramutatók most gyorsabban haladtak, mint ahogy Dona szerette volna, behozták a napközben mutatott lassúságukat. Elkezdett föl-alá járkálni a szobában, képtelen volt megfékezni magában a vereség egyre erősödő előérzetét.

– A mi Donánk nyugtalannak látszik – jegyezte meg Rockingham, felnézve rá a kártyáiból –, talán még nem múlt el teljesen az a titokzatos láz?

Dona nem válaszolt, csak újra megállt a hosszú ablak előtt.

– Tudod ütni ezt a bubit? – nevetett Harry, és kívágta az asztalra a kártyát. – Vagy megint veszítesz? Hagyd békén a feleségemet, Rock, és a játékra figyelj. Látod, megint egy arany vándorol a zsebembe. Gyere, Dona, ülj le, felidegesíted a kutyákat azzal a pokoli gyüszméléssel.

– Nézzen bele a háta mögül Harry lapjába, nem csal-e. Volt idő, amikor mind a kettőnket meg tudott verni pikében – jegyezte meg Rockingham.

Dona végignézett rajtuk. Harry hangos volt és derűs, máris kipirult kissé az italtól, és megfeledkezett mindenről, kivéve a játékot. Rockingham meg a kedvében járt, szokása szerint, de éber volt, mint egy ravasz macska, és keskeny szemével mohón és kíváncsian fürkészte Donát.

Viszont le voltak kötve, legalább még egy óráig kártyázni fognak, Dona jól ismerte Harryt az ilyesmi-ben, így hát ásítva hátat fordított az ablaknak, és elindult az ajtó felé.

– Lefekszem vacsoráig, fáj a fejem. Valahol biztos zivatar van a levegőben.

– Gyerünk Rock, öreg fiú – dőlt hátra a székén Harry –, lefogadom, hogy nincs kör a kezeden. Akarod emelni a tétet? Sportemberrel állsz szemben. Dona, ha már állsz, töltsd meg a poharamat. Nagyon szomjas vagyok.

– Ne felejtsd el – mosolygott Rockingham –, hogy éjjél előtt esetleg akad még valami dolgunk.

– Nem, Istenemre, nem felejttem el. El akarjuk taposni azt a békazabálót. Mit bámulsz rajtam, szépségem?

– Arra gondoltam, Harry, hogy tíz év múlva valószínűleg úgy fogsz kinézni, mint Godolphin.

– Tényleg? Ott egye a fene. És mi van akkor? George Godolphin kövér fickó, és az én egyik legrégebb barátom. Ez egy ász volna, amit az orrom elé dugsz? Fene egyen meg, te átkozott csaló, kifosztod az ártatlan embert!

Dona kiosont a szobából, felment a lépcsőn a hálószobájába, becsukta az ajtót, majd meghúzta a kandalló mellett lógó csengőzsinórt. Néhány perc múlva bekopogott valaki, és egy kis cselédlány jött be a szobába.

– Légy szíves, küld fel hozzám Williamet.

– Sajnálom, úrnőm – pukedlizett a lány –, de William nincs itthon. Mindjárt öt óra után elment, és még nem jött vissza.

– Hová ment?

– Fogalmam sincs, úrnőm.

– Nem tesz semmit, köszönöm.

A kislány kiment, Dona pedig elvetette magát az ágyán, és a feje alá tette a kezét. Williamnek is eszébe jutott az, ami neki. Elment megnézni, hogy haladnak a hajóval, és hogy figyelmeztesse a gazdáját, az ellenségei aznap este Navronban fognak vacsorázni. De miért késik? Öt után

hagyta el a házat, most pedig már majdnem hét óra.

Lehunyta a szemét, és érezte, hogy békés szobájának csendjében ugyanúgy dörömböl a szíve, mint egyszer akkor, amikor a La Mouette fedélzetén állva várta, hogy partra szálljanak a Lantic-öbölben. Emlékezett rá, milyen dermesztő hideg érzés fogta el, aztán amikor lement a kabinba, evett és ivott egy kicsit, mennyire elmúlt a félelme és a szorongása, és mennyire betöltötte a kaland izgalma. De a mai este egészen más. Ma este egyedül van, a férfi keze nem markolja az övét, nem beszél hozzá a szeme. Egyedül van, és a háziasszony szerepét kell eljátszania a férfi ellenségei előtt.

Tovább heverészett az ágyán, miközben odakinn az eső elcsendesedett és már csak szitált, majd teljesen elállt, és a madarak énekelni kezdtek, de William még mindig nem jött meg. Felkelt, az ajtóhoz ment, és hallgatózott. Hallotta a férfihangok mély mormolását a szalonból, egyszer Harry felnevetett, aztán Rockingham is, aztán nyilván tovább kártyáztak, mert megint csak a mormolást hallotta, majd Harry leszidta valamelyik kutyát, mert vakaródzott. Dona nem tudott tovább várni. Vállára kanyarította a köpenyét, lábujjhegyen lelopódzott a lépcsőn a hatalmas hallba, aztán az oldalajtón kiment a kertbe.

A fű még nedves volt az eső után, és ezüstösen csillogott, a levegőben úgy ült a meleg pára, mint az őszi köd.

Az erdőben csöpögtek a fákról az esőcseppek, az öbölbe vezető kis csapás sáros és latyakos volt. Sötét is volt, mert az eső után nem sütött ki a nap, és a sűrű zöld, nyári lombok lepelként borultak a feje fölé. Amikor arra a partra ért, ahol az ösvény hirtelen véget ért, gyorsan lefelé indult, és éppen be akart fordulni az öböl felé, ahogy

szokta, amikor valami hang hirtelen megállította. Habozott, várt egy pillanatig, kezét az egyik fa alacsony ágán nyugtatva. Valakinek megroppant a lába alatt egy gally, annak a hangját hallotta, aztán valaki átcsörtetett a páfrányokon. Dona csöndesen állt, meg se moccan, aztán, amikor minden újra elcsendesedett, kinézett a lomb alól, mely elrejtette, és tőle vagy húszyardnyira ott állt egy férfi, hátát egy fának támasztotta, és muskétát tartott a kezében.

A háromszögletes kalap alatt csak a profilját tudta kivenni, az arcára nem emlékezett, nem ismerte, de ott állt és várt, lefelé bámulva az öbölre.

Kövér esőcsepp hullott rá a fáról, mire levette a kalapját, és megtörölte az arcát a zsebkendőjével. Közben hátat fordított Donának, aki tüstént elosont onnan, ahol eddig álldogált, és futni kezdett hazafelé az ösvényen, amelyen jött. Jéghideg volt a keze, szorosabban a vállá köré húzta a köpönyegét. Ezért nem tért hát haza William, gondolta, mert vagy elfogták, vagy ott bujkál az erdőben, mint ő most. Mert ahol egy ember van, ott mások is vannak, és az a férfi, akit látott, nem helfordi, hanem vagy Godolphin, vagy Rashleigh, vagy Eustick embere, így hát nem tehetek semmit, gondolta, semmit, vissza kell jutnom a házba, föl a szobámba, fel kell öltöznöm, fel kell tennem a fülbevalómat, nyakláncomat, a karkötőimet, aztán mosolyogva le kell mennem az ebédlőbe, és le kell ülnöm az asztalfőre, jobbon Godolphinnal, baloldalt Rashleigh-vel, miközben az emberek őrséget állnak az erdőben.

Sietett vissza az ösvényen a házhoz, közben esőcseppek hulltak rá a szorosán egymás mellett álló fákról. A feketerigók már elhallgattak, furcsán csöndes lett az este.

Mikor kiért a fák közötti tisztásra, szemben a nagy pázsittal, és a ház felé nézett, látta, hogy a szalon teraszra néző franciaablaka nyitva van, Rockingham ott áll, és az eget kémleli, a kutyák, Duke és Duchess pedig a sarkában toporognak. Visszahúzódott a fák fedezékébe, de ekkor az egyik kutya a pázsiton szaglászva megtalálta a lábnyomát a nedves fűben, majd farkcsóválva követni kezdte a szagot. Látta, hogy Rockingham figyeli a kutyát, felnéz a feje felett az ablakra, aztán egy-két pillanat múlva óvatosan elindul, és mindig a pázsit szélén lépegetve megnézi az árulkodó lábnyomokat, ahol átvágnak a fűvön és eltűnnek az erdőben.

Dona visszaosont az erdőbe, hallotta, amint Rockingham halkán nevéen szólongatja a kutyát – Duchess... Duchess... – aztán tőle kissé balra hallotta, hogy a kutya szaglászik a páfrány közt. Visszafordult a fák közé, és a kocsifelhajtó felé vette az útját, ami visszavitte a ház homlokzatához az udvaron. Duchess nyilván tovább követte a nyomát az erdőn át az öböl felé, mert most már nem hallotta az ugatását, és észrevétlenül ért az udvarra.

A főbejáraton keresztül ment be a házba, a nagy ebédlő szerencséjére még árnyékban volt, nem gyűjtötták meg a gyertyákat, mert a tulsó végében egy szolgáló éppen a tányérokat cipelte a kis tálalóasztalhoz, és Harry londoni inasa segített neki elrendezni őket. És Williamnek még mindig nem volt se híre, se hamva.

Dona az árnyékban lapult, s miután a személyzet egy perc múlva kiment a szemközti ajtón a hátul levő konyhába, sietve fölment a lépcsőn, és végigosont a szobájába vezető folyosón.

– Ki az? – szolt ki a saját szobájából Harry. Nem válaszolt, hanem beosont a szobájába, és becsukta az

ajtáját. Néhány pillanat múlva már lépteket hallott az ajtó előtt, csak annyi ideje maradt, hogy ledobja a köpenyét, befeküdjön az ágyába, és a térdére húzta a takarót, mert Harry szokása szerint kopogás nélkül rontott be hozzá, ingujjban és nadrágban.

– Hova az ördögbe ment az a fickó, az a William? Eldugta valahova a pincekulcsot, és Thomas hozzám jött a bor miatt. Azt mondja, sehol nem találják Williamet.

Dona csöndesen feküdt, lehunyta szemmel, aztán az oldalára fordult, fölneézett Harryre és ásított, mintha álmából ébresztette volna föl.

– Honnan tudjam, hogy hol van William? Talán a lovászokkal fecseg az istállóban. Miért nem keresik meg?

– Keresték – füstölgőn Harry –, de a fickó egyszerűen eltűnt, és mi meg itt állunk, George Godolphin, meg a többiek jönnek vacsorára, és nincs borunk. Én mondom neked, Dona, ezt nem tűröm. Ki fogom rúgni, tudod.

– Mindjárt vissza fog jönni – mondta Dona fáradtan –, még bőven van idő.

– Átkozott szemtelenség, mindig ez történik a szolgálkkal, ha nincs férfi a házban. Hagytad, hogy azt csinálja, amit csak akar.

– Ellenkezőleg, azt csinálja, amivel nekem kedvemben jár.

– Hát, én mondom neked, hogy nekem ez nem tetszik. Rocknak teljesen igaza van. A fickónak bizalmaskodó és pimasz a modora. Rocknak az ilyesmikben mindig igaza van. – A szoba közepén állt, rosszkedvűen nézett Donára, égett az arca, kék szemében düh villogott. Dona tüstént átlátta a helyzetet: mikor kissé részeg volt, ez a magatartása, és tudta, hogy egy-két perc múlva már sértegetni fogja.

– Nyertél a kártyán? – kérdezte, hogy másra terelje a figyelmét. Harry vállat vont, a tükörhöz ment, egy darabig bámulta magát, és megtapogatta az ujjával a szeme alatti puffedt zacskókat. – Nyerek én valaha tíz percnél tovább Rocktól? – morogta. – Nem, mindig az a vége, hogy elveszítetek húsz-harminc aranyat, amit nehezen engedhetek meg magamnak. Figyelj ide, Dona, beengedsz ide ma éjjel?

– Azt hittem, el leszel foglalva a kalózzal.

– Ó, azon éjjélre, vagy röviddel utána túl leszünk. Ha ezek a fickók valahol a folyón bujkálnak, ahogy Godolphin és Eustick gondolják, semmi esélyük nincs. Mindenhova öröket állítottak, innen föl a hegyfokig, és ráadásul a folyó mindkét oldalára is. Ezúttal nem fog kicsúszni a hálóból.

– És te milyen szerepet akarsz vállalni ebben?

– Ó, én csak néző leszek, és csak a hallalínál szállok be. Aztán iszunk rá egyet, és nagyot mulatunk. De nem feleltél a kérdésemre, Dona.

– Nem hagyhatnánk ezt akkorra, mikor eljön az ideje? Ismerem, hogy rendszerint milyen szoktál lenni éjjél után, már nem sokat fogsz törődni vele, hogy az én szobámban fekszel le vagy az ebédlőasztal alá.

– Ez is csak azért van, mert te mindig olyan átkozottul keményen bánsz velem, Dona. Azt mondom, ez már egy kicsit erős, ez a história. Elrohansz Navronba, ott hagysz engem rostokolni a városban, aztán összeszedsz valami hülye lázat, amikor utánad jövök.

– Csukd be az ajtót, Harry, aludni akarok.

– Aludni, egy frászt! Te mindig aludni akarsz. Most már isten tudja, milyen régóta mindig ezt válaszolod. – Azzal kirobogott a szobából, és bevágta az ajtót. Dona hallotta, hogy egy pillanatra megáll a lépcsők tetején és leordít a

cselédeknek, hogy az a gazember William megjött-e már.

Dona felkelt az ágyból, kinézett az ablakon, és látta, hogy Rockingham jön visszafelé a pázsiton, a kis Duchesseszel a sarkában.

Lassan, nagy gonddal öltözködni kezdett, sötét, göndör hajfürtjeit az ujja köré tekerte, aztán elrendezte a füle mögött, fülébe csavarta a rubin fülbevalókat, és fölcsatolta a nyakláncára a rubin nyakéket. Mert Dona St. Columbnak a krémszínű selyemruhájában, bodorított fürtjeivel és ékszereivel nem volt szabad emlékeztetnie a La Mouette sáros, piszkos hajósinasára, aki alig öt nappal ezelőtt Philip Rashleigh ablaka alatt álldogált egy szál vékony, csuromvizes ingben a zuhogó esőben. Megnézte magát a tükörben, aztán föl nézett a falon függő portréjára, és tüstént látta, mennyire megváltozott az alatt a rövid idő alatt, amit Navronban töltött: kitelt az arca, a szájáról eltűnt az a mogorva kifejezés, és valami megváltozott a tekintetében, ahogyan Rockingham mondta. Ami azt a cigánybarnaságot illeti, azt nem lehet elrejtteni, sőt, a kezét meg a nyakát is leégette a nap. Ki a csuda fogja elhinni, gondolta magában, hogy ezt a láz okozta, hogy a napsütötte színe sárgaság – talán Harry, neki nincs semmi képzelőtehetsége, de Rockingham soha.

Ekkor meghallotta az udvarról a kolomp csilingelését, megérkezett az első vendég, a kocsija a följárati lépcsőjéhez hajtott. Aztán néhány perc múlva megint paták csattogtak, ismét csilingelt a kolomp, és most már beszélgetés hangját hallotta odalentről, az ebédlőből. Harry hangja mindenkit túlharsogott, Duke és Duchess pedig ugattak. Már majdnem besötétedett, odakinn a kert árnyékba borult, a fák mozdulatlanul álltak. Lenn az erdőben kinn áll az őrszem, gondolta, néz le az öbölre, és

talán mostanra már mások is csatlakoztak hozzá, a hátukat a fáknak vetik, és némán várják, hogy mi itt befejezzük a vacsorát, aztán Eustick majd ránéz Godolphinra, Godolphin Harryre, Harry Rockinghamre, majd mindnyájan hátralökik a székeket, egymásra mosolyognak, megragadják a kardjukat, és lemennek az erdőbe. Ha száz évvel ezelőtt élnénk, gondolta, fölkeszültem volna rá, és altatót tennék a borukba, vagy eladtam volna magamat az ördögnek, és valami bűbájossággal elvarázsolnám őket, de nem élünk száz évvel ezelőtt, most élünk, nekem ez a korszak az időm, és ilyen dolgok nem történnek többé, és semmi mást nem tehetek, csak ülök az asztalnál, mosolygok rájuk, és biztatom őket, hogy igyanak.

Kinyitotta az ajtót, a hangok hangosan szálltak fel az ebédlőből: Godolphin dagályos, nagyképű tónusa, Philip Rashleigh siránkozó, harákoló köhögése, és egy mézesmázos, sima kérdés Rockinghamtól. Mielőtt lement, befordult a folyosóról a gyerekek szobájába, megcsókolta őket álmukban, és félrehúzta a függönyt, hadd jöjjön rájuk a nyitott ablakból az éjszakai hűvös levegő, aztán amikor újra a lépcsők felé indult, a háta mögül lassú, csoszogó hangot hallott, mintha valaki nem ismerné ki magát a sötétben a folyosón.

– Ki az? – suttogta, de nem kapott választ. Várt egy pillanatig, hideg félelem fogta el, és miközben odalentről felhallatszott a vendégek hangos beszélgetése, a sötét folyosón megint hallotta azt a vonszoló csoszogást, aztán halk suttogást és egy sóhajt.

Kihozott a gyerekszobából egy gyertyát, magasan a feje fölé tartotta, és végignézett a sötét folyosón, ahonnan a hang jött. Félig kuporogva, félig fekve a hamuszürke arcú William lapult a fal mellett, bal karja bénán lógott le az

oldalán. Dona letérdelt mellé, de William visszalökte, kis összezárt szája rángatózott a fájdalomtól. – Ne nyúljon hozzám, úrnőm – suttogta –, bemocskolja a ruháját, csupa vér az ingem ujja.

– William, kedves William, súlyosan megsebesültél? – Az inas megrázta a fejét, de jobb kezével görcsösen markolta a bal vállát.

– Semmiség, úrnőm, csak... kissé balszerencsés dolog... éppen ma... éjszaka. – A fájdalomtól elgyöngülve behunyta a szemét, és Dona tudta, hogy hazudik.

– Hogy történt?

– Jöttem vissza az erdőn keresztül, úrnőm, és megláttam Lord Godolphin egyik emberét, aki meg akart állítani. Sikerült kitérnem előle, de közben ezt a horzsolást kaptam.

– Bejössz a szobámba, kimosom és bekötözöm a sebedet – súgta neki Dona, s mivel az már alig volt magánál, nem tiltakozott tovább, hagyta, hogy végigvezesse a folyosón és betuszkolja a szobájába. Becsukta és bereteszte az ajtót, és ágyba segítette Williamet, aztán vizet és törülközőt hozott, kitisztította a vágást a vállán, majd bekötözte. William hozzáfordult és azt mondta: – Úrnőm, ezt nem lenne szabad tennie értem.

– Csak fekdj nyugodtan – súgta Dona –, fekdj csendesen, és pihenj.

Williamnek még mindig halálsápadt volt az arca. Dona nem tudta, milyen mély lehet a sebe, és mivel enyhíthetné a fájdalmait, és hirtelen kétségbeesetten tehetetlennek érezte magát. William ezt biztosan megérezte, mert azt mondta: – Ne aggódjon, úrnőm, rendbe fogok jönni. És legalább a küldetésem sikeres volt, felmentem a La Mouette-re, és beszéltem a gazdámmal.

– Megmondtad neki? Megmondtad neki, hogy

Godolphin, Eustick meg a többiek ma este itt vacsoráznak?

– Igen, úrnőm, ő meg csak mosolygott, azon a sajátos módján, és azt mondta nekem: „Mondd meg az úrnődnek, hogy csöppet sem zavarnak, és a La Mouette-nek szüksége van egy hajósínásra”. – Közben kintről léptek hallatszottak, aztán valaki kopogott az ajtón. – Ki az? – szölt ki Dona, és egy kis cselédlány válaszolt: – Sir Harry azt üzeni ladységednek, hogy ő meg az urak már várják a vacsorát.

– Mondd meg Sir Harrynek, hogy fogjanak hozzá, tüstént köztük leszek – mondta Dona, aztán lehajolt Williamhez, és suttogva megkérdezte: – És a hajó, rendbehozták a hajót, ki tudnak futni ma éjszaka? – William azonban most már csak bámult rá, már nem ismerte meg, aztán lehunyta a szemét, és Dona látta, hogy elájult.

Betakarta a takarójával, miközben alig tudta, mit csinál, aztán lemosta a kezéről a vért. A tükörbe nézve látta, hogy az ő arcáról is elszállt minden szín, és bizonytalan ujjakkal pirosítót kent az arccsontjára, aztán kiment a szobából, otthagya az ágyában az öntudatlan Williamet. Amikor lement az ebédlőbe vezető lépcsőn, hallotta a széklábak karistolását a padlón, ahogy a vendégek felálltak és várták. Magasra emelte a fejét, mosoly játszadozott az ajkán, de nem látott semmit, sem a gyertyák ragyogását, sem a tányérokkal megrakott hosszú asztalt, sem Godolphint a szilvakék kabarjában, sem a szürke parókás Rashleigh-t, sem a karját markoló Eusticket, sem az őt bámuló férfiak szemét, akik mélyen meghajoltak, ahogy az asztalfő felé ment, csak egyetlen férfit látott, aki a hajója fedélzetén áll a néma öbölben, és gondolatban

búcsút mondott neki, miközben várta a dagályt.

18. fejezet

Így hát sok év után újra vacsorát rendeztek a Navron House nagy ebédlőjében. A gyertyák leragyogtak a vendégekre, akik hatosával ültek az ezüsteel, rózsás szegélyű porcelánnal, és magasra tornyozott gyümölcsös tálakkal megrakott hosszú asztal két oldalán. Az asztal egyik végén a kék szemű, kipirult arcú, kissé félrecsúszott parókájú házigazda ült, aki minden elhangzott tréfán a kelleténél kissé hosszabban és hangosabban nevetett. Az asztalfőn a háziasszony piszkálgatta az elébe tálalt fogásokat, és időnként hideg, higgadt pillantásokat vetett a mellette ülő vendégekre, mintha a jobbján és a balján ülő férfiak lennének az egyetlenek a világon, akik számítanak, és ő teljesen az övék lenne erre az estére, vagy akár tovább is, ha úgy kívánnák. Soha azelőtt, gondolta Harry St. Columb, miközben az asztal alatt belerúgott az egyik kutyába, soha azelőtt nem flörtölt Dona ilyen feltűnően, nem szemezett ilyen felháborítóan. Ha mindez annak az átkozott láznak az eredménye, akkor az Isten segítsen minden fickót, aki csak itt van. Soha azelőtt, gondolta Rockingham, miközben az asztalon keresztül figyelte, soha azelőtt nem látszott ennyire kihívónak, és vajon mi jár most a fejében, és miért sétált keresztül az erdőn a folyó felé este hétkor, amikor azt hitte, hogy alszik az ágyában.

Ez hát a híres Lady St. Columb, gondolta az asztalnál minden vendég, az, akiről időnként olyan sok botrányt és annyi pletykát hallunk, aki a londoni kocsmákban hírhedt városi nőszemélyekkel vacsorázik, aki a férje nadrágjában szőrén üli meg a lovat az éjszakai utcai lovaglásokon, aki kétségkívül adott magából valamennyit a St. James összes

gavallérjainak, nem is beszélve őfelségéről magáról.

Így aztán a vendégek eleinte gyanakodtak, félszegek voltak, makogtak, de amikor Dona megszólította őket vagy rájuk mosolygott az asztalon át, aztán kikérdezte őket az otthonukról, a hobbijaikról, az elfoglaltságukról, megtudakolta, ki nős, ki nem, és sorra mindegyiküknek értésére adta, hogy minden szavuk fontos és kedves neki, akkor elengedték magukat és feloldódtak. A pokolba mindenkivel, aki rágalmazta, a csúf nők locsogásával, akik persze féltékenyek rá, gondolta a fiatal Penrose. Istenemre, micsoda asszony, gondolta Eustick, hogy egy ilyen feleséget birtokoljon és megtartsa az ember, zár alatt kell tartani, és soha el nem engedni szem elől. A Probuson túlról ott volt Tremane, valamint a vörös parókás Carnethick, az egész nyugati part birtokosa; az előbbinek nem volt se felesége, se szeretője, a másik pedig nála tíz évvel idősebb nőt vett el, és most ostobán, durcás imádattal bámulja, és amikor Dona az asztalon át rávillantotta a tekintetét, azon tűnődött, hogy vajon nem maradhatna-e valahogy kettesben vele, később, vacsora után. Még Godolphin, a nagyképű, gülüszemű, bibircsókos arcú Godolphin is kissé irigykedve ismerte el magában, hogy Harry felesége nagyon bájos, bár ő persze nem helyesli, és soha nem is helyeselné a magatartását; van valami merészség a tekintetében, amitől kényelmetlen érzés fogja el, és valahogy nem tudná elképzelni, hogy Lucy a barátnőjévé fogadja. A nőekkel mindig csendes, hallgatag és mogorva Philip Rashleigh hirtelen mesélni kezdett neki a gyerekkoráról, meg arról, hogy mennyire szerette az édesanyját, aki meghalt, mikor ő még csak tízéves volt.

Már majdnem tizenegy óra – gondolta Dona –, és mi

még mindig eszünk, iszogatunk, beszélgetünk. Ha ez így megy, akár csak egy kicsit is tovább, elegendő ideje lesz odalenn az öbölnél, hiszen a dagály közben egyre erősödik, és nem számít, hogy a La Mouette-nek van-e lék a törzsén vagy nincs, mennyire tudták kijavítani, a hajónak ki kell tartania, és el kell vitorláznia.

Intett a szemével a várakozó szolgáltnak, újra megtöltötték a poharakat, csevegő hangok zsvijaja csengett a fülében, s miközben mosolyogva bal oldali szomszédjára nézett, azon töprengett, hogy vajon William magához tért-e már az ájulásából, vagy még mindig az ágyában fekszik hamuszürkén, behunyt szemmel, sötét vérfoлтtal a vállán. – Zene kellene – mondta félig lehunyt szemmel Harry –, zene kellene, mint nagyapám idejében, mikor a galérián játszottak a muzsikusok, tudjátok, amikor még élt az öreg királynő. Az ördög vigye el, miért nincsenek manapság senkinek lantosai? Gondolom, azok az átkozott puritánok mind megölték őket. – Jól be van szíva, gondolta Dona, ahogy figyelte, ismerte a jeleket, nem lesz vele sok baj ma este. – Véleményem szerint jobb, hogy ez a fajta bolondozás kihalt – jegyezte meg Eustick, és morgósan összehúzta a szemöldökét, sértette a puritánokra vonatkozó csipkelődés, mert az apja a parlament mellett harcolt.

– Sokat táncolnak az udvarnál? – kérdezte a fiatal Tremayne, és fülig pirulva mohón nézett rá. – Hát persze – felelte Dona –, fel kell jönnie a városba, tudja, amikor Harry meg én visszatérünk, majd keresek magának feleséget. – De a fiatalember csak rázta a fejét, és esdeklő kutyaszemekkel dadogva visszautasította. Húsz év múlva James is ebben a korban lesz, gondolta Dona, hajnali háromkor be fog lopódnani a szobámba, hogy elmesélje a

legújabb ballépését, és mindez feledésbe merül, és lesüllyed a múltba, de talán ahogy belenézek majd James szemébe, sóvár arcába, hirtelen vissza fogok rá emlékezni, és elmondom majd neki, hogyan tartóztattam a vacsoránál tizenkét férfit majdnem éjfélig, hogy az egyetlen férfi, akit valaha szerettem, el tudjon menekülni Franciaországba, és örökre eltűnjön az életemből.

Mit mondhat Rockingham a szája sarkából Harrynek? – Igen, a mennydörgős ménköbe – harsogta Harry az asztal másik végéből –, tudod azt, Dona, hogy ez a te csibész szolgád még mindig nem jött vissza? – Akkorát csapott az asztalra az öklével, hogy a poharak kilöttyentek, Godolphin komoran ráncolta a homlokát, mert a bora ráömlött a csipkés nyakkendőjére. – Tudom – mosolygott Dona –, de mit számított, jól megvoltunk nélküle.

– Te mit csinálnál, George, egy olyan szolgálóval – tört ki Harryből a keserűség –, aki szabadságot vesz ki azon az éjszakán, amikor a gazdája vacsoravendégeket lát?

– Természetesen kirúgnám, kedves Harry – mondta Godolphin.

– És a tetejébe még meg is vesszőztetném – tette hozzá Eustick.

– Igen, ez mind rendben lenne – csuklott Harry –, de ez az istenverte fickó Dona kedvence. Amikor beteg volt, ő járt ki-be éjjel-nappal a szobájába. Te eltűrnéd ezt, George? A te feleségednek is szokott a szobájában férfi cseléd ögyelegni?

– Nem létezik – felelte Godolphin. – Lady Godolphin jelenleg nagyon kényes egészségi állapotban van, senki mást nem tud eltűrni maga mellett, csak az öreg dajkáját, kivéve természetesen engem.

– Milyen elbűvölő – jegyezte meg Rockingham –,

milyen megható és mennyire falusi. Ezzel szemben, úgy tűnik, Lady St. Columb körül egyáltalán nincs nőcseléd. – Fölemelte a poharát, és Donára mosolygott. – Különben élvezte a sétát, Dona? Milyen volt a nedves erdőben?

Dona nem válaszolt. Godolphin gyanakodva nézett rá, mert ha Harry valóban megengedi a feleségének, hogy szolgálkkal enyelegjen, az rövidesen szóbeszéd tárgya lesz a vidéken, és hirtelen visszaemlékezett arra a pimasz kis töpörtyű inasra, aki a hintót hajtotta, amikor Harry felesége náluk teázott. – Hogy viseli a felesége a hőséget? – érdeklődött Dona. – Olyan sokat gondolok rá. – A választ azonban már nem hallotta, mert Philip Rashleigh kezdett a bal fülébe duruzsolni. – Megesküdnék, drága hölgyem, hogy valahol én már láttam önt, de ha beleszakadok se tudom visszaidézni, hogy mikor vagy hol.

A tányérját bámulta, és összeráncolta a homlokát, mintha gondolatait összpontosítva vissza tudná idézni a helyszínt.

– Még egy kis bort Mr. Rashleigh-nek – mosolygott rá bájosan Dona, és feléje tolta a poharát. – Igen, én is úgy érzem, hogy már találkoztunk. De ez csakis hat évvel ezelőtt lehetett, mikor az esküvőnk után lejöttem ide.

– Nem, esküdni mernék, hogy nem – rázta a fejét Rashleigh. – Azt hiszem, van valami a hanghordozásában, amit nemrég hallottam.

– Dona minden férfira ilyen hatással van. Miután látták, mindig úgy érzik, hogy már előzőleg is ismerték – élcelődött Rockingham. – Kedves Rashleigh, meg fogja látni, hogy ez majd éjszaka ébren fogja tartani magát.

– Gondolom, ön tapasztalatból beszél? – jegyezte meg Carnethick, de Rockingham csak mosolygott, és a mandzsettája csipkéjét igazgatta.

Hogy megvetem, gondolta Dona, utálok azt a keskeny macskaszemét, azt a sokatmondó mosolyát. Szeretné, ha az asztalnál mindenki azt hinné, hogy a szeretőm.

– Járt valaha Foweyben? – kérdezte Philip Rashleigh.

– Tudomásom szerint soha – válaszolta Dona. Rashleigh kiitta a borát, de még mindig kételkedve rázta a fejét.

– Hallotta, hogy kiraboltak?

– Igen, hogyne. Nagyon elkésesítő lehet magának. És nincs semmi hír a hajójáról azóta?

– Semmi – mondta Rashleigh keserűen. – Mostanra már kényelmesen befészkelte magát egy francia kikötőbe, és nincs semmi jogi lehetőség a visszaszerzésére. Ez a vége annak, hogy az Udvar teli van idegenekkel, és a királyunk jobban beszél franciául, mint angolul. Habár remélem, ma éjszaka kiegyenlítjük a számlánkat, egyszer és mindenkorra.

Dona lopva felnézett a lépcső feletti órára. Húsz perc hiányzott az éjféltől. – És ön, mylord – fordult mosolyogva Godolphinhoz –, önt is érintette Rashleigh úr hajójának az elvesztése?

– Igen, asszonyom – jött a merev válasz.

– De remélem, nem sérült meg?

– Szerencsére nem. A gazfickók örültek, hogy kereket oldhattak. Mint minden francia, inkább a futást részesítették előnyben, mint a becsületes küzdelmet szemtől szembe.

– Azt kell hinnem, hogy a vezérük valóban mindenre elszánt férfi.

– Ez a legarcátlanabb, legvérszomjasabb, legrosszabb kinézetű gonosztevő, akit csak valaha láttam. Azóta hallottuk, hogy minden útjára egy csomó asszonyt visz,

szerencsédén teremtéseket, akik közül a legtöbbet a mi falvainkból rabolt el. Mondanom se kell, hogy a feleségemnek erről egy szót sem szóltam.

– Természetesen, az csak fölöslegesen siettethetné a dolgokat – mormolta Dona.

– A Merry Fortune fedélzetén volt egy nője is – mondta Philip Rashleigh. – Olyan tisztán láttam a fejem fölött a fedélzeten, ahogy most önt. Ha volt valaha merész tekintetű, szemtelen nőszemély, hát az az volt. Egy vágás volt a vállán, a haja a szemébe lógott. Biztos valami szajha volt a francia kikötőkből.

– És egy fiú is volt ott – tette hozzá Godolphin –, egy nyamvadt, semmirekellő fiú, aki bekopogott Philip ajtaján. Esküdni mernék, hogy az is benne volt a pakliban. – Nyafogó hangon beszélt, és valahogy visszataszítóan nőiesen nézett ki.

– Ezek a francia férfiak olyan dekadensek.

– Soha nem csúsztak volna ki a kezünk közül, ha nem jön az a szél – horkant fel Rashleigh. – A Readymoney-öböl felől jött egy fuvallat, és megdagadtak a vitorlái. Azt mondhatnánk, ez magának az ördögnek a műve volt. George rálőtt a gazemberre, de elhibázta.

– És ez hogy történt, mylord?

– Asszonyom, én átmenetileg hátrányos helyzetbe kerültem – kezdte Godolphin, és elvörösödött. Harry odanézett az asztal túlsó végéről, rácsapott a kezével a térdére, és felkiáltott: – Ne félj, George, mindent hallottunk. Elveszítetted a parókádat, igaz? Az a gézengúz békazabáló ellopta a parókádat? – Minden szem azonnal Godolphin felé fordult, aki olyan mereven ült, mintha nyársat nyelt volna, és a poharát bámulta.

– Ne törődjön velük, kedves Lord Godolphin –

mosolygott Dona –, inkább igyék még egy kis bort. Hiszen mit számít egy páróka? Elveszíthetett volna valami sokkal értékesebbet is, és akkor Lady Godolphin mit csinálna? – Rashleigh szomszédja, Dona bal oldalán, Carnethick, hirtelen fulladozni kezdett a bora fölött az elfojtott nevetéstől.

Még egy negyedóra éjfélig, még tíz perc, még öt perc. A fiatal Tremayne kakasviadalról vitatkozott Tregonny urával, Penrose-zal, egy férfi Bodminból, akinek nem hallotta a nevét, Rockingham bordáit bökdösve egy malac történetet mesélt sugdosva. Carnethick szemtelenül szemezett Donával, Philip Rashleigh szőlőszemeket csipegetett a szőrös, ráncos kezével, Harry pedig már félig lecsúszott a székéről, egy dallamtalan nótát dúdolt magában, fél kezével a poharát dédelgette, a másikkal az ölében ülő spánielt simogatta. De Eustick hirtelen az órára pillantott, felugrott, és dörgő hangon azt mondta: – Uraim, már éppen elég időt vesztegettünk el. Elfelejtették, hogy ma éjszaka egy nagyon komoly és súlyos ügyben találkoztunk?

Egyszerre csönd lett. Tremayne elpirult, és a tányérjába bámult, Carnethick megtörölte a száját a csipkés zsebkendőjével, és mereven nézett maga elé. Valaki félszegen felköhögött, valaki csoszogott a lábával az asztal alatt. Csak Harry mosolygott tovább, dallamtalan részeg nótáját dűnyögve, miközben az udvaron az istálló órája elütötte az éjfélt. Eustick jelentőségteljesen a háziasszonyra nézett. Dona rögtön felállt. – Ugye, azt óhajtja, hogy távozzam? – kérdezte.

– Badarság – bömbölte Harry, és kinyitotta a fél szemét –, a csuda vigye el, hagyjátok, hadd maradjon a feleségem a saját asztalánál. Nélküle ellaposodik az estély, minden

estélyen ez történik. Szépségem, egészségedre, még ha engeded is, hogy a szolgák ki- és bejárjanak a szobádba.

– Harry, elmúlt a viccelődés ideje – szólt közbe Godolphin, majd Donához fordult: – Szabadabban tudnánk beszélni, ha ön nem lenne itt. Ahogy Eustick éppen megjegyezte, mindnyájan megfélemedtünk kissé összejövetelünk céljáról.

– Természetesen, megértem, eszem ágában sincs önöket bármi módon akadályozni. – Mindnyájan felálltak, Dona elindult, és abban a pillanatban megkondult a nagy kolomp odakinn.

– Ki az ördög lehet az? – ásított Harry. – Valaki két és fél órát késett a vacsoráról? Nyissunk még egy palack bort.

– Mind itt vagyunk – mondta Eustick –, mi nem várunk senki mást. És te, Godolphin?

– Nem, én nem szoltam senki másnak – ráncolta a szemöldökét Godolphin. – Az összejövetelünk különben is titok volt.

A kolomp újra megkondult. – Menjen már valaki, nyisson ajtót – kiáltotta Harry. – Hol az ördögbe vannak a szolgák?

A kutya leugrott a térdéről, és ugatva az ajtóhoz rohant.

– Thomas, valaki, mit csináltak? – kiabált Harry a háta mögé, Rockingham pedig felállt, a hall konyhába vezető hátsó ajtajához ment, és kitérta. – Halló, hé – kiáltotta –, hát mindenki alszik? – Válasz azonban nem jött, a folyosó csöndes volt és sötét.

– Valaki elfújta a gyertyákat – mondta. – Szuroksötét van a folyosón. Halló, hé, Thomas!

– Milyen utasításokat adtál a szolgáknak, Harry? – kérdezte Godolphin, hátratulva a székét. – Azt mondtad

nekik, hogy feküdjenek le?

– Hogy feküdjenek le? Nem – tápázkodott fel Harry bizonytalanul –, a fickók valahol a konyhában várnak. Szólj nekik még egyszer, Rock, légy szíves.

– Ha mondom neked, hogy nem válaszolnak. Fény sincs sehol. Vaksötét van a konyhában.

A kolomp harmadszorra is megkondult. Eustick káromkodva az ajtóhoz masírozott, és elkezdte kinyitni a reteszt.

– Biztos valamelyik emberünk jön, jelentést tenni az erdőbe kiállított örök közül – mondta Rashleigh. – Valaki biztosan leleplezett minket, és elkezdődött a harc.

Az ajtó kitárult. Eustick megállt a küszöbön, és kiszólt a sötétbe: – Ki keresi a Navron House-t?

– Jean-Benoit Aubéry, szolgálatukra áll, uraim – jött a válasz, aztán a francia mosolyogva, karddal a kezében besétált a haliba. – Ne mozduljon, Eustick, és a többiek is maradjanak ott, ahol vannak. Fegyverek szegeződnek önökre, mindegyikükre. Aki megmozdul, golyót kap a fejébe.

Dona felnézett a galériára, és látta, hogy ott áll Pierre Blanc, pisztollyal a kezében, mellette pedig Edmund Vacquier. A konyhába vezető ajtóban sápadtan és kifürkészhetetlenül William állt, fél karja élettelenül lógott az oldala mellett, de a másik kezében kivont tengerészkardot tartott, és Rockingham torkának irányította a hegyét.

– Kérem, uraim, foglaljanak helyet – mondta a francia.
– Nem fogom önöket sokáig feltartani. Ami őladységét illeti, ön szabad, tehet kedve szerint, de először ide kell adnia nekem a fülében viselt rubinokat, mert fogadást kötöttem rájuk a hajósinasommal.

Odaállt Dona elé, és a kardjával játszadozva meghajolt, miközben tizenkét férfi meredt rá gyűlölködve és rettegetve.

19. fejezet

Akár halottak is lehetek volna, amilyen dermedten ültek az asztal mellett a székükön. Senki nem szólt egy szót sem, de mindenki a franciát figyelte, amint ott állt és mosolyogva nyújtotta a kezét az ékszerekért.

Öten tizenkettő ellen, de az öt fel volt fegyverezve, azok tizenketten pedig esztelenül bevacsoráztak, és a kardjuk a hüvelyében pihent az oldalukon. Eusticknak még rajta volt a keze az ajtón, de Luc Dumant a La Mouette-ről mellé állt, és az oldalának szegezte a pisztolyát, mire Eustick lassan bezárta az ajtót és visszatolta rá a reteszeket. Pierre Blanc meg a társa lejött a lépcsőn a galériáról, és elhelyezkedtek a hosszú ebédlő két végén, így hát ha valamelyik férfi keze a kardjához tévedne, az nyomban a halál fia volna, ahogy a kapitányuk mondta. Rockingham a falnak támaszkodva figyelte William szablyájának a hegyét, nyalogatta a száját, és nem beszélt. Csak az újfent székébe süppedt házigazda szemlélte üres tekintettel a jelenetet, megállt kezében a szájához emelt, borral félig töltött pohár.

Dona kikapcsolta a rubinokat a füléből, és a férfi kinyújtott tenyerébe tette.

– Ez minden? – kérdezte.

A férfi a nyakláncán lógó csüngőre mutatott a kardjával.

– Lenne szíves ezt is nélkülözni? – kérdezte, felhúzva egyik szemöldökét –, különben a hajósinasom elátkozna. És el kell kérjem a karkötőjét is a karjáról.

Kikapcsolta a karkötőt meg a gyöngyöt, és szótlánul, mosolytalanul a kezébe adta őket.

– Köszönöm. Remélem, felgyógyult a lázas

betegségéből?

– Azt hiszem, igen, de az ön itteni megjelenése kétségkívül vissza fogja hozni.

– Az nagyon sajnálatos lenne – mondta a francia komoran. – Nyugtalanítaná a lelkiismeretemet. Időnként az én hajósinasom is lázas betegségben szenved, de a tengeri levegő csodákat tesz vele. Önnek is ki kellene próbálnia.

– Meghajolt, zsebre vágta az ékszereket, aztán hátat fordított neki.

– Ha jól sejtem, ön Lord Godolphin – állt meg ölordsaága előtt. – Mikor utoljára találkoztunk, megszabadítottam önt a parókájától. Az is egy fogadás tárgya volt. Ezúttal talán olyasmit is elvehetnék, ami kissé értékesebb. – A Godolphin mellén levő kitüntetések, a csillag meg a szalag felé nyúlt, és levágta őket a kardjával.

– Sajnálattal közlöm, hogy a fegyverét sem hagyhatom önnél – és Godolphin kardja hüvelyestől a földön csörömpölt. A francia újra meghajolt, majd odalépett Philip Rashleigh-hez. – Jó estét, uram, ön most kissé kevésbé látszik dühösnek, mint amikor utoljára láttam. Köszönetet kell mondanom önnek, hogy megajándékozott a Merry Fortune-nal. Pompás hajó. Esküszöm, most rá sem ismerne. A Csatorna túlsó oldalán új vitorlázatot kapott, és tetejébe még át is festették. A kardját, uram, ha lenne szíves. És mi van a zsebében?

Rashleigh homlokán kidagadtak az erek, gyorsan, kapkodva szedte a levegőt. – Ezért meg fogsz fizetni, az isten verjen meg átkozódott.

– Lehetséges – felelte a francia –, de egyelőre ön az, aki fizet. Azzal a derekára erősített zacskóba szórta Rashleigh aranyait.

Lassan körbejárta az asztalt, és sorra egymás után minden vendég elveszítette az oldaláról a kardját, a zsebéből a pénzt, az ujjáról a gyűrűt és a nyakkendőjéről a tüt. Miközben a francia körüljárta az asztalt, halkan füttyörészett, időnként lehajolt a gyümölcsöstálhoz, és lelecsípett egy szem szőlőt, aztán egyszer, miközben várta, hogy a testes bodmini vendég lehúzza koszvénytől dagadt ujjairól számos gyűrűjét, leült az asztal szélére, az ezüstök és tányérok közé, és töltött magának a kancsóból egy pohár bort.

– Sir Harry, önnek jó pincéje van – mondta. – Azt tanácsolnám önnek, tartogassa még egy évig, ez a bor csak javulni fog. Nekem is volt ebből az évjáratból vagy fél tucat palack a bretagne-i házamban, de bolond voltam és túl korán megittam az egészet.

– Ördög és pokol minden istenverte... – fröcsögött Harry.

– Ne aggódjon – mosolygott a francia. – Megszerezhettem volna a pince kulcsát Williamtól, ha akartam volna, de nem fosztom meg önt attól az örömtől, hogy még négy vagy öt évig iszogathassa. – Megvakarta a fülét, aztán Harry gyűrűs ujjára pillantott.

– Nagyon szép smaragd – mondta.

Válaszképpen Harry letépte az ujjáról és a francia arcába vágta, de az elkapta, és a fény felé tartotta.

– Teljesen hibátlan, ami smaragdnál nagyon ritka. De nem veszem el. Jobban meggondolva, Sir Harry, öntől már eleget raboltam. – Meghajolt, és visszaadta a gyűrűt Dona férjének.

– És most, uraim, van egy utolsó kérdésem. Talán kissé durva, de az adott körülmények között igencsak szükséges. Mint tudják, szeretnék visszatérni a hajómra, attól tartok

hát, ha csatlakoznának az erdőben levő társaikhoz, és üldözőbe vennének, az hátráltatná a terveimet. Röviden, fel kell kérnem önöket, hogy vessék le a térdnadrágjukat, és adják át az embereimnek. Hasonlóképpen a harisnyájukat és a cipőjüket is. – Erre kivétel nélkül mindenki dühödten nézett rá. – Istenemre, azt nem! – kiáltotta Eustick. – Nem játszott még eleget velünk?

– Nagyon sajnálom – mosolygott a francia –, de ehhez ragaszkodnom kell. Az éjszaka meleg, tudják, tegnap volt Szent Iván napja. Lady St. Columb, lenne szíves átfáradni a szalonba? Az urak biztosan nem szeretnék ön előtt nyilvánosan levetkőzni, bármennyire vágnának is erre intim körülmények között.

Ajtót nyitott neki, hogy kimehessen, majd visszanézett a vendégekre. – Öt perct adok rá önöknek, de nem többet. Pierre Blanc, Jules, Luc és William, őrizzék gondosan az urakat, amíg levetkőznek. Óladysége és én közben megbeszéljük a nap eseményeit. – Követte Donát a szalonba, majd becsukta maga mögött az ajtót.

– És maga, aki azzal a büszke mosolyával állt ott az asztalfőnél, magát is rákényszerítsem, hogy ugyanazt tegye, kis hajósínesem? – Azzal ledobta a kardját egy székre, és nevetve kitérta a karját. Dona odament hozzá, és a vállára tette a kezét.

– Miért ilyen könnyelmű, miért ilyen szégyentelen, ilyen gonosz? Nem tudja, hogy az erdők és a dombok feketéllenek az emberektől?

– De tudom.

– Akkor miért jött ide?

– Mert, mint minden vállalkozásomnál, mindig a legkockázatosabb a legsikeresebb. Amellett majd huszonnégy órája nem csókoltam meg. – Lehajtotta a fejét,

és a két keze közé fogta Dona arcát.

– Mit gondolt, mikor nem jöttem meg a reggelire?

– Nem volt ott sok időm a gondolkodásra, mert Pierre Blanc mindjárt napkelte után azzal ébresztett, hogy a La Mouette megfeneklett, és folyik bele a víz. Pokolian sokat dolgoztunk rajta, képzelheti. Később pedig, amikor mindnyájan derékig vetkőzve dolgoztunk a hajón, megjött William a maga híreivel.

– De még akkor nem tudta, hogy mit terveztek... ma éjszakára?

– Nem, de hamarosan erősen gyanakodni kezdtem. Egyik emberem meglátott egy alakot a parton, följebb a folyó mellett, egy másikat meg szemben a dombon. Akkor már tudtuk, hogy versenyt futunk az idővel. És a La Mouette-et még így sem találták meg. Őrizték a folyót meg az erdőket, de az öbölhöz nem jöttek be.

– És aztán William másodszor is lement?

– Igen, ma délután öt és hat között. Figyelmeztetett a maguk estélyére Navronban, és akkor eldöntöttem, hogy mit fogok tenni. Természetesen megmondtam neki, de hát az a vágás, amit visszafelé kapott az erdőben attól a fickótól, nem jött valami jól.

– A vacsora alatt folyton csak rá gondoltam, arra, hogy sebesülten, ájultan fekszik az ágyamban.

– Igen, de mégis az ablakhoz vonszolta magát, és beengedett bennünket, ahogy terveztük. Mellesleg a személyzet a vadaskamrában van bezárva, háttal egymáshoz kötözve, ugyanúgy, mint azok a fickók, akiket a Merry Fortune-on találtunk. Szeretné visszakapni a műtyürcéit? – Megtapogatta a zsebét, kereste az ékszereket, de Dona tagadóan rázta a fejét.

– Jobb lesz, ha megtartja őket, hadd emlékeztessék rám.

A férfi nem szólt semmit, csak simogatta a haját, és elnézett a feje fölött.

– Ha minden jól megy, a La Mouette két órán belül kifuthat. A folt durva az oldalán, de ki kell tartania, amíg átérünk a francia partokra.

– Milyen az idő? – kérdezte Dona.

– A szél jó, és elég állandó. Tizennyolc óra alatt átjuthatunk Bretagne-ba, talán hamarabb is.

Dona hallgatott, a férfi pedig csak tovább simogatta a haját.

– Nincs hajósinasom. Nem tudna egy alkalmas kamaszt, aki elhajózna velem? – Dona ránézett, a férfi azonban már nem mosolygott, hátralépett és fölemelte a karját.

– Attól tartok, Williamet magammal kell vinnem. Navronban már eljátszotta a szerepét, a háznépe nem fog többé hallani róla. Jól szolgálta magát, igaz?

– Nagyon jól.

– Ha nem sebesíti meg az este Eustick embere, talán itt is hagynám, de gyorsan felismernék, és Eustick minden lelkiismeret-furdalás nélkül felakasztatná. Amellett alig hiszem, hogy megmaradna a férje szolgálatában.

Körülnézett a szobában, tekintete egy pillanatra ráesett Harry portréjára, majd odasétált a hosszú ablakhoz, széthúzta a függönyöket és kitérta az ablakot. – Emlékszik az első esténkre, amikor magánál vacsoráztam? Utána maga csak bámult a tűzbe, én meg a portréját rajzoltam. Haragudott rám, ugye?

– Nem, nem haragudtam. Csak szégyelltem magam, mert túl sokat megsejtett rólam.

– Hadd mondjak magának valamit. Magából soha nem lesz horgász. Maga túlságosan türelmetlen. Mindig össze fog gabalyodni a zsinórja.

Válaki kopogott az ajtón, mire a férfi kiszólt franciául:

- Igen? Megtették az urak, amit parancsoltam nekik?
- Igen, monsieur – felelte William az ajtón keresztül.
- Akkor minden rendben van. Mondd meg Pierre Blancnak, kötözze össze a kezüket a hátukon, és kísérje fel őket a hálósobákba. Zárja rájuk az ajtókat, és fordítsa rájuk a kulcsot. Két óra hosszát nem fognak zavarni bennünket, lesz annyi időnk, amennyire szükségünk van.
- Igenis, monsieur.
- William!
- Monsieur?
- Hogy van a karod?
- Egy kicsit fáj, de nem komolyan.
- Ez jó hír, mert szeretném, ha elvinnéd öladységét innen hárommérföldnyire, arra a Coverack oldalában levő homokos földnyelvre.
- Igenis, monsieur.
- Ott várod a további parancsaimat.
- Értettem, uram.

Dona csak bámult rá értetlenül, a férfi pedig odament hozzá, a kardjával a kezében.

- Mit akar csinálni? – kérdezte az asszony.

A férfi várt egy pillanatig, mielőtt válaszolt. Már nem mosolygott rá, és elsötétült a szeme.

- Emlékszik, miről beszéltünk tegnap éjjel az öbölben?
- Igen.
- És egyetértettünk abban, hogy egy asszony soha nem menekülhet el, legfeljebb egy órára vagy egy napra?
- Igen.
- Ma reggel, amikor a hajón dolgoztam, és William meghozta a hírért, hogy nincs többé egyedül, rájöttem, hogy a színlelésünk véget ért, és az öböl nem a menedékhelyünk

többé. Mostantól fogva a La Mouette-nek más vizeken kell hajóznia, és más rejtékhelyeket kell találnia. De bár a hajó szabad, és az emberek is szabadok a fedélzetén, a kapitánya fogoly marad.

– Mire gondol?

– Arra gondolok, hogy magához vagyok kötve, ugyanúgy, ahogy maga hozzám. Az első pillanattól fogva tudtam, hogy így lesz. Amikor télen jöttem ide, és lefeküdtem odafönn a maga szobájában, a fejem alá tettem a kezemet, és néztem a falon a maga morcos portréját, csak mosolyogtam magamban, és azt mondtam: „Ő, és senki más”. Aztán csak vártam, nem csináltam semmit, mert tudtam, hogy eljön a mi időnk.

– És még mire?

– Maga is, az én nemtörődöm, közömbös Donám, aki olyan kemény, olyan csalódott, hogy megjártassa a fiút Londonban a férjével és a barátaival, maga is sejtette, hogy valahol, isten tudja, melyik országban, milyen álca alatt, van valaki, aki testének-lelkének része, és aki nélkül olyan elveszett, mint szalmaszál a szélben.

Dona odament hozzá, és a szemére tette a kezét.

– Mindazt, amit érez, én is érzem. Minden gondolatot, minden kívánságot, változó hangulatot. De már késő, már semmit sem tehetünk. Ezt már megmondta nekem.

– Ezt mondtam tegnap éjszaka, amikor nem volt semmi gondunk, együtt voltunk, és még messze volt a reggel. Ilyenkor az ember megengedheti magának, hogy vállat vonjon a jövőre, mert a karjai közt tartja a jelent, és a kegyetlen gondolatok valahogy kétségbeesetten fokozzák a pillanat gyönyörét. Mikor egy férfi szeretkezik, Dona, egyaránt elmenekül a szerelem terhe elől, és önmagától.

– Igen, tudom. Ezt mindig tudtam. De nem minden

asszony van így vele.

– Nem, nem minden asszony. – Kivette a karkötőt a zsebéből, és felcsatolta a csuklójára. – Így aztán – folytatta – amikor eljött a reggel, és megláttam az öbölben a ködöt, és maga már nem volt mellettem, nem kiábrándulás tört rám, hanem maga a valóság. Tudtam, számomra is lehetetlen a menekülés. Olyan lettem, mint egy megláncolt fogoly egy mély pincebörtönben.

Dona megfogta a kezét, és az arcára tette.

– És aztán egész álló nap a hajóján dolgozott, izzadt és küszködött, nem szólt egy szót sem, és a homlokára ráncok ültek, a figyelem összpontosításának a ráncai, melyeket megtanultam megérteni, és akkor... amikor befejezte... mi volt a válasza?

A férfi elfordította a tekintetét, és az ablak felé nézett.

– A válaszom – mondta lassan – még mindig ugyanaz. Hogy maga Dona St. Columb, egy angol bárd felesége, és két gyermek anyja, míg én francia vagyok, földönfutó zsvány, a maga országában rabló, a barátainak az ellensége. Ha erre van válasz, Dona, azt magának kell megadnia, nem nekem.

Még egyszer odament az ablakhoz, aztán visszanézett az asszonyra.

– Ezért kértem meg Williamet, hogy vigye át Coverack mellé, ahhoz a kis tengeröbölhöz, hogy eldönthesse, mit akar tenni. Ha én, Pierre Blanc meg a többiek biztonságban eljutunk a hajóhoz az erdőben felállított kordonon keresztül, késedelem nélkül fel tudjuk vonni a vitorlákat, és elindulunk a dagállal, akkor napkeltére Coverack előtt leszünk. Ha kivilágosodik, és a La Mouette-nek még mindig nem lesz se híre, se hamva, se pora, akkor tudni fogja, hogy a tervem nem sikerült. És

Godolphinnak talán meg lesz az elégtétele, hogy felakaszthatja a gyűlölt franciát a parkja legmagasabb fájára.

Mosolyogva kilépett a teraszra. – Szerettem magát, Dona, majd minden hangulatában. De legjobban, azt hiszem, akkor szerettem, amikor Pierre Blanc nadrágjában, véres arccal, bőrig ázva, a szakadt ingében végigvetette magát a Merry Fortune fedélzetén, magára néztem és maga nevetett, miközben fityültek a feje felett a golyók.

Aztán sarkon fordult, és eltűnt a sötétben.

Dona csak állt mozdulatlanul, és összekulcsolta maga előtt a kezét, miközben rohantak a percek. Végül, mint aki álomból ébred, rájött, hogy egyedül van, a ház néma, ő pedig kezében tartja a rubin fülbevalókat és a csüngőt. A nyitott ablak huzata elfújta a gyertyákat a falon, ő meg szinte azt se tudva, mit csinál, becsukta és bereteszelte az ablakot, majd szélesre tárta az ebédlőbe vezető ajtót.

Az asztalon ott álltak a tányérok, az ételek, a tálakban a feltornyozott gyümölcs, az ezüstpoharak és a borospalackok. A székeket úgy tolták hátra, mintha a vendégek egyszerűen felálltak volna az asztaltól és visszavonultak volna, és az asztalt valami furcsán elhagyatott légkör lengte körül, mintha mindez egy amatőr festő ecsetjével festett csendélet lett volna, amelyen az ételekben, a gyümölcsben, a kiömlött borban nem volt eleven élet, nem voltak valódiak. A két spániel a padlón kuporgott, Duchess fölemelte az orrát a mancsai közül, és felnézett Donára, és elbizonytalanodva felvonított. Valaki a La Mouette legénységéből elfújta a gyertyákat, és aztán sietve elment, mielőtt mindegyiket kioltotta volna: három gyertya égve maradt, a padlóra csöpögött róluk a faggyú,

és különösen, baljóslatúan fénylettek.

Az egyik kialudt, most már csak két gyertya lángja lobogott, táncolt a falon. A La Mouette legénysége befejezte a dolgát és eltávozott. Most éppen az erdőben lopózkodnak az öbölben horgonyzó hajóhoz, köztük a kapitányuk, karddal a kezében. Az istállóudvaron álló óra magasan, vékonyan egyet ütött, olyan volt, mint egy harang visszhangja. A Navron House vendégei levetkőztetve, csuklójuknál összekötözve, gyámoltalanul és dühöngve fekszenek a padlón odafönn az emeleten, kivéve Harryt, aki félrecsúszott parókával és nyitott szájjal horkolva alszik, mert nincs a világon az a rossz bánásmód, ami elvenné egy St. Columb álmát, ha jól bevacsorázott. William most már biztosan a saját szobájában ápolja a sebeit, és Donában feltámadt a lelkiismeret-furdalás, amiért megfélemezett róla. Megfordult, a fölépcső felé indult, és éppen rátette a kezét a korlátra, amikor hangot hallott odafentről. Felnézett a galériára, és Rockingham nézett le rá keskeny, mosolytalan szemével, az arcán mély vágás húzódott, és kést tartott a kezében.

20. fejezet

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg Rockingham csak állt, és mereven lenézett rá, aztán lassan lejött, de egy pillanatra sem vette le a szemét az arcáról, ő pedig hátrált előle, míg csak ki nem tapintotta az asztalt, majd leült egy székre, és figyelte. Rockinghamen nem volt más, csak ing és nadrág, és most meglátta, hogy véres az inge, és véres a kezében tartott kés is. Akkor már tudta, mi történhetett. Valahol odafenn, valamelyik sötét folyosón halálos sebben fekszik valaki, talán meg is halt, alighanem a La Mouette legénységének egyik tagja, vagy talán maga William. A küzdelem csöndben és sötétben zajlott, míg ő a szalonban ült magában, a rubinokkal a kezében, és álmodozott a sötétben. Rockingham most már a lépcső alján állt, de még mindig nem szólt semmit, csak összeszűkül, macskaszzerű szemekkel figyelte, aztán leült az asztal másik végében Harry székébe, és letette a kést az előtte álló tányérra.

Amikor végül megszólalt, hangjának bizalmassága éles ellentétben állt megváltozott tekintetével. Az a férfi, aki most szembenézett vele, nem a londoni mókákból ismert Rockingham volt, nem az a gavallér, aki mellette lovagolt Hampton Courtban, és akit degenerált élvhajhászként megvetett. Ebből az emberből most valami hidegség, valami gonoszság áradt, és mostantól fogva az ellensége lesz, aki szenvedést és fájdalmat akar neki okozni.

– Látom, visszaadta magának az ékszereit – jegyezte meg.

Dona válaszul csak vállat vont, mert bármennyit sejtett is Rockingham, nem sokat számított. Egyetlen dolog számított, meg kellett tudnia, mit forgat a fejében, milyen

lépéseket akar tenni.

– És mit adott neki az ékszereiért cserébe? – kérdezte.

Dona elkezdte a rubinokat visszatenni a fülébe, és közben figyelte. És mert volt valami gyűlölködés a tekintetében, ami ijesztővé is válhatott, azt mondta neki: – Hirtelen nagyon komolyak lettünk, Rockingham. Azt hittem volna, a ma esti multság jól elszórakoztatta.

– Igaza van, nagyon szórakoztató volt. Ahogy az a bohóc rövid idő alatt le tudott fegyverezni, és letudott vetkőztetni tizenkét férfit, furcsán hasonlított a mi Hampton Court-i mókáinkhoz. De hogy Dona St. Columb úgy nézzen a bohócok vezérére, ahogy nézett... ami csupán egyetlen dolgot jelenthetett.... hát nem, azt nem találtam szórakoztatónak.

Dona az asztalra hajolt, és a tenyerébe fektette az állát.

– No és? – kérdezte.

– Aztán mintha a villám csapott volna belém, egyszerre rájöttem, mi zavart tegnap este óta, amikor megérkeztem. Ez a maguk szolgája, aki természetesen a francia kalóz kémje. A nevetséges viszony maguk között, hiszen tudja, hogy kém. És a sétái, a kóborlásai az erdőben. Az a megfoghatatlan, rejtélyes tekintet a szemében, amit azelőtt soha nem láttam. Igen, valóban, megfoghatatlan volt, nekem, Harrynek, minden férfinak, azt az egyet kivéve, akit ma éjszaka láttam. – Halk volt a hangja, szinte suttogott, és egész idő alatt gyűlölködve nézett rá. – Nos, tagadja? – kérdezte.

– Nem tagadok semmit.

Rockingham felvette a kést a tányérról, és mintegy szórakozottan, karistolni kezdte vele az asztalt.

– Ugye tudja, hogy ezért börtönbe csukhatják, talán fel is akasztják, ha kiderül az igazság?

Az asszony megint csak vállat vont, és nem válaszolt.

– Nem valami derűs vég Dona St. Columbnak. Soha nem járt még börtönben, ugye? Soha nem szagolt bele a bűzbe és a hőségbe, soha nem kóstolt szikkadt, fekete kenyeret, soha nem ivott poshadt vizet. És a nyakán a kötél érzése, ahogy megfeszül és megfojtja. Hogy tetszene ez magának, Dona?

– Szegény Rockingham – mondta Dona lassan –, én sokkal jobban el tudom képzelni mindezt, mint ahogy maga le tudja írni. Mi a célja? Meg akar félemlíteni? Mert ezzel nem aratott sikert.

– Csupán úgy véltem, bölcs dolog, ha figyelmeztetem magát, hogy mi történhet.

– És mindezt azért, mert Lord Rockingham azt képzei, hogy rámosolyogtam a kalózra, amikor elkérte az ékszereimet. Mesélje el ezt a történetet Godolphinnak, Rashleigh-nek, Eusticknek, sőt Harrynek... mindegyik azt fogja mondani, hogy maga megbolondult.

– Lehetséges, ha a maga franciája kijut a nyílt tengerre, maga meg nyugodtan üldögél Navronban. De tegyük fel, hogy a francia nem jut ki a tengerre, tegyük fel, hogy elfogják, megkötözik, idehozzák maga elé, mi meg eljátszadozunk vele egy kicsit, ahogy pár száz évvel ezelőtt eljátszadoztak a foglyokkal. Azt hiszem, maga igencsak elárulná magát.

Megint annak látta, aminek aznap már előzőleg, ravasz macskának, amint kuporog a magas fűben, párnás, puha karmai közt egy madárral, és ahogy emlékezete visszakalandozott a múltba, rájött, hogy mindig is gyanította, van benne valami szándékos és kegyetlen züllöttség, amit jól leplez a kor merész könnyedsége, amelyben éltek.

– Maga szereti dramatizálni a dolgokat, de a hüvelykszorító és a kínpad ideje már lejárt. Már eretnekeket sem égetünk többé a máglyán.

– Az eretnekeinket talán nem, de a kalózokat felakasztjuk, vízbe fojtjuk és felnégyeljük, és a bűntársaiknak is ez lesz a sorsuk.

– Rendben van – mondta Dona –, ha maga engem a bűntársának vél, tegyen, amit csak akar. Menjen föl, szabadítsa ki kötelékeikből a ma esti vacsoravendégeket. Ébressze fel Harryt részeg álmából. Hívja a szolgákat. Hozassa elő a lovakat, kerítse elő a katonákat és a fegyvereket. Aztán ha elfogta a kalózt, felakasztathat mindkettőnket egymás mellé, ugyanarra a fára.

Rockingham nem válaszolt, csak nézte mereven az asztalon keresztül, a kést egyensúlyozva a kezében.

– Igen, ezért megszenvedne, és büszke és boldog lenne. Nem bánná, ha most meghalna, mert végre megkapta, amit világeletemben akart. Ez az igazság.

Dona ránézett, és nevetett.

– Igen, így igaz.

Rockingham teljesen elfehéredett, arcán kirívó élénkséggel ütött ki a vágás élénk piros színe, szája furcsa grimaszba torzult.

– És ez lehettem volna én, én is lehettem volna.

– Soha, erre megesküszöm. Soha ezen a világon.

– Ha nem hagyta volna ott Londont, ha nem jött volna le ide Navronba, akkor én lettem volna az. Igen, még ha unalomból, lustaságból, közönyből történt volna is, én lettem volna az.

– Nem, Rockingham... soha.

A férfi lassan felállt a székéről, a kést még mindig a kezében egyensúlyozva, aztán elrúgta a spánielt a lába

alól, és felgyúrta az inge ujját.

Dona is felállt, és kétoldalt belekapaszzkodott a székébe. A falon pislogó két homályos gyertya reszkető fényt vetett a férfi arcára.

– Mi van, Rockingham? – kérdezte Dona.

A férfi most először mosolyodott el, aztán hátratolta a székét, és egyik kezét az asztal sarkára fektette.

– Azt hiszem – suttopta –, meg fogom ölni magát.

Dona villámgyorsan az arcába vágta a keze ügyében levő borospoharat, amivel egy másodpercre megvakította, miközben a pohár szilánkokra tört a padlón. Rockingham nekirontott az asztalon keresztül, de ki tudott térni előre, fölkapta az egyik súlyos széket, fölemelte, és az asztalra vágta az ezüst meg a gyümölcsös közé úgy, hogy a szék lába eltalálta a férfi vállát. Rockingham fájdalmában sebesen kapkodta a levegőt, a széket az asztalról a padlóra hajította, a kést egy pillanatra a válla felett a magasba emelte, aztán egyenesen Dona torkának hajította. A nyaklánc rubincsüngőjét találta el, kettévágta a láncot, érezte, ahogy a hideg acél lecsúszik rajta, végigkarcolja a bőrét, aztán fennakad a ruhája redőiben. Utánakapott, émelyegve a borzalomtól és a fájdalomtól, de mielőtt még megragadhatta volna, Rockingham rátörve félkézzel hátra csavarta a csuklóját, a másikkal betapasztotta a száját. Érezte, hogy hanyatt esik az asztalon, recsegve-ropogva hullottak a padlóra a tányérok és a poharak, a kés pedig, amit szeretett volna megtalálni, valahol alatta volt. A kutyák tomboló izgalomban ugatni kezdtek, azt hitték, valami új játékot eszeltek ki a szórakoztatásukra, ráugrottak a férfira és belemartak a körmükkel, így egy pillanatra kénytelen volt megfordulni, hogy elrúgja őket magától, és ezzel engedett kezének nyomása Dona száján.

Dona beleharapott a tenyerébe, aztán a bal öklével a szeme közé vágott, mire Rockingham elengedte a háta mögé csavart csuklóját, hogy mindkét kezével a torkának eshessen. Dona érezte az ujjak nyomását, fojtogatását a légsövén, de közben jobb kezével küszködött, hogy megszerezhesse a kést, és amikor hirtelen megragadta hideg pengéjét, fölfelé dőftt vele a férfi hónaljába. Érezte, milyen döbbenetesen enged a lány hús a kemény fémnek, milyen meglepően könnyű ez, és milyen meglepően meleg a kezén gyorsan és vastagon végigfolyó vér. Rockingham hosszasan, furcsán sóhajtozott, a kezének szorítása engedett a torkán, aztán oldalvást fordulva a poharak közé zuhant az asztalra. Dona eltolta magától, és remegő térdekkel újra talpra állt, miközben a lábánál a kutyák örülten ugattak. Aztán Rockingham levánszorgott az asztról, és üveges szemmel feléje fordult, fél kezével a hónalja alatt levő sebét szorította le, de a másikkal az aszton álló nagy ezüst boroskancsó felé nyúlt, hogy az arcába vágja és a földbe tapossa, de miközben feléje indult, az utolsó gyertya is kilobbant a falon, és teljes sötétség borult rájuk.

Dona kitapogatta az aszta szélét, és megpróbált menekülni, hogy Rockingham ne érhesse el, mert hallotta, ahogy tapogatózva keresgéli a vaksötét szobában, és belebotlik egy útját álló székebe. A lépcső felé settenkedett, mert a galérián az egyik ablakban halvány világosságot látott, amellet ott volt maga a lépcsőfok és a korlát, felkapaszkodott hát a lépcsőn, sarkában a két ugató kutyával. Valahonnan odafentről kiabálást és nyöszörgést hallott, és öklök dörömböltek egy ajtón, de mindez csak zűrzavaros álomnak tűnt, aminek nem volt semmiféle kapcsolata az ő magányos harcával. Amikor zokogva

visszanézett, meglátta Rockinghamet a lépcső alján, de már nem állt olyan egyenesen, mint előzőleg, csak mászott felfelé négykézláb, mint a sarkában a kutyák. Amikor felért a lépcsők tetejére, a kiáltás és a dörömbölés egyre hangosabb lett. Ki tudta venni belőle Harry és Godolphin hangját, miközben a kutyaugatás is egyre növelte a lármát, a gyerekszoba felől pedig egy álmából felvert, rémült gyerek éles sikítása hallatszott. Ekkor lépett végre félelme helyébe a harag. Elszánt lett, nyugodt és hideg. A felhőkön áttörő sűrű holdfény az ablakból szelíden ragyogott a falon lógó pajzsra, egy néhai St. Columb diadaljelvényére. Dona letépte a helyéről a poros ereklyét, majdnem térdre esett a súlya alatt. Rockingham még mindig jött fölfelé. Láta a korlátnak vetett hátát, amikor megpihent lélegzetet venni, hallotta közben a heves zihálását, és ahogy a lépcsőt kaparászta. Mikor fölért a lépcsőfordulóra és egy pillanatra megállt, feléje fordította a fejét a sötétben, Dona teljes erejével hozzá vágta a pajzsot. Rockingham megtántorodott és hátrazuhant, lépcsőről lépcsőre gurult, aztán a pajzsral együtt lezuhant odalenn a kőpadlóra. A kutyák izgatottan ugatva rohantak utána, játékosan ugrabugráltak, és szaglászgatták a padlón heverő tetemet. Dona mozdulatlanul állt, minden érzés elszállt belőle, kivéve a heves fájdalmat a szeme mögött, még egyre a fülében csengett James sírása, de most valahonnan léptek hallatszottak, megszólalt egy aggodalmas és riadt hang, aztán széthasadó fa recsegett-ropogott. Ez talán Harry, esetleg Eustick vagy Godolphin, betörték a hálószoba ajtajának a zárját, ahová bebörtönözték őket, de most úgy érezte, mindez mit sem számít, túlságosan fáradt volt, hogysen törődjön vele. Szeretett volna tüstént lefeküdni a sötétben, és elaludni, kezébe temetve az arcát, aztán

eszébe jutott, hogy valahol ezen a folyosón van a szobája, a saját ágya, ahol el tud rejtőzni, ahol megfélekednek róla. Valahol a folyón van egy La Mouette nevű hajó, és a kormányánál ott áll az a férfi, akit szeret, és kiviszi a hajót a tengerre. Választ ígért neki hajnalra, megígérte, hogy várni fogja napkeltekor a tengerbe nyúló homokos földnyelven. William, a hűséges William viszi majd el hozzá, valahogy majd megtalálják az utat a sötétben.

Aludni akart, és hirtelen úgy érezte, hogy már nem is áll, hanem zuhan, ahogy Rockingham, körülveszi és elbontja a sötétség, és szél zúg a fülében...

Biztosan sokkal ezután történt, hogy emberek jöttek, fölé hajoltak, kezek emelték föl, és elvitték. Aztán valaki megmosta az arcát és a nyakát, és párnát tett a feje alá. Sokféle hang hallatszott a távolban, férfihangok voltak, súlyos léptek jöttek és mentek, az udvaron lovaknak is kellett lenniük, mert csattogtak a paták a köveken. Egyszer azt is hallotta, hogy az istálló órája hármat ütött.

Valami azt súgta homályosan, a tudata mélyén: „Ő vár rám a homokos földnyelven, én meg csak itt fekszem, és nem tudok megmozdulni, nem tudok elmenni hozzá”, és megpróbált fölkelni az ágyából, de nem volt hozzá ereje. Még sötét volt, hallotta, hogy odakinn finom eső szemerke. Aztán elaludt, nyilván a kimerültség nehéz, tompa álma telepedett rá, mert amikor kinyitotta a szemét, már nappal volt, széthúzták a függönyöket, és Harry ott térdelt az ágya mellett, és nagy, esetlen kezével a haját cirógatta, zavart, kék szemével az arcát bámulta, és pityergett, mint valami gyerek.

– Nincs semmi bajod, Dona – kérdezte –, jobban vagy, jól érzed magad?

Dona csak bámult rá, nem értett semmit, az a tompa

fájdalom még mindig ott lapult a szeme mögött, és arra gondolt, milyen nevetséges, ahogy ilyen ostobán térdel előtte, és valahogy szégyellte magát ezért.

– Rock meghalt – mondta. – Holtan találtuk a padlón, szegénynek kitörött a nyaka. Rock, a legjobb barátom, akinél sose volt jobb barátom. – Végigfolytak a könnyek az arcán, és Dona csak dermedten bámulta. – Ő mentette meg az életedet, tudod – folytatta Harry –, egyedül szállt harcba azzal az ördöggel, egyedül a sötétben, amíg te felmenekültél, hogy figyelmeztess bennünket. Szegény, szegény drágaságom.

Dona már rá sem hederített, felült, és kinézett az ablakon beáramló nappali fénybe. – Harry óra van? Mikor kelt fel a nap?

– A nap? – felelte Harry értetlenül. – Miért? Azt hiszem, hamarosan dél lesz. Mit számít? Úgyis pihenni akarsz, nem? Muszáj, mindazok után, amit az éjszaka elszenvedtél.

Az asszony eltakarta a szemét a kezével, és gondolkozni próbált. Tehát dél van, és a hajó elvitorlázott, hiszen napkelte után nem várhatott rá tovább. Ő csak feküdt és aludt az ágyában, miközben a kis csónak senkit nem talált a homokos földnyelven.

– Próbálj tovább pihenni, kedvesem – nyugtatgatta Harry –, és próbáld meg elfelejteni ezt az istenverte, átkozott éjszakát. Esküszöm, soha többé nem iszom. Az én hibám, nekem kellett volna megakadályoznom az egészet. De bosszút fognak állni érted, azt megígérhetem neked. Elkaptuk, tudod, elfogtuk azt az átkozott fickót.

– Hogy érted ezt? – kérdezte lassan az asszony –, miről beszélsz?

– Miről, hát természetesen arról a franciáról, arról az

ördögről, aki megölte Rockot, és megölhetett volna téged is. A hajója meg a viharvert legénysége elment, de a vezérüket, azt az átkozott kalózt elkaptuk.

Az asszony értetlenül bámult rá, kábultan, mint akit fejbe vertek. Amikor Harry észrevette, mennyire értetlen a tekintete, zavarba jött, és újra elkezdte simogatni a haját és csókolgatni az ujjait. – Szegény kislányom – mormolta –, micsoda átkozott fölfordulás, micsoda éjszaka, micsoda ördögi dolgok. – Aztán egy pillanatra elhallgatott, Donára nézett, kissé zavarba jött, elpirult, és még mindig fogta a kezét, de mert az asszony szemében sötét, újfajta kétségbeesés jelent meg, amit nem értett, félszegen, ügyetlen kisfiús módján megkérdezte: – Ez a francia, ez a kalóz, ugye nem molesztált téged? Vagy molesztált, Dona?

21. fejezet

Eltelt két nap, de az órák és a percek semmit nem jelentettek. Dona felöltözött, evett, kísértelt a kertbe, de közben egész idő alatt az a furcsa, irreális érzése volt, hogy nem ő az, aki jár-ke, hanem egy másik asszony, akinek a szavát sem érti. Semmi nem jutott eszébe: mintha lényének egy része még mindig aludt volna, és ez a zibbadtság mintha az agyáról az egész testére áterjedt volna.

Egyszer, amikor a gyerekek kirohantak üdvözölni a mamájukat, James felmászott a térdére, Henrietta pedig odatáncolt elébe, és azt mondta: – Elfogtak egy gonosz kalózt, Prue azt mondja, föl fogják akasztani. – Maga előtt látta Prue sápadt, szelíd arcát, és csak nagy erőfeszítéssel tudott rá visszaemlékezni, hogy hát persze, Navronban halott van, és Rockingham most a sötét templomban fekszik a temetésre várva. Ezekre a napokra olyan nyomasztó szürkeség telepedett, akárcsak gyerekkorában a vasárnapokra, amikor a puritánok betiltották a táncot a zöldben. Egyszer egy percre felbukkant Helston templomának a plébánosa, aki komoran fejezte ki részvétét barátjának az elvesztése miatt. Amikor aztán elhajtott, Harry megint mellette volt, fujkálta az orrát és suttogva beszélt, egyáltalán nem hasonlított korábbi önmagára. Alázatosan és aggódva próbált a kedvére tenni, állandóan mellette volt, és folyton azt kérdezgette, nincs-e szüksége valamire, ne hozza-e neki a köpenyét, vagy nem kér-e takarót a térdére, és amikor Dona tagadólag megrázta a fejét, remélve, hogy békén hagyja, és ülhet, bámulhat a semmibe, újra meg újra kijelentette, hogy mennyire

szereti, és soha többé nem fog inni, mindennek az volt az oka, hogy azon a végzetes éjszakán túl sokat ivott, ezért hagyták magukat így csapdába ejteni, és ha ő nem lett volna könnyelmű és tunya, szegény Rockingham még mindig élne.

– Abbahagyom a szerencsejátékot is, soha többé nem veszek kártyát a kezembe, eladom a városi házunkat, és leköltözünk Hampshire-ba, Dona, a régi otthonod közelébe, ahol megismerkedtünk. Végre a vidéki úr életét fogom élni veled és a gyerekekkel, és megtanítom a kis Jamest lovagolni és solymászni. Hogy tetszene ez neked?

Dona még mindig nem válaszolt, csak bámult maga elé.

– Mindig volt valami baljóslatú Navron körül. Emlékszem, már kisfiú koromban így gondoltam. Soha nem éreztem itt jól magam, túlságosan balsamos itt a levegő. Nem tesz jót nekem. Neked se! Tüstént el is megyünk innen, mielőtt túl leszünk ezen az ügyön. Bárcsak elkapnánk ezt az átkozott szolgát, azt a kémet, és egyszerre akaszthatnánk fel őket! Istenem, ha eszembe jut, micsoda veszélyben voltál, tudod, mikor megbíztál abban a fickóban. – Újra kifújta az orrát, és rázta a fejét. Aztán az egyik spániel hízelegve odament Donához, és megnyalta a kezét, amitől hirtelen visszaemlékezett arra az éjszakára, az őrzőgő ugatásra, a csaholásra, az izgalomra és elhomályosult agya egy villanással megelevenedett, felébredt, és iszonyúan tudatos lett. A szíve minden ok nélkül hangosan kezdett verni, és a ház, a fák, a mellette ülő Harry mind testet és formát öltöttek. Harry beszélt, ő meg ráébredt, hogy minden kiejtett szavának jelentősége lehet, nem szabad semmit sem elszalasztania, mert terveket kell kovácsolnia és most maga az idő vált kétségbeejtően értékessé.

– Szegény Rock, először biztos túljárt a szolga eszén. Küzdelem jelei voltak a szobájában, vérnyomok vezettek végig a folyosón, aztán hirtelen abbamaradtak, és a fickónak semmi nyomát nem találtuk. Valahogy biztosan meglógott, talán csatlakozott a többi gazemberhez a hajón, habár ezt kétlem. A folyó valamelyik szakaszát kellett időnként rejtkehelynek használniuk. Ördög és pokol, Dona, hiszen ha tudtuk volna...

A tenyerébe csapott az öklével, aztán eszébe jutott, hogy Navron a halál háza, és a hangos beszéd és a káromkodás tiszteletlenség a halott iránt. Lehalkította a hangját, és felsóhajtott. – Szegény Rock. El se tudom képzelni, mit fogunk csinálni nélküle.

Amikor Dona végre megszólalt, saját magának is idegen volt a hangja, mert olyan óvatosak voltak a szavai, mintha egy betanult leckét mondana fel kívülről.

– Hogy fogták el? – kérdezte. A kutya megint megnyalta a kezét, de nem is érezte.

– Arra az átkozott franciára gondolsz? Nos, mi... mi azt reméltük, hogy tudsz majd valamit mondani nekünk, az elejét, hiszen vele voltál a szalonban. De nem tudom, Dona, valahogy olyan megdöbben és furcsa voltál, mikor kérdezgettelek. Megmondtam Eusticknek meg a többieknek „Nem, az ördögbe, nem, túl sok mindenem ment keresztül”, és ha inkább nem akarsz róla beszélni, hát rendben van, tudod, ami megtörtént, az megtörtént.

Dona összekulcsolta a kezét az ölében. – Visszaadta az ékszereimet, és elment – mondta.

– Hát, rendben van, ha ez volt minden. De aztán vissza kellett jönnie, tudod, és megpróbált téged követni a lépcsőn. Talán nem emlékszel rá, mert elájultál a folyosón, a szobád előtt. Rocknak addigra mindenképpen ott kellett

lennie, mert megsejtette, hogy a gazember miben sántikál... és Dona, a te biztonságodért, ezt soha nem szabad elfelejtened... elveszítette az életét, ez a drága, hűséges barát.

Dona várt egy pillanatig, Harry kezét figyelte, ahogy a kutyát simogatta.

– És aztán? – kérdezte, elfordítva a tekintetét.

– Ó, a többit is Rocknak köszönhetjük. Az első perctől kezdve az ő terve volt az egész. Ő javasolta Eusticknek és Godolphinnek, amikor találkoztunk velük Hestonban, hogy állítsanak örököt a partokra, helyezzenek csónakokat készenlétbe, és ha a hajó fönn a folyón rejtőzik, kapják el, amikor éjszaka lejön a dagállyal. De a hajó helyett csak a vezérüket fogtuk el.

Nevetett, meghúzgálta a kutya fülét, és megcsiklandozta a hátát.

– Igen, Duchess, elkaptuk a vezért, és fel fogjuk akasztani kalózkodásért és gyilkosságért, ugye? És az emberek megint nyugodtan alszanak majd az ágyukban.

Dona most a saját éles, tiszta, hideg hangját hallotta. – Megsebesült egyáltalán? Nem értem.

– Megsebesült? Szent isten, nem. Úgy fogják felakasztani, hogy egy karcolás sem lesz rajta, majd megtudja, milyen érzés. Az itteni gaztettei tartották fel, tudod, őt is, meg a másik három gazembert is. Aztán egy Helford alatti partnak futottak, hogy a folyó közepén szálljanak fel a hajóra. Biztos megparancsolta a többi matrózának, hogy indítsák el a hajót, amíg ő feljön a házba. Isten tudja, hogy sikerült nekik, de megcsinálták. Mire Eustick meg a többiek leértek a megbeszélt helyre, a hajó már a folyó közepén haladt, és a fickók mind feléje úsztak, kivéve a vezérüket, aki a parton állt, hidegen, mint

egy acélpenge, és két emberünkkel harcolt egyszerre, míg az emberei elmenekültek. Közben folyton kiabált nekik hátrafelé azon az átkozott nyelvükön, amíg a hajóhoz úsztak. A csónakok elindultak ugyan a partról, ahogy elterveztük, de ahhoz már későn, hogy elfogjuk a hajót meg a gazembereket. Jó hátszelet kapott, és elvitorlázott a zubogó dagállal, a francia meg nézte, ahogy elmegy, és a fenébe is, Eustick azt mondja, hogy nevetett.

Miközben Harry beszélt, Dona úgy érezte, látja a folyót, amint kiszélesedik és beleömlik a tengerbe, hallotta a szél hangját a La Mouette kötélzetén, ahogyan már hallotta egyszer, és ez a menekülés csak az összes korábbi menekülések megismétlése volt, csak ezúttal egyedül, a kapitányuk nélkül hajóztak el. Pierre Blanc, Edmond Vacquier meg a többiek otthagyták a parton, mert ezt parancsolta nekik, sejtette, mit mondhatott nekik, amikor ott állt, szemben az ellenségeivel, mialatt azok a hajóhoz úsztak. Megmentette a legénységét, megmentette a hajóját, és akármilyen börtönbe van is zárva, szabadon szárnyaló, hideg agya most is azon dolgozik, hogy valami új módszert eszeljen ki a menekülésre. Dona hirtelen rájött, hogy már nem bódult és nem fél többé, mert a francia elfogásának a körülményei kiöltek belőle minden félelmet.

– Hová vitték? – állt fel, ledobva magáról a kendőt, amit Harry a vállára terített.

– George Godolphin tartja börtönben, erős őrizet alatt, aztán negyvennyolc órán belül katonai kíséret jön érte, és elviszük Exeterbe vagy Bristolba.

– És akkor?

– Hát akkor, Dona, föl fogják akasztani, hacsak Godolphin, Eustick és mi többiek nem mentjük föl Öfelsége embereit ettől a gondtól, és akasztjuk fel mi

magunk szombat délben, hadd szórakozzon a nép.

Beléptek a házba, Dona éppen azon a helyen állt, ahol a francia búcsút vett tőle. – Ez törvényes eljárás lenne? – kérdezte.

– Nem, talán nem, de nem hiszem, hogy Őfelsége zaklatna minket az indokaink miatt.

Így hát nincs veszteni való idő, és sok a tennivaló, gondolta Dona. Emlékezett a francia szavaira: gyakran a legkockázatosabb vállalkozás a legsikeresebb. Ezt a tanácsot fogja állandóan ismételve magában az elkövetkezendő órákban, mert ha van helyzet, amely reménytelennek látszik, a férfi megmentése ebben a percben annak látszott.

– Rendbejöttél már, ugye? – kérdezte Harry aggódva, és átölelte a karjával a vállát. – Azt hiszem, szegény Rock halála nagy megrázkódtatás volt neked, az tett olyan furcsává két napig, így volt, ugye?

– Lehet, nem tudom. De nem számít, ismét jól vagyok. Nincs rá semmi szükség, hogy állandóan aggódj értem.

– Szeretnék egészségesnek látni. Ez az egyetlen dolog, ami számít, a fene egye meg, hogy téged egészségesnek és boldognak lássalak. – Két szemének tekintete alázatos lett az imádattól, és esetlenül a kezéért nyúlt.

– Aztán leköltözünk Hampshire-be, ugye?

– Igen, igen, Harry, elmegyünk Hampshire-be. – Leült a kandalló elé, az alacsony zsámolyra, nem égett a tűz, hiszen nyár közepén jártak, de csak bámulta mereven azt a helyet, ahol lángoknak kellett volna lobogniuk, miközben Harry megfélekedett róla, hogy Navronban halott van, és a kutyákat szólongatta. – Hé, Duke... hé, Duchess, az asszonyotok azt mondja, lejön velünk Hampshire-be. Menjetek, keressétek meg!

Természetesen parancsolóan szükséges volt, hogy felkeresse Godolphint, beszéljen vele, és rávegye, hogy engedélyezzen neki egy beszélgetést négyszemközt a fogollyal. Ez a része könnyű lesz a dolognak, mert Godolphin tökfilkó, és majd hízelegni fog neki. Aztán a beszélgetés közben át tud majd adni a franciának valami fegyvert, kést vagy pisztolyt, ha tud szerezni. Eddig rendben is volna, hiszen a menekülés tényleges módját nem ő választja majd meg. Csöndesen megvacsorázott Harryvel a szalonban, a nyitott ablak előtt, aztán kimerültségére hivatkozva hamarosan felment a szobájába, a férje pedig ösztönösen érezte, hogy jobb, ha nem szól semmit, és hagyta, hadd menjen egyedül.

Miután levetkőzött, csak feküdt az ágyában, és a Godolphinnál teendő látogatást forgatta a fejében, azon tűnődött, hogyan tudja majd a célját elérni, amikor halk kopogást hallott az ajtaján. Harry biztosan nem lehet, gondolta nehéz szívvel, ebben az új bűnbánó, sóvárgó hangulatában biztosan nem, ma éjszaka nem. De amikor nem válaszolt, remélve, hogy azt hiszi majd, hogy már alszik, újra kocogtattak. Aztán megmozdult a kilincs, és Prue állt az ajtóban, hálóingben, gyertyával a kezében, és Dona látta, hogy vörös és duzzadt a szeme a sírástól.

– Mi van? – kérdezte és felült. – James?

– Nem, úrnóm – suttogta Prue –, a gyerekek alszanak. Csak... csak én szeretnék valamit elmondani, úrnóm. – Azzal megint bögni kezdett, és dörzsölgette a szemét.

– Gyere be, és csukd be az ajtót. Mi a baj, miért sírsz? Eltörtél valamit? Nem foglak megszidni érte.

A lány csak sírt tovább, aztán körülnézett, mintha attól félne, hogy Harry is ott van és meghallaná. – Williamről van szó, úrnóm – suttogta könnyek között. – Valami bűnös

dolgot követtem el.

Ó, te jó ég, gondolta Dona, William elcsábította, míg én távol voltam a La Mouette-en, és most, hogy elment, fél és szégyelli magát, azt hiszi, gyereke lesz, és ezért elküldöm. – Ne félj, Prue – mondta gyengéden –, nem fogok rád haragudni. Mi van Williammel? Tudod, hogy nekem elmondhatod. Meg fogom érteni.

– Mindig nagyon jó volt hozzám – kezdte Prue. – Mikor ön betegeskedett, úrnőm, nagyon figyelmes volt hozzám és a gyerekekhez. Nem tudott értünk eleget tenni. Mikor a gyerekek elaludtak, be szokott hozzám jönni, elüldögélt velem, amíg én varrogattam, és mesél azokról az országokról, ahol járt. Ez nagyon tetszett nekem.

– Elhiszem, hogy így volt. Nekem is tetszett volna.

– Sose hittem volna – zokogott fel újra a lány –, hogy valami köze van a külföldiekhez, vagy azokhoz a rettenetes kalózokhoz, akikről hallottunk. Egyáltalán nem viselkedett gorombán velem.

– Nem, ezt nem is tudnám feltételezni.

– Tudom, hogy nagyon helytelen volt tőlem, hogy nem mondtam meg Sir Harrynek és a többi úrnak akkor éjjel, amikor az a borzasztó felfordulás volt, és az urak mind kitörték a szobáikból, és szegény lord Rockinghamet megölték, de úrnőm, nekem nem volt szívem feladni. Olyan gyenge volt a vérvesztéségtől, fehér volt, mint egy kísértet, egyszerűen nem tudtam megtenni. Ha kitudódik, megvernek, és börtönbe csuknak, de ő azt mondta, el kell mondanom önnek, mi történt.

Csak állt és tördelte a kezét, csorogtak az arcán a könnyek.

– Prue – szólt rá Dona fűgén –, mit próbálsz te elmondani nekem?

– Csak azt, hogy akkor éjjel elrejtettem Williamet a gyerekszobában, amikor ott találtam a folyosón. Ott feküdt, egy nagy vágás volt a karján, egy másik meg a tarkóján. És azt mondta nekem, hogy Sir Harry és az urak megölik, ha megtalálják, mert a francia kalóz az ő gazdája, meg hogy az éjszaka harc volt Navronban. Így aztán, úrnóm, ahelyett, hogy feladtam volna, megmostam és bekötöttem a sebeit, és a gyerekek mellett a padlón csináltam neki fekhelyet. Reggeli után, mikor az urak elmentek, hogy megkeressék őt meg a többi kalózoikat, kiengedtem az oldalajtón. És erről senki nem tud semmit, csak úrnóm meg én.

Hangosan kifújta az orrát a zsebkendőjébe, és megint sírt volna egy sort, de Dona rámosolygott, előrehajolt, és megveregette a vállát. – Rendben van, Prue, húséges, derék lány vagy, hogy ezt elmondtad nekem, és meg fogom őrizni a titkot. Én is szeretem Williamet, nagyon elkeserített volna, ha valami baja történik. De szeretném, ha még valamit megmondanál nekem. Most hol van William?

– Mikor felébredt, mondott valamit Coverackról, úrnóm, és érdeklődött ön után. Elmondtam neki, hogy ön beteg, kimerült és nagy megrázkódtatás érte, Lord Rockinghamet pedig megölték az éjszaka. Ezen mintha egy kicsit elgondolkozott volna, aztán mikor újra kimostam és átkötöttem a sebét, azt mondta, hogy Gweekben barátai vannak, akik majd menedéket adnak neki, és nem árulják el, hogy ott lesz, ha úrnóm üzeni akar neki.

– Gweekben? Rendben van, Prue. Most szeretném, ha visszafeküdnél az ágyadba, és nem gondolnál többet erre. Ne is beszélj róla többé soha senkinek, még nekem se. Menj, csináld tovább, amit szoktál, ugye, megteszed, Prue,

vigyázz a gyerekekre, és szeresd őket nagyon.

– Igenis, úrnöm – pukedlizett Prue, még mindig közel a síráshoz, aztán távozott, és visszament a gyerekszobába. Dona pedig mosolygott magában a sötétben, mert William, a hűséges William, a szövetségese és barátja még megvan, és talán már nem lehetetlen, hogy kimentsék a gazdáját a fogságból.

Elaludt, könnyebb lett a lelke. Mikor felébredt, látta, hogy a közömbös ég kék lett, a felhők eltűntek, és volt valami a nyár derekának levegőjében, ami soha többé nem fog visszatérni, azoknak a napoknak a melege és ragyogása, amikor gondtalanul és megbűvölve horgászni járt az öbölbe.

Öltözködés közben terveket készített, megreggelizett, aztán üzent Harrynek, hogy jöjjön föl hozzá. Harrynek már visszatért valamennyire a korábbi jókedve, szívélyes volt, és teljesen elégedett önmagával, és ahogy Dona ott ült a tükör előtt, megcsókolta hátulról a nyakát.

– Harry, szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Bármit a világon – ígérte lelkesen –, mi lenne az?

– Szeretném, ha még ma elhagynád Navront, és magaddal vinnéd Prue-t meg a gyerekeket.

A férfinak leesett az álla, és csüggedten bámult rá. – És te miért nem jössz velünk?

– Holnap utánatok megyek.

Harry elkezdte le-föl róni a szobát.

– Azt képzeltem, hogy mikor túl leszünk ezen az ügyön, együtt utazhatunk – tiltakozott. – Ezt a fickót holnap minden valószínűség szerint felakasztják. Úgy gondoltam, ma átmegek meglátogatni Godolphint és Eusticket ebben az ügyben. Ugye, szeretnéd felakasztva látni? Ki tudjuk tűzni reggel kilencre, utána talán útnak is indulhatunk.

– Láttál valaha akasztott embert?
– Hogyne, igen, bevallom, nem sok látnivaló akad rajta. De ez most egészen más. Az ördögbe is, Dona, ez a fickó meggyilkolta szegény Rockot, és téged is megölhetett volna. Azt akarod mondani, hogy nem akarod megbosszulni?

Dona nem válaszolt, és Harry nem láthatta az arcát, mert háttal állt neki.

– George Godolphin nagyon udvariatlannak fog tartani, ha egy szó magyarázat nélkül elosonok.

– Én majd megmagyarázom neki, mert délután, miután te elmentél, fel szándékozom keresni.

– Azt akarod mondani, hogy szántszándékkal induljak útnak nélküled, és vigyem magammal a gyerekeket meg a dajkát, téged pedig hagyjalak itt teljesen egyedül, egy maroknyi féleszű cseléddel?

– Pontosan, Harry.

– Ha én elviszem a gyerekeknek a hintót, és jómagam lovagolok, akkor te hogy fogsz utazni holnap?

– Postakocsit bérelek Helstonban.

– És úgy gondold, hogy aztán csatlakozol hozzánk Okehamptonban?

– Csatlakozom hozzátok este Okehamptonban.

Harry odaállt az ablakhoz, és rosszkedvűen bámult kifelé a kertbe.

– Ó, a fene egye meg, Dona! Meg foglak én téged valaha érteni?

– Nem, Harry, de ez nem sokat számít.

– De számít, mert mindkettőnk számára átkozott pokollá teszi az életet – tette a kezét a háta mögé.

– Valóban így gondold? – pillantott fel rá Dona.

Harry vállat vont. – Ó, a fene egye meg, nem tudom, mit

gondoljak. Csak azt tudom, hogy mindent megadnék neked a világon, hogy boldoggá tegyelek, csak az az átkozott baj, hogy nem tudom, hogy csináljam. Hiszen neked kedvesebb James kisujjának a körme, mint én. Mit csinálhat az ember, ha nem szereti a felesége? Iszik és kártyázik. Erre mit tudsz mondani nekem?

Dona egy pillanatra melléje állt, és a vállára tette a kezét. – Három hét múlva harmincéves leszek – mondta. – Talán, ha öregebb leszek, bölcsebbé is válok, Harry.

– Nem szeretném, ha bölcsebb lennél – mondta Harry mogorván –, olyannak akarlak, amilyen vagy.

Dona nem válaszolt, mire Harry elkezdett az asszony ruhájának az ujjával játszózni. – Emlékszel – mondta –, mielőtt lejöttél Navronba, mondtál valami badarságot, hogy úgy érzed magad, mint apád kalitkájában az a madár? Számomra ennek nem volt se füle, se farka, és még most sincs. Teljesen érthetetlennek hangzik, tudod. Szeretném tudni, hogy mire akartál kilyukadni ezzel.

– Ne törd rajta a fejed – paskolta meg Dona az arcát –, mert a kenderike már megtalálta az útját az égbe. És most, Harry, megteszed azt, amire kértelek?

– Azt hiszem, igen, de figyelmeztetek, hogy csöppet sem tetszik nekem. Meg fogok szállni Okehamptonban, és várni foglak. Semmiféle okból nem fogod elhalasztani az utazást, ugye?

– Nem, nem fogom elhalasztani.

Harry lement a lépcsőn, hogy elindítsa az utazáshoz szükséges előkészületeket, míg Dona Prue-t szólította, és megmondta neki, hogy a tervek hirtelen megváltoztak. Egyszerre mindenütt sürgés-forgás és zűrzavar támadt, összeszíjazzák az ágyneműt és a dobozokat; élelmet és ruhákat csomagoltak az útra, miközben a gyerekek

rohangáltak, mint a kölyökkutyák, örültek a felfordulásnak, a mozgásnak, mindennek, ami változatosságot jelentett. Csöppet se bánkódnak, amiért itthagyjuk Navront, gondolta Dona, egy hónap múlva már a hamptonshire-i réteken fognak játszani, és elfelejtik Cornwallt. A gyerekek olyan gyorsan elfelejtik a helyeket, az arcokat meg még gyorsabban.

Eljött az indulás pillanata. A férfi odaintett neki az ostorával, megsarkantyúzta a lovát, és elvágatott a kocsifelhajtón. A hintó komótosan követte, a két gyermek rámosolygott az ablakból, és csókokat dobált neki, míg csak be nem fordultak a kanyarban, ahonnan már nem láthatták többé.

Dona keresztülvágott az üres ebédlőn, és kiment a kertbe. Úgy érezte, a ház máris furcsának és elhagyatottnak látszik, mintha csak érezné vén csontjaiban, hogy a székekre hamarosan huzat kerül, az ablakredőnyöket bezárják, az ajtókat bereteszelik, és nem lesz már benne semmi más, csak a saját titkos sötétsége, nem lesz többé benne napsütés, csevegés, nevetés, csak az elmúlt dolgok néma emléke.

Itt feküdt a fák alatt, napozott és figyelte a pillangókat, amikor Godolphin először meglátogatta, amikor rátört és meglepte a rendetlen fürtjeivel, virággal a füle mögött. Az erdő teli volt akkor harangvirággal, most már sehol sincs harangvirág, és az üde, fiatal páfrányhajtások sötétzöldek lettek és derékig érnek. Mennyi szépség, milyen gyorsan jött, és milyen sebesen elszállt. Szíve mélyén tudta, hogy utoljára látja mindezt, és soha többé nem fog Navronba jönni. Lényének egy része örökre itt fog kószálni: a léptei, amint lábujjhegyen szalad az öböl felé, a keze érintése egy fa derekán, testének lenyomata a hosszú fűben. És évek

múlva, egy szép napon talán majd itt kóborol valaki, hallgatja a csendet, mint ő, és talán meghall egy sóhajt az álmaiból, amelyeket a forró nyári napsütésben, a vakító, fehér ég alatt álmódott.

Aztán hátat fordított a kertnek, kiszólt az udvarra az istállófiúnak, és megparancsolta neki, hogy fogja meg a mezőn legelésző zömök kis lovat, és nyergelje föl, mert elmegy lovagolni.

22. fejezet

Amikor Dona Gweekbe ért, egyenesen egy kis házikóhoz ment, amely az úttól mintegy százyardnyira szinte megbújt az erdőben. Ösztönösen tudta, ez lesz az, amit keres. Egyszer elhaladtak előtte, és a kocsit hajtó William az ostorával üdvözölte a kapujában álló csinos fiatalasszonyt. Csúnya pletykák járnak errefelé szerencsétlen fiatal nőkről, mondta Godolphin, és Dona mosolygott magában, emlékezett a lány kipirult arcára, William arckifejezésére és gáláns meghajlására, aki nem is sejtette, hogy az úrnője figyel.

A házikó elhagyottnak látszott. Dona leszállt a lóról, és bekopogott az ajtón, egy pillanatig azon tűnődött, nem tévedett-e mégis. Aztán mozgást hallott hátulról, a csöppnyi kertből, egy ajtóban eltűnő szoknyát pillantott meg, majd hirtelen bezárták és bereteselték az ajtót. Dona finoman kopogott, de nem kapott rá választ. – Ne féljen – mondta. – Lady St. Columb van itt Navronból.

Egy-két perc múlva visszahúzták a reteszt, kinyílt az ajtó, és maga William állt a küszöbön. A pironkodó fiatal nő a háta mögül kukucskált ki.

– Úrnóm – bámult rá, kis összezárt ajka remegett, és Dona egy pillanatig attól félt, hogy tüstént összeomlik és sírva fakad. Aztán kihúzta magát, és szélesre tárta az ajtót. – Grace, szaladj fel a lépcsőn – mondta a lánynak – öladysége négy szemközt szeretne beszélni velem.

A lány engedelmeskedett, Dona pedig, akit William előreengedett, bement egy kis konyhába, leült az alacsony tűzhely elé, és alaposan szemügyre vette Williameket.

Jobb karját még mindig felkötve viselte, a feje is be

volt bugyolálva, de a régi William állt előtte, és mintha csak a vacsorára vonatkozó utasításait várta volna.

– Prue átadta az üzenetedet, William – mosolygott rá megértően, mert olyan mereven és kifejezéstelen arccal állt előtte.

– Úrnóm, mit mondhatnék – mondta lesütött szemmel, alázatosan William. – Azon az éjszakán meg tudtam volna halni önért, de gyengének bizonyultam, és csak feküdtem a gyerekszoba padlóján, mint egy beteg gyerek.

– Nem tehetél róla. Nagyon gyöngé voltál, és elájultál a vérvesztéségtől, a rád bízott fogoly meg túl gyors volt és ravasz. De nem azért jöttem, hogy erről beszéljek veled, William.

Esedező tekintetére Dona csak a fejét rázta. – Nincs szükség több kérdésre, mert tudom, mit kérdeznél. Jól vagyok, erős, sértetlen, és ne nyugtalankodj amiatt, ami azon az éjszakán történt. Túl vagyunk rajta, ne törődj vele. Megértettél?

– Igenis, úrnóm, ha ragaszkodik hozzá.

– Sir Harry, Prue és a gyerekek délebed után elhagyták Navront. Most egyetlen dolog számít, hogy segítsünk a gazdádon. Tudod, mi történt?

– Tudom, úrnóm, hogy a hajó szerencsésen elmenekült a fedélzeten a legénységgel, de a gazdám elfogták, és Lord Godolphin őrzi.

– William, az idő rövid, és ölordsa meg a többiek esetleg maguk veszik kezükbe a törvényt. Lehet, hogy már csak néhány óránk van, ezért még ma éjszaka cselekednünk kell.

Leültette az inast a tűzhely mellé, a zsámolyra, és megmutatta neki a köntösében elrejtett pisztolyt meg a kést. – A pisztoly töltve van. Én mindjárt elmegyek innen

őlordságához, és valahogy majd ráveszem, hogy engedjen be a börtönbe. Ez nem lesz nehéz, mert őlordsága egy ostoba tökfilkó.

– És aztán, úrnóm?

– Aztán pedig feltételezem, hogy a gazdádnak már van valami terve, és nekünk aszerint kell eljárnunk. Tudni fogja, hogy kétségbeejtően fontos az idő, és lehet, hogy azt fogja kívánni, hogy lovakkal várjunk rá egy később meghatározandó időpontban.

– Úrnóm, ez nem lenne lehetetlen. Vannak utak és módok, amelyekkel lovakat lehet szerezni.

– Elhiszem, William.

– Ez a fiatal nő, akinek a vendégszeretetét élvezem...

– Nagyon bájos fiatal nő, William.

– Úrnóm, ön nagyon elnéző. Ez a fiatal nő, akinek a vendégszeretetét élvezem, esetleg segíthet a lovakat megszerezni. Ezt a részét a dolognak nyugodtan rám bízhatja.

– A játszma első lépésében tehát megállapodtunk. Miután meglátogattam Lord Godolphint, visszajövök, és elmondom neked, miben maradtunk.

– Igenis, úrnóm.

William kinyitotta előtte az ajtót. Egy pillanatra megállt és rámosolygott, mielőtt kiment az elvadult kis kertbe.

– William, nem fogunk kudarcot vallani. Három nap múlva, vagy talán még hamarabb meg fogod látni Bretagne szirtjeit.

Dona sebesen ellovagolt, izmos kis lova minden különösebb megerőltetés nélkül ügetett végig a keskeny, sáros úton, és hamarosan a Godolphin-kastély parkjának a kapujához ért. Láta a távolból a ház szürke körvonalait, és a kastélyhoz tartozó börtön erős falait, zömök tornyát.

Félúton a torony lóréses pártázata és a föld közt keskeny rés nyílt, és mikor elhaladt alatta, szíve hirtelen erősen dobogni kezdett izgalmában: ott kell legyen a börtönben, talán hallotta is a lova patáinak dobogását, és ha felmászott a réshez, le is nézhetett rá.

Előszaladt egy szolga, hogy elvezesse a lovát, és meglepetten nézett rá. Csodálkozik, gondolta Dona, hogy Lady St. Columb képes volt megtenni ezt az utat Navronból ebben a délutáni hőségben, ezen a durva falusi lovon, egyedül, a férje vagy a lovásza kísérete nélkül.

Végigment a hosszú hallon, és megkérdezte, tudná-e fogadni őlordsága, s miközben várakozott, kinézett a hosszú ablakokon át a parkba. A pázsit közepén, társaitól elkülönítve, kötéllel elkerítve magas fa állt, jóval magasabb a többinél; egy ember fűrészszel dolgozott vastag ágainak egyikén, közben le-leszólt a lent álldogáló emberek kis csoportjának.

Elfordult, hirtelen fázni kezdett és egy kis émelygést érzett, majd lépteket hallott a hallban, és Lord Godolphin közeledett feléje, némileg kizökkentve szokásos nyugalmaiból. – Asszonyom, a legalázatosabban kérem a bocsánatát – csókolta meg a kezét –, attól tartok, megvárakoztattam, de az az igazság, hogy az ön látogatása most kissé alkalmatlan. Mind nagyon aggódunk... az a helyzet, hogy a feleségem vajúdik, és éppen az orvost várjuk.

– Drága Lord Godolphin, meg kell bocsátania nekem. Ha tudtam volna, soha nem zavartam volna. De üzenetet hoztam Harrytől, tudja, és tolmácsolnom kell a bocsánatkérését. Valami történt Londonban, ami miatt váratlanul vissza kellett térnie, ma délben elment a gyerekekkel, és...

– Harry fölment a városba? – csodálkozott Godolphin –, hiszen megbeszéltük, hogy holnap idejön. Az egész vidék össze fog gyűlni erre az alkalomra. Az emberek most készítik elő a fát, láthatja. Harry ragaszkodott a legjobban hozzá, hogy lássa, amint a franciát fölakasztják.

– A legalázatosabban kérte az ön bocsánatát, de a dolog nem tűrt halasztást. Azt hiszem, maga Ófelsége is érintve van az ügyben.

– Ó, természetesen, asszonyom, ilyen körülmények közt megértem. De nagy kár, nagyon nagy kár. Olyan rendkívüli az alkalom, és akkora diadal. És ahogy a dolgok alakultak, úgy látszik, ugyanakkor még valami mást is megünnepelhetünk. – Önelégülten köhécselt, telve saját fontosságával, aztán amikor kocsikerék csikorgását hallották, az ajtó felé nézett. – Ez az orvos lesz – mondta gyorsan –, biztosan meg fog nekem bocsátani, egy pillanatra.

– Természetesen, Lord Godolphin – mosolygott Dona. Megfordult, és átsétált a kis szalonba, aztán csak állt és sebesen gondolkodott, miközben a hallból mormoló beszélgetés hangja és nehéz léptek dobogása hallatszott. Ez olyan izgatott, gondolta, hogy ha újra elvonnék a parókáját, észre se venné.

A hangok és léptek elhaltak a széles lépcsőházban, és amikor kinézett az ablakon, látta, hogy se a börtön előtt, se az úton nem állnak örök; odabenn kell lenniük, magában a börtönben. Öt perc múlva Godolphin visszatért, és ha lehetséges, még vörösebbnek és gondterheltebbnek látszott, mint annak előtte.

– Az orvos most már öladységénél van, de a jelek szerint úgy véli, hogy késő estig semmi nem fog történni. Ez roppant figyelemreméltó, valóban, el sem tudtam

képzelné, azt hittem, hogy bármelyik pillanatban...

– Csak várja ki, amíg legalább egy tucatszor apa lesz. Akkor talán meg fogja érteni, hogy a csecsemők komótos teremtmények, szeretnek lebzselni egy kicsit, amíg megérkeznek a világra. Drága Lord Godolphin, úgy szeretném, ha egy kicsit el tudnám terelni erről a figyelmét. Biztos vagyok benne, hogy a feleségét egyáltalán nem fenyegeti semmi veszély. Ez a torony az, ahova az a francia be van zárva?

– Igen, asszonyom, és az őrei azt mondják, madarakat firkál egy darab papírra. Persze ez a fickó örült.

– Hát persze.

– Az egész vidékről özönlének hozzám a gratulációk. Hízgelgek magamnak azzal, hogy ki is érdemeltem őket. Tudja, én fegyvereztem le a gazfickót.

– Hogy milyen bátor!

– Igen, a kezembe adta a kardját, de mégiscsak én voltam az, akinek odaadta.

– Nagyszerű történet, el fogom mesélni az Udvarnál, ha legközelebb a St. Jamesben leszek. Őfelségére biztosan mély benyomást fog gyakorolni, ahogyan ön ezt az ügyet intézte. Ön volt a lángelkű szelleme az egésznek.

– Asszonyom, ön hízeleg nekem.

– Nem, egyáltalán nem. Tudom, Harry is egyetértene velem. Bárcsak szerezhetnék valami emléket ettől a franciától, hogy megmutathassam őfelségének. Mivel amolyan rajzoló fajta, mit gondol, adna nekem egyet a rajzaiból?

– Ez a legkönnyebb dolog a világon. Teli van velük a cellája.

– Hála az égnek, hogy olyan sok mindent elfelejtettem abból a borzalmas éjszakából – sóhajtott fel Dona –, azt

se tudom, hogy nézett ki, kivéve, hogy borzalmas nagy volt, fekete, ördögien vad, és visszataszítóan csúf.

– Asszonyom, ebben némileg téved. Én nem így írnám le. Akkora ember sincs, mint én, és mint minden franciának, inkább ravasz az arca, mint csúnya.

– Milyen kár, hogy nem láthatom, így nem tudok róla pontos leírást adni Ófelségének.

– Hát nem jön át holnap?

– Sajnos, nem. Indulok Harryhez és a gyerekekhez.

– Azt hiszem, megengedhetem önnek, hogy egy pillantást vessen a gazemberre a cellájában. De úgy tudtam Harrytől, hogy a múltkori éjszaka tragédiája után aligha tudná elviselni, hogy szóba kelljen állnia azzal a fickóval... röviden, annyira megrémítette, hogy...

– Lord Godolphin, a mai nap egészen más, mint a múltkori éjszaka volt. Most itt van ön, aki megvéd, a francia pedig fegyvertelen. Szeretnék őfelségének hűséges képet festeni erről a hírhedt kalózról, akit leghűségesebb cornwalli hívei elfogtak és halálra ítélték.

– Akkor módja lesz rá, asszonyom, módja lesz rá. Ha arra gondolok, hogy mit szenvedett el a kezétől, szeretném háromszor is felakasztatni. Az hiszem, az ügy izgalma és riadalma siettetten őladysége szülését is.

– Nagyon valószínű – mondta Dona komoran. Láta, hogy a derék lord szívesen beszélne tovább a dologról, sőt, alighanem olyan családi részletekre is kitérne, amelyeket ő nő létére sokkal jobban megértene, mint a férfi, ezért gyorsan hozzátette: – Menjünk akkor most, amíg az orvos a feleségénél van. – Mielőtt Godolphin tiltakozhatott volna, már ki is sétált a szalonból a hallba, majd a ház előtti lépcsőkhöz, így a férfi kénytelen volt elkísérni, de közben folyton fel-felnézett a ház ablakaira.

– Szegény Lucy, bár megkímélhettem volna ettől a megpróbáltatástól.

– Ezt kilenc hónappal ezelőtt kellett volna meggondolnia, mylord – felelte Dona. A férfi megütközve meredt rá, és nagy zavarba jött, aztán valami olyasmit dörmögött, hogy évek óta vár fiúra és örökösre.

– És én biztos vagyok, hogy megadatik önnek, még ha előzőleg tíz lánya is lesz – mosolygott Dona. Ekkor már a börtönhöz értek, melynek kis kőkapujában két ember állt, muskétákkal fölfegyverkezve, míg egy harmadik egy asztal előtt ült egy padon. – Megígértem Lady St. Columbnak, hogy vethet egy pillantást a fogolyra – közölte Godolphin, mire az asztalnál ülő férfi felnézett és rávigyorgott.

– Asziszem mylord, hónap ilyenkor már nem lesz ladynek való látvány. – Godolphin hangosan nevetett az ör válaszában.

Az ör fölvezette őket egy keskeny kőlépcsőn, majd elővette a láncról a kulcsot. Nincs másik ajtó, nincs másik lépcső, gondolta Dona. Az emberek pedig állandóan őrködnek odalenn. Amikor a kulcs megfordult a zárban, megint elkezdett olyan ostobán, nevetségesen verni a szíve, ahogyan mindig, valahányszor találkozni készült vele. A foglár kinyitotta az ajtót. Dona Godolphinnal a háta mögött belépett, a börtönőr pedig visszahúzódott, és rájuk zárta az ajtót. A férfi az asztalnál ült, mint amikor legelőször látta, és az arcán is ugyanaz az elmélyült kifejezés ült, mint akkor, teljesen belemerült a foglalatosságába, semmi mással nem törődött. Godolphint kihozta a sodrából foglyának közönyös arckifejezése, rácsapott az öklével az asztalra, és rákiabált: – Nem tudsz felállni, ha meglátogatlak?

Dona tudta, hogy nem színleli a közömbösséget, csak

annyira belemerült a rajzolásba, hogy nem tudta megkülönböztetni Godolphin lépteit a foglárétól. Félretolta a rajzot, és Dona látta, hogy egy póling az – a folyó torkolatán át repült a nyílt tenger felé –, és a férfi csak akkor látta meg őt, de semmi jelét nem mutatta, hogy felismerné, felállt és meghajolt, de nem szólt semmit.

– Ő Lady St. Columb – közölte mereven Godolphin –, aki csalódott, mert holnap nem tud eljönni, megnézni az akasztásodat, de szeretné az egyik rajzodat magával vinni a városba, hogy Őfelségének legyen valami emléke az egyik legnagyobb gazembertől, aki hűségese alattvalóit valaha zaklatta.

– Készséggel teljesítem Lady St. Columb óhaját – mondta a fogoly. – Miután az elmúlt néhány napban nem sok más tennivalóm akadt, kellő választékot tudok felajánlani. Melyik a kedvenc madara, asszonyom?

– Ez olyasvalami, amit soha nem tudok eldönteni – felelte Dona. – Néha azt hiszem, hogy a kecskefejő.

– Sajnálom, de kecskefejőt nem tudok önnek felajánlani – turkált az asztalon heverő papírok között a francia. – Tudja, mikor utoljára hallottam egyet, mással voltam elmélyülten elfoglalva, így nem tudtam elég világosan megfigyelni a kecskefejőt.

– Azt akarod mondani – jegyezte meg Godolphin szigorúan –, hogy annyira elmerültél barátaim egyikének személyes kedvtelésből űzött megrablásában, hogy nem tudtál más szórakozásra gondolni.

– Mylord – hajolt meg a La Mouette kapitánya –, soha még nem hallottam ilyen finoman leírni a szóban forgó foglalatosságot.

Dona a rajzokat forgatta az asztalon. – Itt van egy heringsirály, de azt hiszem, nem rajzolta meg a teljes

tollazatát.

– Asszonyom, ez a rajz befejezetlen, az a bizonyos tengeri sirály elhullatta az egyik tollat repülés közben. Ha ön ismeri valamennyire ezt a fajt, akkor emlékezni fog rá, hogy ezek a madarak nagyon ritkán merészkednek ki messzire a tengerre. Ez a bizonyos sirály például ebben a percben feltehetőleg nincs messzebb a tengerparttól tíz mérföldnyinél.

– Nem kétséges, és akkor ma éjjel visszatér a partra, hogy megkeresse az elveszett tollat.

– Óladysége keveset ért az ornitológiához – szólt közbe Godolphin. – A magam részéről soha nem hallottam olyan tengeri sirályról vagy más madárról, amelyik felszedte volna a tollak.

– Nekem gyerekkoromban volt egy tollas matracom – mondotta gyorsan Dona, és rámosolygott Godolphinra. – Emlékszem, egy idő múlva meglazultak benne a tollak, és az egyik kirepült a hálószobám ablakán és leesett a kertbe. Természetesen az nagy ablak volt, nem ilyen keskeny lyuk, mint ez ebben a cellában.

– Ó, hogyne, természetesen – mondta ölordsaága kissé zavartan. Bizonytalanul nézett az asszonyra, és azon tűnődött, vajon ez nem még mindig a láz hatása-e, mert amit mondott, az kissé kótyagosnak hangzott.

– Beszálltak valaha az ajtó alatt? – érdeklődött a fogoly.

– Ó, arra nem emlékszem. Azt hiszem, még egy tollpihe is nehezen tud bejutni egy ajtó alatt... hacsak természetesen nem segíti valami, egy erős légáramlat, vagy egy elsült pisztoly. De még nem választottam ki a rajzot. Itt ez a fővenyfutó, kíváncsi vagyok, vajon ez tetszene-e Öfelségének. Mylord, nem kocsizörgést hallok a felhajtón? Mert ha igen, akkor biztos az orvos indul útnak.

Lord Godolphin bosszúsan csettintett a nyelvével, és az ajtó felé nézett. – Biztosan nem megy úgy el, hogy előbb ne beszéljen velem. Biztos benne, hogy kerékörgést hallott? Én egy kicsit süket vagyok.

– Teljesen biztos vagyok benne – erősködött Dona. Őlordsága hosszú léptekkel az ajtóhoz masírozott, és dörömbölni kezdett rajta az öklével.

– Hé, te ott – szólt ki –, nyisd ki az ajtót, hallod? De tüstént!

A foglár visszakiáltott valamit, aztán elindult fölfelé a lépcsőn, hallották a lépteit. Dona egy pillanat alatt elővette a pisztolyt meg a kést a lovaglőöltönyéből, a fogoly pedig kikapta a kezéből és letakarta az asztalon heverő rajzok tömegével. A börtönőr kinyitotta az ajtót, mire Godolphin Donához fordult.

– Nos, asszonyom, kiválasztotta már a rajzot?

Dona homlokát ráncolva szórakozottan lebegtette a rajzokat.

– Igazán borzasztóan nehéz, nem tudok választani a tengeri sirály meg a fővenyfutó között. Ne várjon rám, mylord, mostanra már tudnia kell, hogy egy nő sohasem tudja elhatározni magát. Egy-két perc múlva ön után megyek.

– Feltétlenül beszélnem kell a doktossal, így hát, ha megbocsát nekem, asszonyom... Maradj itt őladységénél – tette hozzá a foglárnak, amikor kiment a cellából.

A foglár belülről bezárta az ajtót, összefont karral elébe állt, majd megértően rámosolygott Donára.

– Hónap kéccer fogunk ünnepelni, mylady – mondta.

– Igen – felelte Dona –, és a kedvedért remélem, hogy fiú lesz. Akkor mindnyájan több sört fogtok kapni.

– Szóval nem én vagyok az izgalom egyetlen oka? –

kérdezte a fogoly.

– Holnap délre tégedet is elfelejtenek, ott fogsz giringázni a fán, mi meg többiek inni fogunk a leendő Lord Godolphin egészségére.

– De nem kár, hogy sem a fogoly, sem én nem leszünk itt, és nem ihatunk a fiúörökös egészségére – mosolygott Dona, aztán előhúzta zsebéből az erszényét, és odahajította a foglárnak. Lefogadom, hogy az órákig tartó örködés helyett inkább innál most egyet. Mi lenne, ha mi hárman, most, amíg őrlordsága az orvossal van, innánk egy kortyot?

Az őr elvigyorodott, és rákacsintott a fogolyra.

– Nem ez lenne az első eset, hogy sört iszom kivégzés előtt. De meg kell mondanom valamit, áztat pedig, hogy még nem láttam franciát akasztani. Aszongyák gyorsabban halnak meg, mint mink. Törékenyebb a csont a gigájukban – kacsintott megint. Aztán kinyitotta az ajtót, és leszólt a segédjének.

– Hozzál egy kancsó sört, meg három poharat. Miközben a foglár hátat fordított Donának, az asszony kérdően nézett a fogolyra, akinek hangtalanul mozgott az ajka.

– Ma éjszaka, tizenegykor.

Dona bólintott. – William meg én – suttogetta. A börtönőr hátrapillantott. – Ha őrlordsága rajtakap bennünket, kitör a pokol.

– Majd én kimentelek – ígérte neki Dona. – Ez a fajta tréfa tetszeni fog őrfelségének, ha majd elmondom az Udvarnál. Mi a neved?

– Zachariah Smith, úrnóm?

– Nagyon helyes, Zachariah, tehát ha ebből baj lenne, magam járok közben érted a Királynál.

A foglár nevetett, aztán abban a pillanatban betoppant a segédje a sörrel, becsukta az ajtót, és odavitte a tálcát az asztalhoz.

– Hát akkor, Isten éltesse sokáig ladységedet. Magamnak egy teli pénzeszacskót, meg jó étvágyat, önnek meg uram, gyors halált.

A foglár kitöltötte a sört a poharakba, és Dona koccintott vele.

– Sokáig éljen a jövőendő Lord Godolphin!

A foglár megnyalta a száját, aztán biccentett a fejével. A fogoly fölemelte a poharát, és Donára mosolygott.

– Ne igyunk Lady Godolphin egészségére is, aki azt hiszem, ebben a pillanatban némi kényelmetlenséget szenved?

– És az orvosára is – tette hozzá Dona –, akinek most elég melege lehet. – Ivás közben hirtelen támadt egy ötlete, s mikor a franciára pillantott, érezte, hogy neki is ugyanaz a gondolat jutott az eszébe, mert ránézett.

– Zachariah Smith, te nős vagy? – kérdezte Dona.

– Kétszer nősültem, és tizennégy gyermeknek vagyok az atyja – nevetett a foglár.

– Akkor tudod, mit állhat ki ölordtsága ebben a pillanatban – mosolygott rá Dona. – De egy olyan jó orvossal, amilyen doktor William, semmi ok sincs az aggodalomra. Gondolom, jól ismered az orvost?

– Nem, mylady. Nem vagyok helstoni. Az északi partról gyöttem.

– Doktor William – mesélte Dona álmatagon – fura kis emberke, kerek, komoly az arca, a szája olyan, mint egy cipőgomb. Hallottam, mert beszéltek róla, hogy nincs élő ember, aki úgy bírja a sört, mint ő.

– Akkor nagy kár – tette le a fogoly a poharát –, hogy

nem ihat most velünk. Talán majd később, amikor befejezte a munkáját, és apává tette Lord Godolphint.

– Ami aligha lesz éjfél előtt. Te mit szólsz ehhez, Zachariah Smith, tízennégy gyermek apja? – kérdezte Dona.

– Általában éjfél az a bizonyos óra, mylady. Mind a kilenc fiam akkor született, mikor az óra éjfél ütött – nevetett a foglár.

– Akkor hát hamarosan találkozom vele, megmondom neki, hogy Zachariah Smith, aki tizenháromnál több gyerekkel büszkélkedhet, a nevezetes alkalom tiszteletére boldogan meginná vele egy pohár sört, mielőtt ma éjszaka ellátja a kötelességét.

– Zachariah, erre az estére életed végéig emlékezni fogsz – mondta a fogoly.

A foglár visszarakta a poharakat a tálcára. – Ha Lord Godolphinnak fia lesz – kacsintott újra –, akkora mulatság lesz a birtokon, hogy elfelejtünk téged reggel felhúzni.

Dona felvette a tengeri sirály rajzát az asztról. – Nos, kiválasztottam a rajzot. És inkább lemegyek most veled, Zachariah, mintsem hogy őlordsága meglásson téged itt a tálcával. Hagyjuk magára a foglyot a tollával és a madaraival. Isten önnel, francia kalóz, hátha olyan könnyedén száll el holnap reggel, mint a matracomból a tollpihe.

A fogoly meghajolt. – Ez attól függ, mennyi sört iszik meg a foglárom ma éjszaka William doktorral.

– Nagyon kell nekije bírni az italt, hogy engemet le tuggyon itatni – dicsekedett a börtönőr, és megforgatta a zárban a kulcsot, aztán kitérte Dona előtt az ajtót.

– Isten vele, Lady St. Columb – köszönt el a fogoly. Az asszony egy pillanatra megállt, és ránézett. Hirtelen

megértette, hogy az a terv, amelyet a fejükben forgatnak, sokkal kockázatosabb és vakmerőbb minden eddigi vállalkozásnál, és ha kudarcot vall, nincs többé esély a menekülésre, mert akkor a férfi holnap ott fog lógni azon a fán a parkban. Aztán a francia, mintegy titokban, elmosolyodott, és Dona úgy érezte, ez a mosoly magát a férfit testesíti meg: ezt szerette meg benne legelőször, és ennek az emlékét fogja mindig dédelgetni. Ez a mosoly elővarázsolta a lelkében a La Mouette képét, a napsütést, a szelet a tengeren, és velük együtt az öböl sötét árnyait, a tüzet, amit raktak, és a csöndet. Kezében a rajzzal, emelt fővel ment ki a cellából, anélkül, hogy ránézett volna. Soha nem fogja megtudni, mikor szerettem a legjobban, gondolta magában.

Nehéz szívvel követte a börtönőrt lefelé a keskeny lépcsőn, a feszültség elmúltával egész testét elbontotta a fáradtság. A foglár rávigyorgott, és a lépcső alá tette a tálcát. – Hidegvérű fickó, mi – mondta –, ahhoz képest, hogy holnap reggel meg fog halni? Aszongyák, ezekben a franciákban nincs semmi érzés.

Az asszony nagy erőfeszítéssel rámosolygott, és kezét nyújtott neki. – Te jó ember vagy, Zachariah. Kívánom neked, hogy ihass még sok pohár sört a jövőben, és valamennyit ma éjszaka is. Nem fogom elfelejteni, szólok a doktornak, hogy látogasson meg. Ne felejtsd el, kis emberke, a szája olyan, mint egy cipőgomb.

– De a torka olyan, mint egy kút – nevetett a börtönőr. – Rendben van, mylady, majd gondoskodom róla, hogy csillapítsa a szomját. De ölordságának egy szót se.

– Egy szót sem, Zachariah – felelte Dona ünnepélyesen, aztán kiment a sötét börtönből a napfényre, és a kocsifelhajtón éppen maga Godolphin jött elébe.

– Asszonyom, ön tévedett – közölte homlokát törölgetve. – A kocsi meg se mozdult, a doktor még mindig a feleségemnél van. Végül úgy döntött, hogy egyelőre marad, mert szegény Lucy nagyon odavan. Biztosan becsapta a füle.

– És én visszaküldtem a házhoz, teljesen hiába. Drága Lord Godolphin, milyen ostoba vagyok. De hát az asszonyok, tudja, nagyon ostoba teremtmények. Itt van egy tengeri sirály rajza. Mit gondol, el fogja nyerni Ófelsége tetszését?

– Asszonyom, ön jobban meg tudja ítélni az ízlését, mint én, legalábbis feltételezem. Nos, olyan kegyetlenek találta a kalózt, mint ahogyan várta?

– A börtön meglágyította, mylord, és talán nem is a börtön, hanem az a tudat, hogy az ön őrizete alól nem menekülhet. Nekem úgy tűnt, hogy amikor önre tekintett, tudta, hogy végre szembetalálkozott valakivel, aki különb nála, akinek élesebb az esze, mint az övé.

– Ó, önre csakugyan ezt a benyomást tette? Furcsa, de néha éppen az ellenkezőjét gondoltam. De hát ezek a külföldiek félig nők, tudja. Soha nem lehet tudni, mit gondolnak.

– Milyen igaz, mylord. – A ház fölépcsőjéhez értek, ott állt az orvos kocsija is, és egy szolga még mindig ott fogta Dona zömök kis lovát is.

– Nem iszik valami frissítőt, asszonyom, mielőtt elmegy?

– Nem, nem, így is túl sokáig maradtam, ma éjszaka még egy csomó tennivalóm van, hiszen holnap reggel elutazom. Adja át feleségének a legjobb kívánságaimat, ha majd olyan állapotban lesz, hogy meg tudja hallgatni őket. Remélem, még ma megajándékozza önt a hasonmásával,

kedves Lord Godolphin.

– Ez a Mindenható kezében van, asszonyom – felelte a derék lord ünnepélyesen.

– És hamarosan az orvos ügyes kezében. Isten önnel. – Felült a lovára, odaintett neki, aztán az ostorával könnyű vágára fogta kissé rémült lovát. A börtön előtt meghúzta a kantárszárat, felnézett a lórésszerű kis ablakra, és elfütyült egy taktust abból a dalból, amelyet Pierre Blanc játszott a lantján, mire egy madártoll szállongott lassan lefelé a levegőben feléje, mint valami hópehely, vagy író tollból kitépett tollpihe. Dona elkapta, fütyült rá, hogy Godolphin látja-e a ház lépcsőjéről vagy sem, aztán még egyszer intett egyet a kezével, majd nevetve kilovagolt az országútra, a tollat a kalapjára tűzve.

23. fejezet

Dona kihajolt navroni hálósobája ablakán, és amikor felnézett az égre, magasan, a sötét fák felett meglátta az új hold kis aranyos sarlóját.

Ez szerencsét hoz, gondolta, és egy pillanatig figyelte az árnyakat a csendes kertben, és beszívta a falon felkúszó magnólia erős, édes illatát. Ezeket a dolgokat el kell raktározni a szívében, emlékeznie kell rájuk a többi elmúlt szépséggel együtt, mert soha többé nem fogja látni őket.

Hét órakor tálcán bevitték a vacsoráját, nem volt éhes, keveset evett. Majd utasította a cselédeket, hogy ne zavarják többé az este folyamán, mert fáradt, és holnap reggel sem, mert alighanem sokáig fog aludni az egyhangú utazás előtt.

Amikor egyedül maradt, kibontotta azt a bugyrot, amit Lord Godolphintól visszatérőben kapott Williamtól. Mosolygott magában, amikor előszedett belőle egy pár durva harisnyát, egy viseltes nadrágot és egy toldott-foldott, bár vidám tarka inget. Eszébe jutott William zavart tekintete meg a szavai, amelyekkel átadta neki őket: „Grace szerezte önnek, az öccse holmijai”.

– Tökéletesen megfelelnek, William – nyugtatta meg Dona –, maga Pierre Blanc sem adhatott volna különbet. – Mert most újra és utoljára megint fiút kell alakítania, és legalább erre az éjszakára meg kell szabadulnia női ruháitól. – Jobban tudok majd szaladni alsószojnya nélkül – mondta Williamnek –, és férfi módra lovagolhatok, mint gyerekkoromban. – William megszerezte a lovakat, ahogy megígérte, és rögtön kilenc óra utánra tűzték ki a

találkozót, a Navronból Gweekbe vezető úton.

– William, ne felejtsd el, hogy te orvos vagy, én meg a lovászod. Jobb lenne, ha leszoknál az „úrnóm” megszólításról, és Tomnak hívnál.

William zavarában lesütötte a szemét. – Úrnóm, nem áll rá a nyelvem, az túlságosan bántó lenne. – Dona nevetett, és megmagyarázta neki, hogy egy orvosnak soha nem szabad zavarba jönnie, különösen ha éppen fiúkat és örökösöket segített a világra. Most felöltözött a fiúruhákba, jól illettek rá, még a cipő is, nem úgy, mint Pierre Blanc esetlen klumpái. Még zsebkendőt is talált, azt felkötötte a fejére, és a derekára csatolta a bőrvet. Megnézte magát a tükörben, sötét hajfürtjeit elrejtette a kendő, az arcbőre cigánybarna volt. Megint hajósinas vagyok, gondolta. Dona St. Columb pedig alszik és álmodik.

Hallgatózott az ajtajánál, teljes csönd volt, a cselédek biztos lefeküdtek már a saját lakrészükben. Összeszedte magát, mert megpróbáltatás állt előtte: le kellett mennie a lépcsőn az ebédlőbe. Ettől irtózott legjobban, mert a sötétség, az eloltott gyertyák, metsző élességgel idézték fel a kezében késsel guggoló Rockingham emlékét. Jobb lesz, gondolta, hogyha becsukja a szemét, és tapogatózva megy le a lépcsőn, mert akkor nem fogja látni sem a nagy pajzsot a falon, sem a lépcsőfokok körvonalait, így is ment le, a kezét maga elé tartotta, a szemét szorosan behunyta, de a szíve egész idő alatt hevesen vert, és úgy érezte, mintha Rockingham még mindig ott várná az ebédlő legsötétebb sarkában. Hirtelen pánikba esett, az ajtóhoz vetette magát, elrántotta a reteszt, és kirohant a sűrűsödő homályba, a faszor biztonságába és nyugalmaiba. Mihelyt kiszabadult a házból, elmúlt a félelme, a levegő lágy és

meleg volt, a kavics csikorgott a lába alatt, s a sápadt égen magasan ragyogott az újhold sarlója.

Gyorsan haladt, szabadabban mozgott a fiúruhákban, jókedve támadt, és újra elkezdte Pierre Blanc dalát fityűrészni, eszébe jutott vidám kis majomképe és hófehér fogsora, és hogy most valahol a Csatorna közepén a La Mouette fedélzetén gondol gazdájára.

Közeledő árnyékot látott az út kanyarulatában, és ott állt William a lovakkal, vele volt egy fiú is, nyilván Grace öccse, az általa viselt ruhák tulajdonosa.

William otthagya a fiút a lovakkal, és elindult feléje, Donában pedig felbugyogott a nevetés, amikor látta, hogy kölcsönként egy fekete öltönyt, fehér harisnyát, és sötét, bodorított parókát tett a fejére.

– Fiú lett vagy lány, doktor William? – kérdezte. A szolga zavartan tekintett rá, nem látszott túl boldognak a neki kiosztott szerepben, és ő, aki soha semmin sem botránkozott meg, most meg volt botránkozva, amiért most ő lett az úriember, az úrnője pedig a lovász.

– Mennyit tud? – súgta Dona, a fiú felé mutatva.

– Semmit, úrnóm, csak hogy én Grace barátja vagyok, és bujkálok, ön pedig a társam, aki segít nekem elmenekülni.

– Akkor én Tom leszek és Tom is maradok – erősködött Dona, majd William nagy bosszúságára tovább fityülte Pierre Blanc nótáját. Aztán odament az egyik lóhoz, felpattant a nyeregbe, rámosolygott a fiúra, a ló oldalába nyomta a sarkát, és nagy patkócsattogtatással elindult előttük az úton, közben visszanevetett rájuk. Amikor Godolphin birtokának a falához értek, a fiút otthagyták a lovakkal a fák árnyékában, Dona és William pedig gyalog tették meg az utat a park kapujáig, ahogy előző este

kitervelték.

Besötétedett, feljöttek az égen az első csillagok, ők pedig csak mentek, nem szóltak egymáshoz egy szót sem, mert mindent előre elterveztek és elrendeztek. Ellenséges közönség előtt bemutatkozó színészeknek érezték magukat. A kapu zárva volt, megkerülték hát, átmásztak a park falán, és a fák árnyékában osontak a kocsifelhajtó felé. Távolról már ki tudták venni a ház körvonalait, a főbejárat feletti ablakokban még égtek a gyertyák.

– A fiú és örökös még késlekedik – súgta Dona, és elindult William előtt a ház irányába. Az orvos csészeje az istálló bejárata előtt állt a kövezeten, kocsisa Godolphin egyik lovászával kártyázott egy felfordított ülésen, a lámpa alatt. Dona hallotta halk mormogásukat és nevetésüket. Visszafordult, és odament Williamhez, aki a kocsifelhajtó mellett állt. Kis fehér arcát még jobban összezugszorította a kölcsön vett kalap és a paróka, a kabátja alatt kidudorodott a pisztoly markolata, összezárt szája vékony volt, mint a késpenge.

– Készen vagy? – William bólintott, tekintetét az asszonyra szögezte, aztán követte a kocsifeljáró mentén a börtönhöz. Donát egy pillanatra balsejtelem fogta el, hirtelen úgy érezte, hogy más színészekhez hasonlóan, talán William sem hisz a szerepében, dadogni fog, eltéveszti a szövegét, akkor pedig elveszítik a játékot, mert Williamnek, akitől oly sok függ, nincs ehhez tehetsége. Amikor megálltak a börtöntorony bezárt ajtaja előtt, Dona ránézett, és megragadta a vállát, mire William, aznap este először, elmosolyodott, és apró szeme megcsillant kerek arcában. Erre Dona hite is visszatért: nem fog kudarcot vallani.

Egy pillanat alatt átalakult orvossá, és amikor

bekopogott a börtön ajtaján, telt, zengő hangon szólalt meg, amely csöppet sem hasonlított a Navronból ismert William hangjához. – Van odabenn egy Zachariah Smith, és válthatna-e vele néhány szót doktor William Helstonból?

Dona hallotta, hogy válaszul kikiabálnak a börtönből, majd egy pillanat múlva kitárult az ajtó, és barátja, a foglár állt a küszöbön. A meleg miatt ledobta a kabarcját, az inge ujját magasan tűrte a könyöke fölé, és az arcán a füléig szaladt a vigyor.

– Tehát öladysége nem felejtette el az ígérését? Nos, uram, gyűjjék bejjebb, legyen üdvözölve, és én mondom, lesz elég sör, amivel megkeresztelhetjük a babát, meg önt a tetejébe. Fiú lett?

– Így igaz, barátom, pompás kisfiú, kiköpött ölordsága – mondta William, elégedetten dörzsölgette a kezét, és követte befelé a börtönőrt. Az ajtó nyitva maradt, Dona a börtön fala mellett guggolva hallgatta őket, amint járkáltak a bejáratnál, hallotta a poharak csörgését és a börtönőr nevetését. – Nos, uram, én tizenégy gyerek attya vagyok, mondhatom, ismerem olyan jól ezt a dogot, mint ön. Mennyit nyomott a gyerek?

– Ó, a súlya... mondta William –, lássuk csak... – Dona visszafojtotta a nevetését, elképzelte, ahogy ott áll, és ráncolja a szemöldökét zavarában, hiszen annyit tud az ilyesmiről, mint maga egy kisbaba. – Azt mondanám, úgy négy font körül, bár nem is tudom pontosan... – kezdte. A börtönőr meglepetten füttyentett, a segédjéből meg kitört a nevetés.

– Ezt nevezi pompás fiúcskának? Nahát, uram, átkozott legyenek, de ez a gyerek nem fog megmaradni. Az én legkisebb fiam tizenegy fontot nyomott a mérlegen, és

mégis csak akkora vót, mint egy tökmag.

– Négyet mondtam? – vágott közbe gyorsan William –, hát persze, eltévesztettem. Tizennégyet akartam mondani. Nem, most már emlékszem, megvolt az tizenöt is.

A foglár megint füttyentett egyet.

– Isten óvja önt, uram, de ez meg már túl sok. Akkor már öladységével kellett törődnie, nem a gyerekekkel. Jól van öladysége?

– Nagyon jól – felelte William –, és kitűnő hangulatban van. Amikor elindultam, éppen azon vitatkozott ölordságával, hogy milyen nevet adjanak a fiúnak.

– Akkor bátrabb asszonyság, mint ahogy én valaha is gondútam – jegyezte meg a börtönőr. – Nos, uram, aszondom, ezek után három poharat is kiérdemelt. Világra segíteni egy tizenöt fontos gyereket, az nagyon kemény munka. Sok szerencsét, uram, önnek is, meg a gyerekek is, és annak a hölgynek is, aki velünk ivott itt délután, mert ha nem tévedek, ér annyit, mint húsz Lady Godolphin.

Egy pillanatra csend támadt, aztán összecsendültek a poharak, és Dona hallotta, ahogy a foglár nagyot sóhajtott és cuppantott a szájával.

– Fogadok, hogy Franciaországban nem főznek ilyet – dicsérte a sört –, ott csak szőlő van, meg béka, és csiga, meg ilyesmik. Éppen most vittem föl a foglyomnak egy pofa sört, és nem fogja nekem elhinni, uram, de az halálraítélt létére olyan hidegvérű, mint valami hal. Egy hajtásra kiitta a sörét, aztán nevetve megveregette a vállamat.

– Ez a külföldi vér – szólt közbe a másik őr. – Mind egyformák ezek, ha franciák, hollandusok, ha spanyolok, nem számít. Másan se jár az eszük, mint a nőkön, meg az italon, és amikor az ember nem néz oda, hátba döfik.

– És mit mivel élete utolsó napján? – folytatta Zachariah. – Hát telefirkálja a drága papírt madarakkal, ül és pipázik, meg somolyog magába. Asszinné az ember, hogy maj’ papér’ kűd, mert ezek a fickók mind pápisták, egyik percben rabolnak meg nőket erőszakolnak, a másikban meg gyónnak és a feszületet csókolgattják. De a mi franciánk nem. Asziszem, ez maga szabja magának a törvényt. Még egy pohár sört, doktor úr?

– Köszönöm, jóember – mondta William. Dona hallotta a korszokba töltött sör csurgását, és most először jutott eszébe, hogy vajon William mennyire bírja az italt, és vajon bölcs dolog volt-e, hogy ilyen készségesen elfogadta a foglár szíves invitálását.

William szárazon és keményen köhintett, ez neki szóló apró jel volt.

– Érdekelne az az ember – mondta William –, azok után, amit hallottam róla. Mindenki azt állítja, hogy nagyon elszánt fickó. Jó lesz, ha megszabadul tőle az ország. Gondolom, alszik, nem, ha ugyan tud valaki aludni az utolsó éjszakáján?

– Aludni? Istenem, dehogyis, uram. Megivott két pohár sört, és azt mondta nekem, hogy ön majd ki fogja fizetni, meg hogy ha ön még éjfél előtt felbukkan itt a fogdánál, szívesen meginna önnel még egy pohárral, a fiú és örökös egészségére. – Nevetett, aztán lehalkította a hangját. – Uram, ez persze szabálytalan, de hát miért ne, ha egyszer holnap fel fogják kötni, még ha kalóz és francia is. Az ember gyereke nem kívánhattya nekije a rosszat, igaz, uram? – Dona nem tudta kivenni William válaszát, de hallotta a pénz csörgését és a lábak csoszogását. A foglár újra nevetett. – Köszönöm, uram – mondta –, ön igazi úriember, és ha a feleségem megint várandós lesz,

gondolni fogok önre.

Dona hallotta a lépteiket, amint felmentek a lépcsőn a cella felé, nagyokat nyelt, a tenyerébe vájta a körmeit, mert ez volt az a pillanat, amelytől a legjobban félt, amikor minden ballépés katasztrófát okozhat, amikor felismerhetik őket, és minden odalesz. Várt, amíg csak úgy nem gondolta, hogy most már a francia cellája előtt lehetnek, ekkor az ajtóhoz settenkedett, és hallgatózott, hallotta a hangjukat, aztán a kulcs megfordult a zárban. Amikor az ajtó súlyosan becsapódott mögöttük, egészen a lejáratig merészkedett, belépett, és látta, hogy a másik két őr háttal áll neki. Az egyik a fal mellett ült a padon, ásított és nyújtózkodott, a másik pedig állt, és fölfelé nézett a lépcsőre.

A helyiségben félhomály volt, egyetlen lámpás himbálózott a gerendán. Az ajtó árnyékában maradt, bekopogott, és megkérdezte: – Itt van William doktor? – Az emberek a hang irányába fordultak, a padon ülő pislogott: – Mit akarsz tőle? – kérdezte.

– Érte küldtek a házból. Óladysége rosszabbul van.

– Nem csoda – mondta a lépcső mellett álló másik –, egy tizenöt fontos gyerek után. Jól van, fiam, szólok neki. – Elindult a lépcső felé, és felkiabált: – Zachariah, hívatják a doktort odafentről, a házból. – Dona figyelte, amint eltűnik a lépcső fordulójában, majd amikor hallotta, hogy dörömbölni kezd a cella ajtaján, becsapta a lábával a bejárati ajtót, bereszelte és rácsapta a rácsot, mielőtt a padon ülő őr talpra tudott volna állni. – Hé, te ott, mi az ördögöt csinálsz? – kiabálta az őr.

Az asztal közöttük állt, és amikor az őr elindult feléje, Dona a teljes súlyával nekirontott és felbontotta, az asztal nagy csattanással a padlóra zuhant, az őr pedig elvágódott

rajta. Odafentről, a lépcső felől közben elfojtott kiáltás és egy nagy ütés hallatszott, Dona fölkapta a söröskancsót, hozzávágta a lámpához, mire a fény kialudt. A padlón elterült ör előkászálódott az asztal alól, és Zachariah-ért kiáltozott, és közben ordítva átkozódott és botorkált a sötétben, Dona hallotta, hogy a francia őt szólítja a lépcsőkről:

– Dona, itt van?

– Igen – pihegte, félig-meddig kábultan a nevetéstől, az izgalomtól és a félelemtől. A francia átlendült a kőlépcső korlátján és leugrott a földre, aztán megtalálta a sötétben az őrt. Hallotta, ahogy viaskodnak a lépcső előtt, aztán a francia lesújtott a pisztolya agyával, hallotta az ütést. Az ör az asztalra esett és nyöszörgött.

– Adja ide a kendőjét, Dona, betömöm a száját – mondta a francia, és Dona letépte a fejről a kendőt.

Egy pillanat alatt végbevitte, amit akart. – Őrizze – mondta neki gyorsan –, nem tud megmozdulni – majd hallotta, amint a francia elosont tőle a sötétben, és felmegy a lépcsőn a cellába. – Elkaptad, William? – kérdezte. Odaföntről furcsa, fulladozó zokogás hallatszott, aztán valami súlyos dolgot vonszoltak a padlón. Hallotta, hogy a betömött szájú ember lihegve kapkod levegőért mellette, váratlanul érezte, hogy a torkából fel akar törni a nevetés, iszonyatos, feszült, hisztérikus érzés fogja el, és tudta, hogy ha utat enged neki, soha nem tudja megállítani, visítássá duzzad benne.

Ekkor a francia szólt odafentről: – Nyissa ki az ajtót, Dona, és nézze meg, tiszta-e a levegő. – Kitapogatta az ajtót a sötétben, ügyetlenkedve matatott a nehéz reteszekkel, aztán föltépte az ajtót és kinézett. A ház felől kocsikerekek robaját hallotta, az orvos kocsija jött a

kocsifelhajtón a börtöntorony irányába; a kocsis csattogtatta az ostorát, és bízta a lovakat.

Visszafordult, hogy figyelmeztesse a többieket odabenn, de a francia már ott állt mellette, és amikor felnézett az arcára, látta a szemében a könnyelmű nevetést, ami akkor csillant meg benne, mikor leszedte Godolphin fejéről a bodorított parókát. – Istenemre – mondta halkán –, ez az orvos, végre megy haza.

Fedetlen fővel kilépett a kocsifelhajtóhoz, és felemelte a kezét. – Mit csinál? – súgta Dona –, bolond maga, megőrült? – A férfi csak nevetett, rá sem hederített. A kocsis megállította a lovakat a börtön bejáratánál, és a kocsi ablakában felbukkant az orvos hosszú, keskeny arca.

– Kicsoda maga? Mit akar? – kérdezte nyugósen. A francia férfi rátette a kezét az ablakra és mosolygott. – Szóval hozzásegítette ölordtságát az örököshöz? Örülnek a babának?

– Örülnek a fenét – átkozódott az orvos. – Ikerlányok születtek odafenn a kastélyban. Hálás lennék, ha levenné a kezét a kocsim ablakáról, és utamra engedne, mert semmi másra nem vágyom, csak megvacsorázni, és ágyba bújni.

– Ó, de előbb még megkocsikáztat bennünket, ugye? – Azzal a francia egy pillanat alatt leütötte a kocsist, és lelökte a bakról a kocsifelhajtóra. – Üljön fel mellém, Dona – mondta az asszonynak –, ha kocsikázunk, kocsikázzunk stílusosan. – Dona rázkódott a nevetéstől, de tette, amit mondott neki, és egyszer csak ott termett William, a furcsa, fekete kabátban, de kalap és paróka nélkül, és becsapta maga mögött a börtöntorony ajtaját, aztán a meglepett orvos arcának szegezte a kezében tartott pisztolyt. – Szállj be, William – utasította a francia –, és adjál a doktornak egy pohár sört, ha maradt még belőle

valami, mert istenemre, nehezebb dolga volt ma éjszaka, mint nekünk ebben az utolsó néhány percben.

A kocsi már a felhajtó aljában robogott, az orvos lovai vágattak, ahogy még soha, aztán a park bezárt kapuja elé értek. – Nyisd ki, szélesre! – kiáltotta a francia, amikor a portásfülke ablakában megjelent egy álmos fej. – A gazdátoknak ikerlányai születtek, és az orvos vacsorázni akar, én meg a hajósinasom pedig annyi sört ittunk az éjjel, hogy vagy harminc évre elég lesz.

A kapu kitérült, a kapus látott szájjal, meghökkentett bámult rájuk, miközben az orvos tiltakozva kiabált a kocsi belsejéből.

– Hova megyünk, William? – William kidugta kis kerek arcát a kocsi ablakán. – Innen egymérföldnyire az úton, lovak várnak, m'sieu, de nekünk Porthlevenbe kell mennünk a tengerpartra.

– Felőlem akár a kárhozatba mehetünk, mit törődöm én vele – felelte a francia, azzal átölelte Donát és megcsókolta. – Hát nem tudja, ez az utolsó éjszakám ezen a világon, és reggel föl fognak akasztani?

A lovak vágattak, a kerekekről fehér por szállt fel, a kocsi kifordult a kemény országútra.

24. fejezet

Túl voltak a kalandon, az örültségen és a nevetésen. Valahol a hátuk mögött az országúton egy árokba borult kocsi hevert, egy ló zabla meg gyeplő nélkül legelészett a sövény mellett. Egy orvos kutyaolt az országúton a vacsorája felé, a fogda padlóján összekötözött, betömött szájú örök heverték.

Mindezek még az estéhez tartoztak, semmi közük nem volt az éjszakához, amely leszállt rájuk. Mert már régen elmúlt az éjfél, és olyan sötét lett, amilyen sötét nem lesz többé soha. A csillagok fűrtökbe gyűltek, mint apró, fényes kis túsúrások, a Hold sarlója már eltűnt.

Dona a lova mellett állt és lenézett a tóra, látta, hogy magas kavicszátony választja el a tengertől, s miközben a hullámok kicsaptak a partra, maga a tó csöndes és zavartalan maradt. Szélcsend volt, az ég a sötétség ellenére a nyár derekának furcsa tisztaságát sugározta. Időnként egy-egy hullám, amely kicsit nagyobb volt a többinél, mormolva és sóhajtva megtört a kavicsos parton, ilyenkor a tó tükörsima felszíne megremegett, egy pillanatra megborzongott, majd a szelíd fodor belemosódott a hajladozó nádasba. Hébe-hóba madarak zajongtak a pocsolyák közt, mocsári fajd ijedt kiáltása hallatszott, amint a titokzatosan susogó hosszú nádszálak között bujkálva evezgetett. Mindenféle ismeretlen, nevesincs dolgok suttoztak és lopakodtak, előbújtak az éjszaka néma világából, hogy egy darabig éljenek, lélegezzenek és megéljék a saját pillanatukat.

Az erdőkön és a dombon túl lapult a kis Porthleven falu, melynek rakpartján halászcsonakok voltak kikötve.

William felnézett a gazdája arcára, aztán a válla felett újra a domb irányába fordította a tekintetét.

– Jó lenne, m’sieu, ha tüstént elindulnék, hogy még napkelte előtt kerítsek egy csónakot. Ide fogom hozni a partra, és akkor virradatkor indulhatunk.

– Gondolod, hogy találsz csónakot? – kérdezte a francia.

– Igen, m’sieu, a kikötő bejáratánál lesz egy kis csónak. Kérdezősködtem, mielőtt elindultam Gweekből.

– William igen leleményes – jegyezte meg Dona. – Semmiről nem feledkezik meg. Az ő érdeme, hogy holnap reggel nem lesz akasztás, csak egy kis csónak fut ki a tengerre.

A francia a szolgára nézett, William pedig a tó partján álldogáló Donára, aztán hirtelen otthagya őket, és elindult a kavicszátonyon a domb felé, furcsa kis figura volt a nagy háromszögletű kalapban és a hosszú fekete kabátban. Aztán eltűnt a sötétben, kettesben maradtak. A lovak legeltek, puha szájuk csöndesen ropogtatta a tó partján a fűvet, szemben az erdőben a magas fák susogtak és megremegetek, aztán elcsendesedtek.

A tó mellett volt egy üreg, sima, fehér, homokos, tüzet raktak benne, és nemsokára lángnyelv szökött a levegőbe, és a száraz gallyak recsegni-ropogni kezdtek.

A férfi a tűz mellett térdelt, a lángok megvilágították az arcát, a nyakát, a kezét. – Emlékszik, egyszer megígérte, hogy csirkét süt nekem nyárson? – mondta Dona.

– Igen, de ma éjszaka nincs csirkém, és nincs nyársom, így a hajósinasomnak be kell érnie egy kis pirított kenyérrel. – Összeráncolta a szemöldökét, teljesen a feladatára összpontosított, s mert a tűztől melege lett, megrázta a fejét, és megtörölte a homlokát az inge ujjával.

Dona tudta, hogy ezt a képet soha nem fogja elveszíteni: a férfit, a tüzet, a tavat, a csillagokkal tűzdelt sötét eget, és mögöttük a kavicsos parton megtörő tengert.

– Szóval – kezdte a férfi később, amikor már a vacsorájukat eszegették, a levegőben szállongó keserű füstszagban, a már csak parázsló tűz mellett –, szóval maga megküzdött egy férfival, Donám, aki meghalt a Navron House-ban.

Dona meredten nézett rá, de a férfi nem viszonzta a tekintetét, csak ropogtatta a kenyeret a fogai közt.

– Honnan tudja?

– Mert engem vádoltak a meggyilkolásával, és akkor visszaemlékeztem rá, hogy ki volt a társa Hampton Courtban, és eszembe jutott annak a férfinak a gyűlölködő arckifejezése, amikor elvettem a gyűrűit. És akkor már tudtam, Dona, mi történt, amikor elváltam magától akkor éjszaka.

Dona a térde köré kulcsolta a kezét, és a tóra nézett. – Amikor horgászni mentünk, maga meg én, emlékszik, nem tudtam kivenni a horgot a hal szájából? De amit akkor éjjel tettem, az egészen más volt. Először féltem, aztán dühös lettem, dühömben lekaptam a pajzsot a falról, és... és utána meghalt.

– Mitől lett dühös?

Az asszony gondolkodott, megpróbált visszaemlékezni rá, aztán azt mondta: – James miatt, igen, James miatt, mert felébredt és sírt.

A férfi nem szólt semmit, s amikor rápillantott, látta, hogy befejezte a vacsoráját, és kezét a térdére kulcsolva ugyanabban a pózban ül mint ő, és bámulja a vizet.

– Ó, szóval James volt az, aki felébredt és sírt. Maga meg én pedig Coverack helyett a Loe-tónál találkozunk, és

a válasza ugyanaz, mint az enyém.

Kavicsot hajított a tóba, kis hullámgyűrűt vert, amely szétterült a víz felszínén, majd eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. Aztán hanyatt dőlt a homokban, és kinyújtotta feléje a kezét, mire az asszony odament hozzá, és lefeküdt mellé.

– Azt hiszem, Lady St. Columb soha többé nem fog London utcáin hőbörögni, mert most már tudja, mi a kaland.

– Lady St. Columbból nyájas matróna lesz, mosolyogni fog a cselédeire, a bérlőire, a falusiakra, és egyszer, egy szép napon majd elmeséli a térdébe csimpaszkodó unokáinak a megszökött kalóz történetét.

– És mi lesz a hajósinassal?

– A hajósina majd ébren virraszt néha az éjszakában, tépi a körmét, püföli a párnáját, aztán talán elalszik, és álmodik.

A víz sötéten és szelíden pihent a lábuknál, a hátuk mögött mormogott a kavicsos partra ki-kicsapó tenger.

– Van Bretagne-ban egy ház – mondta a férfi –, ahol élt valamikor egy Jean-Benoit Aubéry nevű férfi. Lehet, hogy egyszer visszatér oda, és a padlótól a mennyezetig beborítja a póre falakat a hajósinasáról és a madarokról készült rajzokkal. De ahogy múlnak az évek, a hajósina képe elmosódik és homályos lesz.

– Jean-Benoit Aubéry háza Bretagne melyik részén van?

– Finistère-ben, ami azt jelenti, Donám, hogy „a föld vége”.

Dona úgy érezte, mintha látná a zord sziklákat és a hegyfok repedezett szirtjeit, és hallaná a sziklákon a hullámverést és a sirályok rikoltozását. Tudta, hogy a napsugár néha könyörtelenül tűz a szirtekre, a fű

elfonnyad, kiszárad és szomjazik, ha meg néha lágy szél fúj nyugatról, esőt és ködöt hoz.

– Van ott egy kiálló szikla, kifut az Atlanti-óceánra, mi Point du Ráznak hívjuk. Nem él meg rajta fa, még egy fűszál sem, mert éjjel-nappal fújja a nyugati szél. És odakinn a tengeren, a hegyfokon túl, két áramlat találkozik és egymásnak zúdul, és a zord tenger mindig fortyogva tajtékzik és habzik, a permet tizenöt lábnyira szökik a levegőbe.

A tó közepén kis hideg szellő támadt, és feléjük fúj, a csillagok egyszerre elhomályosodtak, ködbe veszték; elérkezett az éjszakának az órája, amikor minden elnémul, minden mozdulatlanra dermed: az állatok és a madarak meg se moccannak, a nád nem susog, semmi mást nem hallani, csak a kavicsokon megtörő hullámok robaját.

– Gondolja, hogy a La Mouette várja magát valahol kinn a tengeren, és reggelre itt fogja találni?

– Igen.

– Maga meg felmegy a hajójára, megint a kapitánya lesz, újra kezében tartja a kormányt, és érzi a talpa alatt a fedélzetet?

– Igen.

– És William? William nem szereti a tengert, beteg lesz, és visszavágyik majd Navronba.

– Nem. William érezni fogja a só ízét az ajkán, a szelet a hajában, és ha a szél állandó marad, mielőtt még leszáll az este, újra szárazföldet fog látni, és megérzi majd a hegyfokon a meleg fű illatát, ami Bretagne-t, az otthont jelenti.

Dona is hanyatt feküdt, a kezét a feje alá tette, és az ég most megváltozott, egy hamis hajnal sápadtsága jelent meg rajta, és a kis szellő is erősebben fúj, mint ez előbb.

– Azon töprengek, vajon mikor ment először félre a világ? Mikor felejtettek el az emberek élni, szeretni, boldognak lenni? Mert, Donám, egyszer, valamikor minden ember életében volt egy olyan tó, mint ez.

– Lehet, hogy volt egy asszony, aki azt mondta a férfinak, építsen házat nádból, aztán fából, majd kőből, és más férfiak és más asszonyok jöttek, és hamarosan nem maradt több hegy, és nem maradt több tó, már nem volt semmi más, csak egyforma kerek kőházak.

– De magának meg nekem – mondta a férfi – megvan a tavunk, és megvan a dombunk, ha csak erre az éjszakára is, és már csak három óránk van a napkeltéig.

Mikor nappal lett, úgy érezték, mintha olyan fehérség és hűvös tisztaság lenne benne, amelyet soha nem ismertek. Az ég kemény volt és fényes, a lábuk alatt a tó olyan lett, mint egy ezüstlemez. Felkeltek a homokról, a férfi megfürdött a hűvös vízben, amely hideg volt, mint a jeges északi vizek. A madarak hamarosan pittyegni és csivitelni kezdtek az erdőben. A férfi kijött a vízből, felöltözött, és kiballagott a tengerpartra, ahol magasan állt a dagály és a köveket betérítette a hullámverés habja. A parttól úgy százyardnyira kis halászcsonak himbálódzott a horgonyán, és amikor William meglátta a parton ácsorgó két alakot, elővette a hosszú evezőket, és elindult feléjük.

Álltak együtt a parton, várták a csónakot, aztán Dona hirtelen megpillantotta egy hajó fehér nagyvitorláját, és a hajó a szárazföld felé siklott, aztán alakot és formát öltött, ferde, karmazsinszerű árbocai voltak, és telten duzzadtak a vitorláit.

A La Mouette visszatért a kapitányáért, és amikor a férfi beszállt a várakozó halászcsonakba, aztán felvonta a kis vitorlát az árbocra, Dona úgy érezte, hogy ez a pillanat

egy másik pillanat része, amit egyszer régen élt át, amikor állt a hegyfokon, és kinézett a tengerre. A hajó úgy sodródott a horizonton, mint a menekülés szimbóluma, és volt benne valami furcsa és idegen a hajnali világosságban, mintha semmi köze nem lenne a napkeltéhez, hanem egy másik korban, egy másik világban lenne a helye.

Festett hajónak látszott a csöndes, fehér vízen, és Dona hirtelen vacogni kezdett, mert a kavics hideg és fagyos volt a meztelen lába alatt. Egy kis hullám megpaskolta a kavicsot, sóhajtott egyet, aztán szertefoszlott. Aztán a tengeren, mint valami tűzgömb, feljött a nap.

TARTALOM

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)

Table of Contents

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)

Tartalomjegyzék

1. fejezet	3
2. fejezet	10
3. fejezet	20
4. fejezet	29
5. fejezet	41
6. fejezet	49
7. fejezet	63
8. fejezet	81
9. fejezet	94
10. fejezet	111
11. fejezet	118
12. fejezet	129
13. fejezet	143
14. fejezet	157
15. fejezet	164
16. fejezet	173
17. fejezet	190
18. fejezet	206
19. fejezet	217
20. fejezet	228
21. fejezet	238

22. fejezet	252
23. fejezet	269
24. fejezet	280